

Разпространява се със съдействието на:

WIO BG

www.illuminati-bg.bg

The Power of Knowledge!

INJC

INFSHG

ТАЙНИТЕ ТЕРОРИСТИ

Бил Хюз

Съдържание:

1. Мишената Америка
2. Президентът Андрю Джаксън
3. Президентите Харисън, Тейлър и Бюканън
4. Убийството на президента Ейбрахам Линкълн
5. Потъването на Титаник
6. Първата световна война
7. Втората световна война
8. Убийството на президента Джон Ф. Кенеди
9. Масовото избиване в Уейко
10. Бомбеният атентат в Оклахома сити
11. Нападението над Световния търговски център
12. Религиозният тероризъм в Америка

Глава Първа Мишената Америка

Съединените американски щати скоро ще трябва да се изправят срещу най-смъртоносния враг, пред когото някога са се изправяли. Този враг не е обикновеният военен враг, но разполага с организация и способности за масов шпионаж и нелегални операции в САЩ. Той използва фасата, която на практика е перфектна, за да прикрива своите операции. Всъщност, точно сега този враг работи тайно, за да подкопава принципите, които са направили тази нация най-великата в света. Този враг е проникнал сред най-висшите нива и отдели на американското правителство и представлява изключителна опасност за Америка. Нека се върнем малко назад в историята и да разберем методите, които този враг е използвал в миналото и как той работи тайно и днес.

Европа най-сетне била в покой. Войните на Наполеон, продължили почти 20 години, приключили. Блестящият, но коварен Наполеон, напоил земята на Европа с кръвта на нейните най-благородни синове. Най-сетне царял мир. Вследствие на това европейските суверенни държави свикали Генерален съвет във Виена, Австрия, през 1814 г. Този съвет щял да стане известен като Виенският конгрес. Конгресът продължил работата си една година и приключил през 1815 г.

Виенският конгрес представляваше зловец заговор против народните правителства, в края на който „висшите договарящи страни“ обявиха, че са формирали „Свещен алианс“. Това беше маска, зад която те се скриваха, за да заблудят хората. Специалната работа на Конгреса от Верона по-нататък, беше РАТИФИЦИРАНЕТО на член шести от Виенския конгрес, който, накратко, обещаваще събарянето на народните правителства, където и да се намираха те, и възстановяване на монархията там, където е била отменена.

„Висшите договарящи страни“ от този пакт, които бяха Русия, Прусия [Германия], Австрия и папа Пий VII, главата на папската държава, сключиха таен договор да извършат това. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, 1924, p. 7.

Според Маккарти, Виенският конгрес създаде Свещения алианс, чиято основна цел била унищожаването на всички народни правителства. Народни правителства са тези, при които правителството позволява на своите граждани да се радват на някои неотменими права. Можете ли да си спомните за някои народни правителства по света, установени около 1815 г., гарантиращи неотменими права на своите граждани?

Сенатор Робърт Л. Оуен направил следното изявление, записано в архива на Конгреса от 25 април 1916 г., което показва ясно, че е считал Съединените щати като главна мишена на Свещения алианс:

Свещеният Алианс, съборил народните правителства в Испания и Италия, имаше добре изготвени планове да събори също така народните правителства в американските колонии, които се отделиха от Испания и Португалия в Централна и Южна Америка под влиянието на успешния пример на Съединените щати.

По причина на тази конспирация срещу американските републики от страна на европейските монархии, великият английски държавник, Канинг, призова вниманието на нашето правителство към нея. – пак там, стр. 9, 10.

Сенатор Оуен разбрал от Виенския конгрес, че обединените европейски монархии ще се опитат да съсипят великата Американска република и нейните извоювани с кръв свободи.

Сенатор Оуен не бил единственият, който знаел за този заговор срещу

американските свободи и Конституцията. През 1894 г. Р. У. Томпсън, американски секретар на военноморския флот, написал:

Суверените от „Свещения Алианс“ събраха огромни армии и се заклеха да ги посветят за потискането на всички въстания, подкрепящи свободно правителство; а той [папа ПийVII], пожела да посвети йезуитите, подкрепени от неговата папска власт, в постигането на тази цел. Той знаеше колко вярно щяха да се придържат към това дело, и така, в своя Декрет за реставрация, той ги посъветва стриктно да следват „полезните съвети и благотворните препоръки“, чрез които Лойола беше изградил абсолютния крайгълен камък на ордена. – R. W. Thompson, The Footprints of the Jesuits, Hunt and Eaton, 1894, p. 251.

Томпсън посочил кои точно щели да бъдат агентите, използвани от монархиите в Европа, за да унищожат Американската република, а именно – Ордена на йезуитите от Рим! От 1815 г. съществува непрекъснат щурм над Америка от страна на йезуитите в опит да унищожат конституционните права на тази велика нация.

Известният изобретател на морзовата азбука, Самуел Б. Морз, също писал за този зловещ сценарий срещу САЩ:

Авторът обещава да покаже, че в момента с пълна сила е задействана акция срещу свободите на тази република под ръководството на коварния принц Матерних от Австрия, който, знаейки за невъзможността да се премахне такъв обезпокоителен образец за велика и свободна нация със силата на въоръжените армии, се опита да изпълни своята цел чрез посредничеството на армията на йезуитите. Множеството факти и аргументи ще докажат съществуването на такава конспирация и ще изненадат всеки човек, който отваря книгата със същото съмнение, каквото имахме и ние. – Samuel B. Morse, Foreign Conspiracy Against the Liberties

of the United States, Crocker and Brewster, 1835, Preface.

Книгите, описващи подробно злокобния сценарий на Виенския конгрес и на йезуитите срещу Америка, са многобройни. Това, че този заговор е пуснат в действие от 1815 г. е исторически факт. Ще покажем, че тази конспирация е в ход с пълна сила и днес, че е причина Америка да има толкова много проблеми в момента, и е толкова близо до изгубването на свободите си.

Повечето хора знаят твърде малко за йезуитите на папата. Причината за това е, че те са много тайно общество. За да разберем какво представлява Орденът на йезуитите, моля разгледайте следния цитат:

През цялата християнска епоха, протестантизмът е бил заплашван от страшни врагове. Първите триумфи на Реформацията отминаха, Рим призова нови сили, надявайки се да постигне нейното унищожение. По това време беше създаден Орденът на йезуитите, най-жестокият, безскрупулен и мощен от всички защитници на папството. Откъснати от земни връзки и човешки интереси, мъртви към повика на естествените чувства и разума, и с напълно смълчана съвест, те не признаваха никакви правила и връзки, освен тези на своя орден, и никакъв дълг, освен този да разширяват своята власт. Евангелието на Христос беше дало сили на своите последователи да посрещат опасностите и да издържат на страданията без да се страхуват от студ, глад, труд и бедност, да държат високо знамето на истината пред лицето на мъченията, тъмницата и кладата. За да се противопоставят на тези сили, йезуитите надъхваха своите последователи с фанатизъм, който ги правеше способни да издържат на всякакви опасности и да се противопоставят на силата на истината с всички оръжия на измамата. Нямаше престъпление, толкова голямо, което да не можеха да извършат; никаква измама, твърде низка, която да не можеха да използват; никаква роля, твърде трудна за тях, за да се преобразят. Дали обет за постоянна

бедност и смирение, тяхната преднамерена цел беше да си осигурят богатство и власт, които да бъдат посветени за събарянето на протестантизма и възстановяването на папското върховенство.

Когато се появяваха като членове на своя орден, те носеха дрехата на святостта, посещаваха затвори и болници, служеха на болните и бедните, твърдейки, че са се отказали от света, и носеха свещеното име на Исус, който отиваше сред хората, за да върши добро. Но под тази безупречна външност често бяха скрити престъпни и смъртоносни намерения. Основен принцип на ордена беше, че целта оправдава средствата. С това правило лъжата, кражбата, лъжесвидетелството, убийството, бяха не само опрощавани, но и препоръчани, когато служеха на интересите на църквата. Под различни одежди, йезуитите прокарваха своя път до държавните кабинети, достигайки до позицията на съветници на царе и оформяха политиката на народите. Те основаваха колежи за синовете на принцовете и благородниците и училища за обикновения народ; и децата на родителите-протестанти бяха привлечани в спазване на папските ритуали. Цялата външна помпозност и показност на римското поклонение беше предназначена да обърка ума, да заслепи и завладее въображението и по този начин свободата, за която бащите се бориха и проливаха кръвта си, бе предадена от синовете. Йезуитите бързо се разпръснаха из Европа и където и да отиде, следваше съживяване на папството. – Елън Уайт, Великата борба, стр. 234 англ. изд.

Йезуитите функционират като папска секретна полиция по целия свят. Те са много прикрити и пазят своите операции в тайна. Те не казват на никого, че са йезуити. Що се отнася до външността, изглеждат като нормални хора. Ще цитирам един съвременен автор:

Те са йезуити. Това общество от мъже, след упражняване на тяхната тирания за повече от 200 години, накрая стана толкова

застрашаващо света, заплашвайки с пълно унищожение целия социален ред, че дори папата, чийто предани служители бяха и трябваше да бъдат поради обета на своето общество, беше принуден да ги разпусне. [папа Клемент XIV забрани Ордена на йезуитите през 1773 г.]

Но преди да изминат и петдесет години след забраната, отслабващото влияние на папството и деспотизма породило нуждата от техните полезни усилия, за да се противопоставят на светлината от свободата на демократите, и папата [Пий VII] едновременно с формирането на Свещения альянс [1815 г.] съживи ордена на йезуитите в цялата им сила...

А трябва ли да бъде казано на американците какви са йезуитите?...те са тайно общество, подобно на масонски орден, но с много повече характерна за тях възмутителна ненавист, и хиляди пъти по-опасни. Те са не просто свещеници или привърженици на едно религиозно верую; те са търговци, адвокати, издатели и мъже от всякакви професии, нямащи никакъв външен отличителен белег, по който да бъдат разпознати; те са навсякъде в обществото. Могат да играят всякакъв герой – този на ангел на светлината или служител на тъмнината, за да постигнат своята единствена голяма цел. Всички те са образовани мъже, подготвени и заклетни да тръгнат във всеки момент и във всяка посока, и за всяка служба, заповядана от генерала на техния орден, необвързани със семейство, общност или страна – с всички тези обикновени връзки, които свързват хората; а са предадени за цял живот на каузата на римския понтиф. – J. Wayne Laurens, *The Crisis in America: or the Enemies of America Unmasked*, G. D. Miller, 1855, pp. 265-267.

Игнаций Лойола основал ордена на йезуитите в 1540 г. Неговата позиция в Римокатолическата църква била укрепена чрез Събора в Трент, който се провел от 1545 до 1563 г. Съборът в Трент бил свикан с

една голяма цел: да се спре протестантската Реформация. Реформацията започнала в 1517 г., когато Мартин Лутер, безстрашният немски монах, заковал 95 тезиса върху вратата на църквата във Витенберг. Тези тезиси оспорвали, наред с други неща, отвратителната доктрина за индулгенциите, проповядвана от Рим, която заявява, че човек може да спаси себе си и обичните си като пуска достатъчно монети в хазната на Католическата църква.

Великите учения на Лутер, че единствено Библията е стандартът за всички доктрини и практики, и че човек е оправдан пред Бога само чрез вяра в Исус Христос, накарали сърцата на хиляди в цяла Европа да се развълнуват и довели до изблици на ужас из залите на Ватикана.

Затова Съборът в Трент бил свикан, за да се противопостави на Реформацията и йезуитите били главните инструменти на Рим, за да премахне и унищожи всяка следа от протестантството, където и да се намира то.

Двата най-важни документа на Америка, Декларацията за независимостта и Конституцията, са изпълнени с протестантски декларации, които са абсолютно нетолерантни към йезуитите на Рим. Изненадва ли ви, че Ватиканът осъжда учредителните документи на САЩ?

Ватиканът осъди Декларацията за независимостта като греховна и нарече Конституцията на САЩ сатанински документ. – Avro Manhattan, The Dollar and the Vatican, Ozark Book Publishers, 1988, p. 26.

Следва част от клетвата на йезуитите:

Също така обещавам и заявявам, че няма да имам свое мнение или воля, или каквито и да било възражения, подобно на труп и мъртво тяло, но непоколебимо ще се покорявам на всяка, каквато и да било

*заповед, която бих могъл да получа от моите началници в Милицията на папата... Освен това обещавам и заявявам, че когато имам възможност, ще възбудям и провеждам безмилостна война, тайна или открита, срещу всички еретици, протестанти и либерали, както ми е наредено да правя, за да ги изкореня и изтребя от лицето на цялата земя; и че няма да пощадя хора от никаква възраст, пол или физическо състояние; и че ще беся, изгарям, погубвам, сварявам, одирам, удушавам и заравям живи тези долни еретици, ще разпорвам стомасите и утробите на техните жени и ще разбивам главите на децата им в стените, за да унищожа завинаги тяхната презряна раса. Когато това не може да бъде правено явно, аз ще използвам тайно отровна чаша, удушавачо въже, стоманена кама или оловен куршум, независимо от честта, ранга, достойнството или властта на лицето или личностите, от тяхното положение в живота, било то обществено или частно, като по всяко време може да ми бъде наредено да действам по този начин от всеки агент на папата или игумена на Братството на свещената вяра, на Обществото на Исус. – Edwin A. Sherman, *The Engineer Corps of Hell; or Rome's Sapper's and Miners*, Private Subscription, 1883, pp. 118-124.*

Да повярваш, че някой би положил такава отвратителна клетва, противоречи на разума. Човек не би могъл да си представи по-долна клетва. Думата еретик в цитирания по-горе текст, се отнася до всеки, който не е съгласен с папата. В писмо от Джон Адамс до тогавашния президент Томас Джеферсън относно йезуитите, четем:

*Не ще ли започнат да идват на рояци тук редовно, под толкова много маскарадни костюми, каквито само един цигански крал може да облече, предрешени като художници, издатели, писатели и учители? Ако някога е имало група мъже, които да заслужават вечна присъда на земята и в ада, това е Обществото на Лойола [йезуитите]. – George Reimer, *The New Jesuits*, Little, Brown, and Co., 1971, p. 14.*

Наполеон Бонапарт казал следното:

Йезуитите са военна организация, а не религиозен орден. Техният началник е генерал на армия, а не просто абат на манастир. И целта на тази организация е: ВЛАСТ. Власт, в нейната най-деспотична проява. Абсолютна власт, вселенска власт, власт която контролира света според волята на един човек. Йезуитството е най-абсолютният деспотизъм и в същото време най-голямото и най-чудовищното престъпление...

Генералът на йезуитите настоява да бъде господар, суверен над суверените. Където йезуитите са допуснати, те ще станат господари на каквато и да е цена. Тяхното общество по естество е диктаторско, и затова е непримирим враг на всяка учредена власт. Всяко действие, всяко престъпление, макар и брутално, е заслуга, щом е извършено за интересите на Обществото на йезуитите или по заповед на генерала. – General Montholon, Memorial of the Captivity of Napoleon at St. Helena, pp. 62, 174.

Нямаше маска, която да не можеха да си сложат, и затова нямаше място, в което да не можеха да проникнат. Те можеха да влязат нечутно в кабинета на краля или президента. Можеха да седят невидими в Съвета или в Общото събрание и да се смесват неподозирани при разискванията и дебатите.

Нямаше език, който да не можеха да говорят и никакво верую, което да не можеха да изповядат, и по този начин нямаше хора, сред които да не можеха да пребивават; и никоя църква, на която да не можеха да станат членове; и никоя длъжност в нея, която да не можеха да изпълняват. Те можеха да презират папата заедно с лутераните и да се кълнат в Тържественния съюз заедно със съглашателите. – J. A. Wylie, The History of Protestantism, Vol. II, p. 412. (quoted in Sydney Hunter, Is Alberto for Real?, Chick Publications, page 13.)

В светлината на тези изказвания възникват няколко въпроса. Тъй като йезуитите започнали директна атака над Америка през 1815 г. и нищо не можело да застане на пътя им, не се ли провежда тогава политиката в Америка под контрола на този деспот от Рим? Не са ли убийствата на няколкото президенти като Ейбрахам Линкълн, Уилям Маккинли, Джеймс Гарфийлд и Уилям Хенри Харисън подбудени от йезуити? Не са ли зверства като това в Уейко, Оклахома сити и разрушаването на двете кули в Ню Йорк, планирани зад стените на Ватикана? Какво да кажем за нашата ценна Конституция и Закона за правата, извоювани от нас след такава неумолима атака през последните няколко десетилетия? Това ли е крайната награда за йезуитите – да унищожат нашите скъпоценни свободи, изкупени на такава висока цена? Следващите глави ще анализират някои от тези много тревожни въпроси.

Сякаш Виенският конгрес не бил достатъчно ясен за отношението на европейските монархии и Ордена на йезуитите, та били свикани още два конгреса.

Първият от тях бил във Верона през 1822 г. По време на този конгрес било решено, че Америка ще бъде мишена на йезуитските емисари и че Америка трябва да бъде унищожена на всяка цена. Всеки принцип на Конституцията трябвало да бъде анулиран и новите йезуитски принципи трябвало да бъдат въведени с цел да се издигне папството до господство в Америка.

Другото събрание се състояло в Чиери, Италия, през 1825 г. Ето какво било решено там:

През 1825 г., около 11 години след съживяването на йезуитския орден, беше проведено тайно събрание на водещи йезуити в техния колеж в Чиери, близо до Турин, Северна Италия. На това събрание бяха обсъдени планове за напредъка на папската власт по целия свят, за

дестабилизирането на правителства, които стояха на пътя им, и за унищожаването на всяка опозиция на йезуитските планове и амбиции... Това, което целим, е световна империя... Ние трябва да им помогнем да разберат [на великите мъже на света], че причината за злото – лошият квас, ще остане толкова дълго, колкото продължи съществуването на протестантизма, затова протестантизмът трябва да бъде напълно премахнат... Еретиците са враговете, които ние сме длъжни да унищожим... И тогава онази библейска змия, с вдигната глава и очи заплашително насочени към нас, и с отровата си, влачейки се по земята, ще се превърне в пръчка, веднага щом съумеем да я сграбчим. – Hector Macpherson, The Jesuits in History, Ozark Book Publishers, 1997, appendix.

Целта от Чиери е ясна – да се унищожи протестантизма на всяка цена и да се възстанови всесветската власт на папството ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ. Когато наблюдавахме папа Йоан Павел II да кръстосва глобуса и да бъде приет като „човек на мира“, можахме да видим колко добре действа йезуитският план, приет в Чиери.

Тези три събрания, във Виена, Верона и Чиери, се провели при възможно най-голяма секретност. Един човек обаче присъствал на първите две събрания, който не можел да бъде смълчан. Британският външен министър Джордж Канинг се свързал с американското правителство, за да го предупреди, че монархиите в Европа планират да унищожат свободните институции на Америка.

По причина на тази конспирация срещу американските републики от страна на европейските монархии, великият английски държавник Канинг, призова вниманието на нашето правителство към нея, и нашите държавници тогава, включително и Томас Джеферсън, който беше още жив по това време, взеха активно участие по поместването на декларация в речта на президента Монро в неговото следващо годишно послание до Конгреса на Съединените щати, гласяща, че

Съединените щати ще сметат като акт на враждебност към правителството на Съединените щати и като неприятелски акт, ако тази коалиция, или ако някаква друга сила в Европа някога се заеме с установяване върху американския континент на какъвто и да било контрол над която и да е американска република, или за придобиване някакви териториални права.

Това е така наречената „Доктрина Монро“. Заплахата от тайния договор от Верона за потъпкване народното правителство в американските републики е в основата на „Доктрината Монро“. Този таен договор ясно посочва конфликта между монархическото правителство и народното правителство и правителството на малцината срещу правителството на мнозината. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, page 10.

„Доктрината Монро“ била американският отговор на йезуитските конгреси от Виена и Верона. Америка щяла да счете като войнствен акт, ако някоя европейска нация се устремяла към колониална експанзия в западното полукълбо. Йезуитите обаче успяли тайно да атакуват и инфилтрират Америка и да изпълнят точно това, което „Доктрината Монро“ заявила, че ще защитава. Те успели да извършат това поради факта, че било извършено под най-голяма секретност и под фасадата на църквата.

В писмо до президента Монро, Томас Джеферсън направил следното наблюдение:

Въпросът, представен в писмата, които ми изпратихте, е най-важният, който някога е бил обект на моите размишления, освен този за независимостта. Независимостта ни направи нация, независимостта определи нашия компас и посочи курса, по който трябва да напредваме през океана на времето, открит пред нас. И ние никога не бихме могли да се впуснем в него при по-благоприятни

обстоятелства. Нашата първа и основополагаща максима трябва да бъде никога да не се заплитаме в борбите на Европа. Второ, никога да не позволяваме Европа да посредничи на въпроси отсам Атлантика. Америка, Северна и Южна, има набор от интереси, различни от тези на Европа. Докато последната се опитва да стане седалище на деспотизма, нашите усилия определено трябва да бъдат да направим нашето полукълбо обиталище на свободата... [Ние трябва да] обявим нашия протест срещу жестоките нарушения на правата на народите чрез намесата на някой във вътрешните дела на друг – дело, толкова престъпно, започнато от Бонапарт, и сега продължавано от еднакво беззаконния алианс, наричащ себе си Свещен...

Ние трябва да се противопоставим с всички средства на насилническата намеса на всяка друга сила... Въпросът, пред който сме изправени сега, включва последици, толкова трайни, и резултати, толкова решаващи за нашите бъдещи съдби, че да запали целия интерес, който съм изпитвал досега по тези въпроси, и да ме убеди да се осмеля да изкажа мнения, които ще докажат само моето желание да допринеса своята лепта във всичко, което би могло да е полезно за нашата страна. – Archives, Mount Holyoke College.

Джеферсън предвидил голямата криза в младата история на Америка, защото на коварните и злобни йезуити било наредено да се прицелят към унищожаването на Америка.

„Доктрината Монро“ отправила предизвикателство срещу всяко настъпление към Америка от страна на Европа. Въпреки това Монро не разбрал вдействителност, че коварните йезуити нямало да използват в началото силата на оръжието, за да постигнат целите си. Те щели да използват хитрост, лукавство и пълна секретност. Щели да апелират към основните човешки потребности; да внедряват своите агенти на позиции с богатство и власт и след това да използват тяхното влияние,

за да спечелят своята голяма награда – премахване и унищожаване на всеки протестантски принцип, очертан в Конституцията на САЩ.

Глава Втора

Президентът Андрю Джаксън

Андрю Джаксън бил избран за президент през 1828 г. Неговите смели военни умения при разбиването на британците във войната от 1812 г. са добре известни. Водил много битки в открит бой, но сега бил изправен пред напълно различен враг. Този враг твърдял, че е американец, също като него; че иска най-доброто за Америка, точно като него; и заемал висока длъжност, също като него.

Йезуитите трябвало да унищожат Америка, както било определено от страшните заседания във Виена, Верона и Чиери, и точно по времето на президентството на Андрю Джаксън, те започнали да прилагат своите зли намерения в пълна сила. Тези йезуити се движели сред американския народ и изглеждали също като американците. Те били всъщност американски граждани, но верността им принадлежала към папата в Рим. Техните цели били тези на папството. Тези хора били предатели и сериозна заплаха за по-нататъшното съществуване на Съединените щати.

Една нация може да преживее своите глупаци и дори амбициозните. Но тя не може да оцелее при предателство отвътре. Врагът пред портите е по-малко страшен, защото се вижда и носи своите знамена открито срещу града. Но предателят се движи свободно зад портите, неговите лукави шепоти ромолят по всички улички и се чуват в самите зали на правителството. Защото предателят не изглежда като предател; той говори с познатия на жертвите си акцент; има лице и дрехи като техните и апелира към основните човешки чувства, заложиени дълбоко в сърцата на всички хора. Той покварява душата на нацията; той работи тайно и незабелязано в

нощта, за да подкопае основите на града; той заразява политическото тяло, така че да не може да съществува повече. – Marcus Cicero, speaking to Caesar, Crassus, Pompey and the Roman Senate.

Двама от тези предатели били Джон С. Калхун и Никълъс Бидъл.

Андрю Джаксън спечелил президентството с много голяма преднина през 1828 г. Негов вицепрезидент бил Джон Калхун от Южна Каролина. Калхун осъзнал, че любовта към свободата е много силна в сърцата на всички американци. Той осъзнал, че робството бързо щяло да бъде ограничено, защото в почти всички територии, извоювани от Испания и Франция имало свобода. Без непрекъснато разрастване на робството, то в крайна сметка щяло да бъде премахнато. С цел да провали съществуващите по това време тенденции против робството, Калхун започнал издаването на вестник във Вашингтон, наречен The United States Telegraph. В този вестник, той започнал да защитава идеята, наречена Правата на щатите.

Доктрината за правата на щатите неизбежно щяла да доведе до пълното премахване на Съединените щати. Тя заявявала, че един щат има присъщо право да прави това, което пожелае. Съгласно принципите на Правата на щатите, ако даден щат би поискал да се отдели от Съюза, той би могъл да го направи. Това в крайна сметка щяло да доведе до елиминиране на Съединените щати.

Калхун открил един „гноен цирей“ и го превърнал в претекст Южните щати да се отделят от Съюза. Този цирей бил високото мито върху чуждестранния внос, което направило европейските стоки по-скъпи. Тъй като Европа купувала големи количества памук и други стоки от Юга, митото налагало търговците от Юга да печелят по-малко пари за износа си. Това мито помагало на производителите от Севера, защото сега южните търговци щели да купуват повече от него.

Калхун убеди южните щати, че са сключили много лоша сделка и че имат право да напуснат Съюза заради този проблем.

*Южният район, който бе селскостопански, бе лесно убеден, че една висока тарифа за чуждестранния внос не е в техен интерес. След това той се зае да обясни на Юга, че тези високи мита са поставени върху определени клаузи, така направени, че като специална протекция да защитават местните интереси. По този начин той каза на хората от Юга: „Вие се облагате с данък, за да подпомагате производителите от Севера.“ И точно върху този национален въпрос, той заби своето унищожително знаме... Тази нова фалшива демокрация означаваше правото да се унищожи по мирен начин или със сила (в подходящия момент) Федералния съюз. – John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 22.*

Малко след като Калхун започнал издаването на своя вестник, се състояла среща, предназначена да почете паметта на Томас Джеферсън. На тази среща Андрю Джаксън бил поканен да говори. Той станал и заявил: „Нашият Федерален съюз трябва да се запази“. След като казал това Джаксън седнал. Тогава Калхун се изправил и заявил:

Съюзът, на второ място след нашите свободи, е най-ценното. Нека всички ние помним, че той може да бъде запазен само чрез зачитане Правата на щатите и разпределяне поравно ползите и тежестите на Съюза. – пак там, стр. 19.

Калхун поставил Съюза на второ място след нашите свободи. Съюзът и Конституцията са тези, което постановиха нашите свободи. Ако Съюзът беше разрушен, щатите щяха да се конкурират един друг, точно както страните на Европа през историята. Ресурсите на щатите щяха да бъдат постоянно изчерпвани в подготовка за война помежду си. Това била целта на Калхун и на папството от самото начало. Целта им била

да унищожат Съединените щати.

Калхун използвал данъците, за да създаде търкания между Севера и Юга. Конгресът можел лесно да промени данъците, така че това да не бъде причина за разделяне. Мнозина се изказали против неговите непочтени методи. Даниел Уебстър заявил:

Сър, светът трудно ще повярва, че цялата тази борба и всички други отчаяни средства, които изискват нейната подкрепа, няма друга основа, освен разлика в мнението на мнозинството на хората от Южна Каролина от една страна, и огромното мнозинство хора от Съединените щати, от друга. Светът няма да повярва на това. Ние, които виждаме и чуваме това, и до този момент трудно можем да го повярваме. – пак там, стр. 25.

Даниел Уебстър знаел, че проблемът е далеч по-дълбок от митото. Калхун бел йезуит, внедрен, за да раздели Америка на две!

Джон Куинси Адамс от Камарата на представителите заявил:

В опозиция на компромиса, предлаган от г-н Клей, заявявам, че не са нужни никакви жертви, и все пак вие предлагате да ни вържат ръцете и краката, да поръсят кръвта ни върху олтара, за да успокоим несъщественото недоволство на Юга – недоволство, имащо по-дълбок корен, отколкото митото, и което ще продължи, когато това бъде забравено. – пак там, стр. 25.

Адамс бил прав в наблюдението си. Проблемът за митото изчезнал, но тлеещите въглени на разделението разделили Америка наполовина. Кръвта на Гражданската война може да бъде проследена до йезуита Джон С. Калхун.

Гледайки как Калхун се е стремял да раздели Америка на две, нека си

припомним думите на бившия католически свещеник, Чарлс Чиникуй:

Рим веднага видя, че самото съществуване на Съединените щати бе огромна заплаха за неговия собствен живот. От самото начало Рим коварно пося семената на разделението и омразата между двете големи части на тази страна и успя да раздели Юга от Севера по парливия въпрос за робството. Това разделение беше златната възможност те да се избият една друга, а Рим да царува над кървавите руини и на двете - покровителствана, дългогодишна политика. – Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 291

Калхун не бил лоялен гражданин на Съединените щати. Той действал, за да се издигне папския ред. Изглеждал като американец, но бил в действителност йезуит от папската армия в усилията си да унищожи Америка.

Свещеник Фелан направил това изказване:

*Ако правителството на Съединените щати воюваше с Църквата, ние бихме казали: „По дяволите правителството на САЩ“, и ако Църквата и всички правителства на света бяха в такава война, бихме казали: „По дяволите всички правителства на света“. Защо папата има такава огромна сила? Защото папата е владетелят на света. Всички императори, всички царе и всички принцове, всички президенти на света са като тези **МОМЧЕТА, СЛУЖЕЩИ КРАЙ ОЛТАРА** ми. – Priest Phelan, Western Watchman, June 27, 1912 (emphasis supplied).*

Джон Калхун бил едно от папските момчета край олтара, вършел всичко, което му е било заповядвано.

Андрю Джаксън, в посланието си до Конгреса през 1823 г., посочил

следното:

Правото на хората от един щат да се освободят според волята си, но без съгласието на другите щати, от своите най-тържествени отговорности, и да поставят в риск свободите и щастията на милионите, изграждащи тази нация, не може да бъде признато. Такова право ще бъде считано за изцяло несъвместимо както с принципите, според които е създадено Общото правителство, така и с целите, заради постигането на които то бе специално формирано. – John Smith Dye, The Adder's Den, p. 25.

Джаксън знаел, че сценарият на Калхун е създаден, за да унищожи Съединените щати и техните конституционни свободи, и това било неприемливо за него. Джаксън стоял на пътя на конгресите от Виена, Верона и Чиери, и йезуитите трябвало да се справят с него.

Никълъс Бидъл, още един от техните агенти, извършил втората фаза на йезуитската атака. Бидъл бил блестящ финансист, завършил Университета в Пенсилвания на 13 годишна възраст. Той бил магистър на финансите. По времето, когато Джаксън получил президентски пост през 1828 г., Бидъл бил в пълен контрол над Федералната централна банка на правителството. Това не бил първият път, когато била създавана Централна банка. Два пъти преди това, първо при Робърт Морис, а след това при Александър Хамилтън, имало опити за създаване на Централна банка, но и в двата случая той се провалил поради измамни действия от страна на банкерите, които контролирали нещата. След войната от 1812 г. бил направен нов опит за създаване на Централна банка, и точно при този трети опит виждаме г-н Бидъл. Кой стоял зад Никълъс Бидъл в опита му да създаде Централна банка в Съединените щати?

Тъмната действителност е, че банковата династия на Ротшилд в Европа беше доминиращата сила, както финансово, така и

политически, във формирането на Банката на Съединените щати. – G. Edward Griffin, The Creature from Jekyll Island, American Opinion Publishing, p. 331.

През годините, откакто Н. М. [Ротшилд], производител на текстил от Манчестър, закупи памук от южните щати, фамилия Ротшилд разви силни ангажименти с Америка. Натан... даде заеми на различни щати от Съюза, за известно време бе официален европейски банкер на правителството на САЩ, и заклет поддръжник на Банката на Съединените щати. – Derek Wilson, Rothschild: The Wealth and Power of a Dynasty, Charles Scribner's Sons, p. 178.

Фамилия Ротшилд отдавна имала мощно влияние в диктуването на американските финансови закони. Юридическите документи показват, че тази фамилия е била силата в старата банка на Съединените щати. – Gustavus Myers, History of the Great American Fortunes, Random House, p. 556.

Инициаторите, стоящи зад опита на Бидъл за основаване на Централна банка, са кланът Ротшилд. За кого работил кланът Ротшилд?

Знаейки, че фамилията Ротшилд е влиятелна еврейска фамилия, аз потърсих в „Енциклопедия Юдаика“ и открих, че те са носители на титлата „Пазители на Ватиканската съкровищница“... Длъжността на Ротшилд осигурявала на черното папство абсолютна финансова независимост и секретност. Кой би подозирал някога, че семейство от ортодоксални евреи е ключът към богатството на Римокатолическата църква? – F. Tupper Saussy, Rulers of Evil, Harper Collins, page 160, 161.

Кланът Ротшилд били йезуити, използвали еврейския си произход като фасада, за да прикриват своите престъпни дейности. Йезуитите, работещи чрез Ротшилд и Бидъл, се стремили да спечелят контрол

върху банковата система на Съединените щати.

Андрю Джаксън не бил съгласен с основаването на Централна банка. Когато Бидъл се опитал да поднови устава на банката през 1832 г., президентът Джаксън поставил в риск преизбирането си, като наложил вето на опита на Конгреса да поднови устава на банката. Той наложил вето по три причини. Банката представлявала монопол, била противоконституционна и представлявало сериозна опасност за нацията да има банка, доминирана от чуждестранни интереси (йезуитите). Джаксън смятал, че сигурността на Америка е застрашена от тези чуждестранни интереси. Той заявил:

*Не съществува ли заплаха за нашите свободи и независимост с банка, която всъщност е толкова малко свързана с нашата страна? Няма ли причина да треперим за чистотата на нашите избори по време на мир и за независимостта на нашата страна по време на война? Контролираща нашата валута, получавайки парите на нашия народ и държейки хиляди наши граждани в зависимост, тя би била пострашна и опасна от военноморските и сухопътните сили на врага. – Herman E. Kross, *Documentary History of Banking and Currency in the United States*, Chelsea House, pp. 26, 27.*

Коментарите на Джаксън не били нищо ново. Други също разбрали властта, притежавана от тези, които управлявали банката. Майер Ротшилд заявил:

*Позволете ми да печатам и контролирам парите на нацията и тогава не ми пука кой пише законите. – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 218.*

Това е златното правило на йезуитите и на Ротшилд. Този, който държи златото, създава правилата!

След това Грифин написал:

Ротшилдската династия завладя света по-цялостно, по-лукаво и много по-трайно, отколкото всички цезари преди или всички хитлеровци след тях. – пак там, стр. 218.

Томас Джеферсън казал следното за Централната банка:

Частната централна банка, която емитира народната валута, е по-опасна за свободите на народа, отколкото насрещна армия... Ние не трябва да позволяваме нашите управници да ни обременят с вечен дълг. – пак там, стр. 329.

Йезуитите използвали Бидъл и Ротшилд, за да спечелят надмощие в американското банкиране, защото знаели, че след това могат да контролират народа и ефективно да пренапишат Конституцията според папския закон. Джексън се опитвал да ги спре.

Нека разгледаме по-отблизо Централната банка и да видим защо е така опасна. Повечето хора не разбират Централната банка, Федералния банков резерв. Ето един много опростен сценарий, който твърде добре обяснява една от операциите на Федералния резерв.

Необходимо е да се разбере, че Федералният резерв не е собственост на правителството на Съединените щати, както мнозина вярват. Централната банка, Федералният банков резерв, е частна банка, собственост на някои от най-богатите и влиятелни хора в света. Тази банка няма нищо общо с правителството на САЩ, освен връзката в операцията, описана по-долу. Федералният банков резерв има абсолютен, разрешен от правителството монопол върху парите. Преди да имаме Централна банка, всяка отделна банка се конкурирала с други банки. Клиентите, потребителите, получавали най-добрата сделка. Вече не.

Всички знаем, че днес правителството на Съединените щати заема пари и работи с натрупан астрономически дълг. Защо това е така? Здравият разум казва, че воденето на политика с такъв огромен дълг рано или късно ще унищожи организацията, която я прилага, защото лихвите по дълга трябва да нараснат отвъд приходите ѝ, което прави невъзможно изплащането.

Сега към нашия сценарий. Ето как приблизително протича операцията. Да предположим, че правителството на Съединените щати иска да заеме милиард долара. Правителството издава облигация за това количество, подобно на водоснабдителната компания, която иска да събере пари за нов тръбопровод или нов язовир. Правителството предава тази облигация за един милиард долара на Федералния банков резерв. Федералният банков резерв взема облигацията и пише ордер до отдела за печатане и гравирание, за да отпечатат банкноти на стойност един милиард. След около една седмица, когато банкнотите са отпечатани, отделът за печатане и гравирание изпраща банкнотите до Федералния банков резерв, който пише чек за около две хиляди долара, за да плати за отпечатването на банкнотите, имащи стойност един милиард. Тогава Федералният банков резерв взема този един милиард долара и го заема на правителството на Съединените щати, и хората в страната плащат лихва в извънредно голям размер всяка година върху тези пари, които са дошли от нищото. Собствениците на Федералният банков резерв не влагат нищо за тези пари.

От това следва, че когато правителството на Съединените щати задлъжнява с един долар, един долар плюс лихвата отиват в джоба на собствениците на Федералния банков резерв. Това е най-голямата, най-колосалната кражба, която някога се е извършвала в историята на човечеството и е представена по толкова лукав, коварен и объркващ начин от новинарската медийна пропаганда, че жертвите дори не са наясно с това, което се случва. Можете да разберете защо йезуитите

искат да запазят тази операция в тайна.

Конституцията на Съединените щати дава на Конгреса правомощия да сече монети и да отпечатва банкноти. Ако Конгресът правеше свои собствени пари, както предвижда Конституцията, нямаше да плаща стотици милиарди долари лихва, които плаща сега всяка година на банкерите заради националния дълг, за пари, които идват от нищото. Парите, отпечатани от Конгреса, щяха да бъдат свободни от задължение.

Бидъл отговорил на отказа на Джексън да му позволи да създаде ново Централна банка, чрез свиване на националния паричен резерв. Той направил това като отказал да отпусна заеми. По този начин, той объркал икономиката и парите изчезнали. Безработицата скочила високо. Фирмите изпаднали в банкрут, защото не могли да изплатят заемите си. Нацията изпаднала в паническа депресия. Бидъл смятал, че може да притисне Джексън и да запази Централната банка. Толкова уверен бил, че се хвалел публично, че той е причинил неволите в икономиката на Америка. Поради неговото глупаво самохвалство, други се изправили в защита на Джексън и Централната банка замряла. До нейното възстановяване през 1913 г. Тя била възстановена тогава от същите хора (йезуитите от Рим), поради същата цел – да поставят Америка на колене и да установят светската сила на папата в Америка.

Йезуитският замисъл за Централна банка в Америка временно бил спрял по време на президентството на Андрю Джексън. Той се противопоставил на Доктрината за правата на щатите на Калхун и спрял опита на Бидъл да основе Централна банка. Когато другите неща се провалят, йезуитската клетва заявява, че е препоръчително убийството на този, който застава на техния път.

Президентът си беше спечелил нестихващата омраза на финансовите магнати, както в Америка, така и в чужбина.

[Йезуитите бяха бесни.] Поради това не е изненадващо, че на 30 януари 1835 г. бе извършен опит за покушение над него. По чудо, и двата пистолета на нападателя засекали и Джаксън бе пощаден по каприз на съдбата. Това беше първият опит от този род срещу президент на Съединените щати. Потенциалният убиец, Ричард Лоурънс, бе или напълно луд, или се представяше за луд, за да избегне тежко наказание. Във всеки случай, Лорънс не беше обявен за виновен поради невменяемост. По-късно, той се похвалил пред приятели, че имал връзка с влиятелни хора в Европа, които му обещали да го предпазят от наказание в случай, че го хванат. – пак там, стр. 357.

Йезуитският орден бил абсолютно сериозен в превземането на Съединените щати. Те се внедрявали в правителството на най-високи нива и използвали своите агенти в контролирането на американската банкова система. Те също така си служели с убийства, когато било необходимо да унищожат всяка опозиция на техните планове. Андрю Джаксън бил почти убит от йезуитски агент, който се хвалел с влиятелни европейци (йезуитите), които щели да го освободят в случай, че е хванат. Последвали други президенти, които също били нападени поради неугасимия гняв на Рим. Неколцина били убити, а няколко избягнали сигурна смърт. Следващата глава, която дискутира президентството на Уилям Хенри Харисън, Захари Тейлър и Джеймс Бюканън, ще допълнят подробностите.

Глава Трета

Президентите Харисън, Тейлър и Бюканън

Уилям Хенри Харисън бил избран за президент на Съединените щати през 1841 г. Вече бил 67 годишен, но много здрав и енергичен. Всички, които го познавали, мислели, че нямало да има никакви проблеми да издържи четирите години в президентството. Въпреки това, само тридесет и пет дни след полагането на клетвата за президент, Харисън умрял на 4 април 1841 г. Повечето, ако не всички, енциклопедии ще ви

кажат, че той умрял от пневмония, след като изнесъл встъпителната си реч в силния студ на Вашингтон, но това не е вярно. Той не умрял от пневмония.

Когато Харисън встъпил в длъжност, положението в държавата било силно напрегнато. Разраствал се проблемът между Севера и Юга по въпроса за робството. Съществувал спор за анексирането на Тексас, дали щял да бъде признат за свободен или за робовладелчески. Бил направен опит за покушение срещу живота на президента Джаксън само шест години преди това. Харисън поел кабинета близо 20 години преди Гражданската война. Влиянието на йезуитите натегнало сериозно върху Америка.

Както вече видяхме, на конгресите във Виена, Верона и Чиери, било решено да се унищожат всички народни правителства по света. Основната мишена била Съединените щати и унищожението на всеки протестантски принцип. На долните йезуити било заповядано да извършат това унищожение.

Андрю Джаксън се изправил срещу яростната атака на йезуитите, извършена чрез политическите мини, поставени от Джон С. Калхун и финансовото магьосничество на Никълъс Бидъл. Уилям Хенри Харисън също отказал да се съгласи с йезуитските цели за Америка. В своята встъпителна реч, той направил следния коментар:

Ние не признаваме никакво правителство с дадени му от Бога права. Вярваме, че щом става дума за власт, нашият благодетел Създателят е направил да няма разлика между хората; че всички са равнопоставени и че единственото легитимно право за управляване е чрез изразеното предоставяне на власт от управляваните. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 44.

С това изказване, президентът Харисън си спечелил смъртоносния гняв на йезуитите.

С тези недвусмислени думи президентът Харисън очерта ясно своята позиция; той заяви явно пренебрежение към божественото право на враговете на нашето народно правителство. [Бърк Маккарти има предвид Рим, когато казва това.] Да, той направи и нещо повече – защото това бяха думите, които подписаха смъртната му присъда. Само един месеци и пет дни след този ден, президент Харисън лежеше мъртъв в Белия дом. Той умря от отравяне с арсен, разпоредено от оръдията на Рим. Йезуитската клетва беше изпълнена бързо:

„Освен това обещавам и заявявам, че когато имам възможност, ще възбудам и провеждам безмилостна война, тайна или открита, срещу всички еретици, протестанти и либерали, както ми е наредено, за да ги изкореня и изтребя от лицето на цялата земя;... Когато това не може да бъде правено явно, аз ще използвам тайно отровна чаша, удушавачо въже, стоманена кама или оловен куршум, независимо от честта, ранга, достойнството или властта на лицето или личностите, положението им в живота, било то обществено или частно, като по всяко време може да ми бъде наредено да действам по този начин от всеки агент на папата или игумена на Братството на свещената вяра, на Обществото на Исус.“ – пак там, стр. 44, 46.

От почти хиляда години, римокатолическите папи смятат, че управляват по божествено право, че тяхната власт е дошла директно от Бог и че всички хора трябва да се покланят на техния авторитет и контрол. Ако някой владетел не предаде своята позиция и страната, която управлява в ръцете на папата, тогава този човек няма право да управлява. Когато Харисън заявил, че „ние не признаваме никакво правителство с дадени му от Бога права“, той заявил, че той и Съединените щати по никакъв начин няма да се предадат на папския контрол. За папата и неговите отвратителни йезуити, това бил шамар през лицето, на който те

трябвало незабавно да отвърнат.

Харисън не бил единственият, отхвърлил авторитета на римската власт, защото той просто заявил това, което Декларацията за независимостта и Конституцията заявили преди него. Нашата република напълно отказва контрола, който папата и йезуитите се опитват да наложат. Когато една нация, църква, или човек откаже да се подчини на авторитета на папството, с тях е свършено. Освен ако Бог не се намеси, животът на тези, които се противопоставят на папството, ще бъде прекратен.

Тази концепция е напълно чужда на мисленето на хора, живеещи при свободно, конституционно правителство. Неотменимите права да се покланяш на Бога според това, което собствената ти съвест диктува и едно правителство без цар, се приемат за даденост в Съединените щати днес. Ние не осъзнаваме, че изказването на Харисън било кама, насочена към сърцето на папското съществуване.

Друг управник, който отказал да бъде под диктата на папството била кралица Елизабет от Англия. Тя била една от дъщерите на Хенри VIII, управлявал Англия от 1558 до 1603 г. Тя се възкачила на трона след смъртта на своята полу-сестра – „кървавата Мери“, която управлявала Англия от 1553 до 1558 г. Мери била католичка, но Елизабет била протестантка.

След възкачването си Елизабет изпратила писмо до сър Ричард Крейн, английския посланик в Рим, да уведоми народа за нейното възкачване. Но тя била информирана от „Негово светейшество“, че Англия била феодално владение [слуга или роб] на „Светия престол“, че Елизабет нямала право да приеме короната без негово позволение, че тя не била родена в законен брак, и затова не можела да царува над Англия; че нейният най-сигурен курс бил да се откаже от всички претенции към трона и да предаде себе си изцяло на неговата воля; тогава той можел да се отнесе с нея толкова благосклонно, колкото

било възможно. Но ако тя откажела неговия „съвет“, той нямало да я пощади! Тя отхвърлила съвета на папата и така си осигурила омразата на Пий и неговите наследници. – J. E. C. Shepherd, The Babington Plot, Wittenburg Publications, p. 46

Кралица Елизабет мъдро отхвърлила предполагаемото „божествено право“ на папството да управлява и контролира трона на Англия. Поради това били извършени поне пет опита за убийството ѝ. Всички тези опити пропаднали защото тя имала превъзходни тайни служби и нейният живот бил опазен. Когато папството осъзнало, че всички негови усилия да убие Елизабет пропаднали, то се обърнало към един от своите католически синове, краля на Испания, Филип II. През 1580 г. папството се споразумяло с Испания да нападне Англия.

По-късно папа Сикст X обещал на крал Филип милион скуди да помогне за оборудването на неговата „Непобедима армада“ за унищожаване трона на Елизабет и единственото условие, което поставил за подаръка си било, че: „Той трябва да бъде назначен като суверен на Англия и че кралството трябва да стане васално владение на църквата“. – пак там, стр. 47.

Прочутата испанска армада била изпратена да смаже Англия, защото Елизабет не предала трона и кралството си на папата. Тридесет години йезуитите се опитвали да убият Елизабет, но се проваляли. Най-накрая се сговорили с краля на Испания, Филип II, да я унищожат с Армадата.

Ние обвиняваме папите приемници, като главните двигатели за пълното унищожаване на Елизабет и нейното кралство през целия ѝ съзнателен живот, за да насият връщането на Англия под господството на тяхната зла, поробваща система, наречена „Римокатолическа църква.“ Не само че папата беше главният двигател на подмолните интриги в Англия, но той беше основната причина за растящите предателства. Папата настоя за

упражняване на абсолютна власт и суверенитет над всички крале и принцове и се осмели да приеме прерогативите на Божеството в упражняването на Неговите „духовни“ и „светски“ сили“. – пак там, стр. 98, 99.

По същия начин, когато Уилям Хенри Харисън положил клетва да стане президент на Съединените щати, йезуитите видели човек, който открито се противопоставял на тях и техните планове. За съжаление, президент Харисън бил отровен само тридесет и пет дни след встъпване в длъжност.

Генерал Харисън не умря от естествена болест - той нямаше никакъв здравословен проблем – но от нещо внезапно и фатално. Той не умря от апоплексия; това е болест. Но арсенът произвежда внезапен ефект. Това е главното оръжие на медицинските убийства. Оксаловата киселина, цианидът, или стрихнинът причиняват почти мигновена смърт и не дават почти никакъв шанс за изплъзване на убиеца. Затова неговият случай не беше на остро отравяне, когато смъртта се случва почти мигновено, но на хронично, в който пациентът умира бавно. Той живя около 6 дни, след като получи отровата. – John Smith Dye, The Adder's Den, p. 37.

Американският сенатор Томас Бентън бил на същото мнение.

Нямаше никакъв здравословен проблем, който да бъде индикатор за подобен инцидент или да възбуди опасение, че той не би могъл да проведе мандата си със същата сила, с която го започна. Кризата му беше внезапна и очевидно фатална от самото начало. – Senator Thomas Benton, Thirty Years View, volume II, p. 21. (quoted in John Smith Dye's book, The Adder's Den, page 36).

Уилям Хенри Харисън е първият президент, който станал жертва на йезуитите в техния опит да надвият над Съединените щати, да унищожат

Конституцията и да въведат папството като върховен владетел в Америка. Ако някой американски президент или някой друг лидер откажел да приеме заповеди от йезуитите, те също ставали мишена за убийство. Захари Тейлър отказал да се съгласи с разрушаването на Америка и той бил следващият, който щял да бъде повален.

Тейлър бил известен като велик военен мъж. Неговите приятели го наричали „Старата пушка“. Той дошъл в Белия дом през 1848 г. и шестнадесет месеца по-късно бил мъртъв.

...Те използваха нахлуването в Куба като тест за президент Тейлър, имайки вече готовност да започнат своите нечестиви планове в началото на неговата администрация, но от самото начало президент Тейлър отхвърли всяка надежда за промяна на убежденията по време на мандата му. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 47.

Ето какво би се случило, ако Захари Тейлър беше нахлул в Куба. Католическа Австрия, католическа Испания, католическа Франция и Англия, всички те били готови за битка със Съединените американски щати, ако той беше нападнал Куба. Какъв шанс щяла да има тази млада република срещу обединените сили на католическа Европа по това време? Папството разбирало добре това и ето защо настоявало толкова силно Тейлър да нахлуе.

Тейлър извършил и друго „престъпление“ против Рим. Той говорел страстно за запазването на Съюза. Йезуитите се стремели силно да разделят нацията на две, а президентът се опитвал усилено да я запази в едно. Йезуитският агент, Джон С. Калхун, посетил Държавния департамент и поискал президентът да не казва нищо за Съюза в предстоящата си реч. Но Калхун имал малко влияние върху Тейлър, поради което след неговото посещение, забележителен пасаж бил

добавен към речта на Тейлър.

Предаността към Съюза на щатите следва да бъде насърчавана във всяко американско сърце. За повече от половин век, по време на който кралства и империи са се сгромолясвали, този Съюз е стоял непоклатим... Според мен неговото разделение би било най-голямото бедствие, и да бъде то предотвратено трябва да е непоколебимата цел на всеки американец. От неговото запазване трябва да зависи нашето собствено щастие и това на поколенията, които ще дойдат. Каквато и опасност да го заплашва, аз ще се изправя до него и ще го поддържам в неговата цялостност с всички правомощия и властта, възложени ми от Конституцията. – John Smith Dye, The Adder's Den, pp. 51, 52.

Маккарти написал:

Няма никакво съмнение в това. Лидерите в подкрепа на робството не можеха да разчитат на нищо, що се отнася до Тейлър, поради което решиха да го убият...

Най-големите съзаклятници, страхувайки се, че може да възникне подозрение около смъртта на президента в началото на неговата администрация, както в случая с президент Харисън, му позволиха да служи една година и четири месеца, когато на 4 юли му бил даден арсен по време на честването във Вашингтон, на което той беше поканен да изнесе реч. Той беше в перфектно здраве на сутринта, болен следобед около пет часа и почина на следващия понеделник, бидейки болен за същия брой дни и с точно същите симптоми като на своя предшественик, президент Харисън. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 48.

Заробващата сила [йезуитите] сега имаха задоволителна причина да

го считат за враг, и неговото минало им даде да разберат, че той никога нямаше да се предаде. Тези, които бяха ангажирани с политическо заробване, дълго преди това се заклели, че никой, който се противопоставя на техните планове никога не бива да заема президентския стол, поради интересите на робството. Те решиха да отнемат живота му...

Това разбраха йезуитите, тази поробваща сила, и бяха решени да постъпят с него така, както постъпиха с генерал Харисън; и само чакаха благоприятна възможност да проведат пъкленото си намерение. Честването на четвърти юли приближаваше и беше решено да се използва предимството на този ден и да му се даде фаталното лекарство. – John Smith Dye, The Adder's Den, pp. 52, 53.

Шест години по-късно Джеймс Бюканън, демократ от Пенсилвания, бил избран за президент. Джеймс Бюканън се сблизил с южняците и като че ли щял да подкрепя желанията им. Новият президент се оказал твърд „опортюнист“. Въпреки, че бил северняк, той ухажвал силно южните лидери и им дал да разберат, че бил на тяхна страна „от сърце и душа“, с две думи, той играел двойна игра...

Джентълменът притисна ухо към земята и чу гърмящите колела на аболиционистите... Той хладно ги информира, че е президент както на Севера, така и на Юга. Промяната на становището му бе изявена от неговата много решителна позиция срещу Джеферсън Дейвис и неговата партия, и той изяви намерението си да се заеме с въпроса за робството в свободните щати до удовлетворяването на хората от тези щати. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 50.

Джеймс Бюканън не трябвало да чака дълго, за да разбере какво щели да направят йезуитите с него, заради двойната му игра към тях.

На рождения ден на Вашингтон позицията на Бюканън става известна и на следващия ден той е отровен. Сценарият е дълбок и планиран с умение. Г-н Бюканън, както е обичайно за хора от неговия ранг, притежава маса и столове, запазени за него и приятели в трапезарията на Националния хотел. Президентът е известен като заклет любител на чая; всъщност, северняците рядко пият нещо друго вечер. Южняците предпочитат кафе. По този начин, за да са сигурни, че Бюканън и неговите приятели от Севера ще бъдат отровени, арсенът е поръсен в купите с чай и бучки захар и поставени на масата, където той трябва да седне. Пудрата захар в купите, използвана за кафе на другите маси не е поръсена с отрова. Нито един от южняците не е засегнат или пострадал. Петдесет или шестдесет души вечерят на масата тази вечер и колкото можахме да разберем, около тридесет и осем са починалите в резултат на отровата. Президент Бюканън е натровен и животът му е спасен извънредно трудно. Неговите лекари го третирали според инструкциите, дадени от самия него като причина за болестта, защото той разбирал добре какъв е проблемът. След появата на масовото отравяне, масите в Националния хотел са почти празни. Пострадаха ли собствениците на хотела, работниците и служителите? Ако не, в какво тяхното хранене и местата за настаняване се различават от тези на гостите? Има много повече в това нещастие от онова, което може да се види с просто око. Това е въпрос, който не бива да се омаловажава. – The New York Post, March 18, 1857.

Джеймс Бюканън бил натровен и почти умрял. Той оживял защото разбрал, че му е бил даден арсен и това казал на своите лекари. Той знаел, че йезуитите са отровили Харисън и Тейлър.

Йезуитският орден отново изпълнил своята клетва, че ще отравят, убиват и всичко друго необходимо, за да премахнат тези, които се противопоставят на техните планове. От 1841 до 1857 г. виждаме, че и

тримата президенти били нападани от йезуитите, както било определено на конгресите от Виена, Верона и Чиери. Двама умрели и един едва успял да се измъкне. Те не позволяват на нищо да застане на пътя им за тотално господство над Америка и унищожаване на Конституцията. С поглед към Америка, свещениците от Рим заявявали:

Ние също така сме решени да завладеем Съединените щати; но трябва да действаме в най-голяма тайна. Тихо и търпеливо, ние трябва да струпаем нашите римокатолици в големите градове на Съединените щати, помнейки, че гласът на един беден калфа, макар и покрит с дрипи, има същата тежест при гласуване, както и гласът на милионера Астор и че ако имаме два гласа срещу неговия един, той ще стане безпомощен като стрида. Затова нека умножим нашите гласове; нека повикаме нашите бедни, но верни ирландски католици от всеки ъгъл на света, и ги съберем в самото сърце в градове като Вашингтон, Ню Йорк, Бостън, Чикаго, Бъфало, Олбъни, Троя, Синсинати.

В убежището на тези големи градове, американците считат себе си за гигантска непобедима раса. Те гледат на бедните ирландски католици с най-голямо презрение, като способни само да копаят техните канали, да метат улиците им и да работят в кухните им. Нека никой не събужда тези спящи лъвове днес. Нека молим Бог, те да продължат да спят още няколко години, събуждайки се само, за да открият, че техните гласове са по-малко, докато ние ги поставим завинаги извън всяка позиция на чест, власт и печалба!... Какво ще си помислят тези така наречени гиганти, когато и един сенатор или член на Конгреса не бъде избран, докато не се е предал на нашия свят отец, папата!

Ние не само ще избираме президента, но ще попълним и командваме армиите, ще попълним флота и ще държим ключовете на народната хазна!...

Товага, да! Товага ще управляваме Съединените щати и ще ги поставим в нозете на заместника на Исус Христос, за да може той да постави край на тяхната безбожна система за образование и нечестивите закони за свобода на съвестта, които са обида за Бога и човека! – Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, pp. 281, 282

Глава Четвърта

Убийството на президента Ейбрахам Линкълн

През 1856 г. един избягал роб на име Дред Скот се опитал да придобие свобода в свободния щат Канзас. Случаят бил толкова важен, че дори стигнал до Върховния съд. Позорното решение по случая на Дред Скот било взето от фанатичния римокатолически съдия Тани, главен съдия на Съединените щати по това време. Решението на Тани било, с две думи, че негърът нямал права, които един бял да зачита. Това в общи линии означавало, че чернокожият е по-нисш от белия и нямал никакви права.

Ейбрахам Линкълн като дете наблюдавал продажбата на млади чернокожи мъже и жени в едно малко градче в Илинойс. Докато веднъж минавал заедно със свой приятел край търг за роби, Линкълн се обърнал към приятеля си и казал: „Някой ден ще раздрусам здравата това място!“

През ноември 1885 г. Чарлс Чиникуй, католически свещеник от Канкаее, Илинойс, бил обвиняем в редица църковни дела, заведени от епископа на Чикагската епархия. Чиникуй говорел често по въпроса за въздържанието и злините от алкохола. Тъй като много от свещениците били алкохолици и повечето от хората били социални пиячи, беседите на Чиникуй за въздържанието не били добре приети. Чиникуй често цитирал Библията в защита на някои позиции, които имал. Това силно раздразнило католическия епископ на Чикаго. За да бъде смълчан,

срещу Чиникуй било скалъпено лъжливо обвинение от жена, роднина на неморален свещеник, за нередно поведение към нея.

Случаят на Чиникуй бил толкова разпространен в пресата на Илинойс, че много малко адвокати желаели да го защитават. Те осъзнавали, че трябвало да се борят не само срещу свещеник от Чикаго; щели да се борят срещу Римокатолическата църква. Чарлс Чиникуй научил за Ейб Линкълн – много лоялен и почтен адвокат в Илинойс. Чиникуй изпратил на Линкълн телеграма, искайки услугите му и в рамките на двадесет минути след получаването ѝ той получил отговор, който гласял: „Да, ще защитавам живота Ви и Вашата чест на следващото заседание на съда в Урбана. Подпис А. Линкълн.“

Чиникуй разказва:

Дойде моментът, когато шерифът на Канкакее трябваше да ме закара като престъпник и затворник до Урбана и да ме предаде в ръцете на шерифа от този град. Пристигнах там на 20 октомври с моите адвокати, господата Осгод и Падок, и десетина свидетели. Г-н Ейбрахам Линкълн беше пристигнал от Спрингфийлд само няколко минути преди мен. – Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 273.

Когато Чарлс Чиникуй бил защитаван от Ейбрахам Линкълн, четем, че:

След това той продължи и описа кариерата на отец Чиникуй, как е бил несправедливо преследван и в заключение каза: „Докато Бог ми дава сърце да чувствам, мозък да мисля или ръце да изпълнявам волята си, ще ги посветя срещу тази сила, която се опитва да използва машината на съда, за да унищожавя правата и репутацията на американския гражданин.“ И това обещание, направено от Ейбрахам Линкълн в неговата зрелост, той спази. – Burke McCarty, The Suppressed Truth about the Assassination of Abraham Lincoln, Arya

Varta Publishing, p. 41.

Линкълн осъзнал, че Чиникуй е бил обвинен несправедливо. В нощта преди Чиникуй да бъде осъден на затвор за престъпление, което не бил извършил, един свидетел, подслушвал заговора за унищожението на Чиникуй, се изправил да свидетелства и той бил спасен.

Ейбрахам Линкълн си създал много врагове в резултат на процеса „Чиникуй“. Когато напускали съда, Чарлс Чиникуй бил просълзен. Ейбрахам Линкълн го попитал:

*„Отец Чиникуй, защо плачете?“. „Скъпи г-н Линкълн,“ – отговорих аз – „позволете ми да Ви кажа, че радостта, която е естествено да изпитвам след такава победа е помрачена в ума ми поради страха от това, което победата може да Ви струва. В съда бяха не по-малко от десет или дванадесет йезуити от Чикаго и Сейнт Луис, които дойдоха да чуят присъдата за затварянето ми... Това, което сега разстройва душата ми и насълзява очите ми, е, че ми се струва, че прочетох Вашата смъртна присъда в техните зловещи очи. Колко други благородни жертви вече са паднали в краката им!“ – Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, p. 280, 281.*

Ебрахам Линкълн, още през 1855 и 1856 г. бил вече набелязан човек, когото Рим искал да унищожи. Четири години по-късно, през 1860 г., Ейбрахам Линкълн бил избран за президент на Съединените щати. Докато изминавал пътя от Илинойс до Вашингтон, той трябвало да мине през Балтимор. По-късно той казал на Чарлс Чиникуй:

„Толкова се радвам да Ви срещна отново... Виждате, че Вашите приятели, йезуитите, още не са ме убили. Но те със сигурност биха го направили, когато преминавах през техния най-предан град, Балтимор, ако не бях преминал инкогнито няколко часа преди те да ме дочакат. Имаме доказателство, че групата, която е била избрана

и организирана да ме убие, е ръководена от ревностен римокатолик, наречен Бърни, почти изцяло съставена от римокатолици, нещо повече – имало и двама дегизирани свещеници между тях, за да ги водят и окуражават... Видях г-н Морз, известният изобретател на електрическия телеграф. Той ми каза, че когато бил в Рим неотдавна, открил доказателства за най-страховития заговор против тази страна и всички инструкции за него. Очевидно е, че това има връзка с интригите и емисарите на папата, на които дължим в голяма степен ужасната гражданска война, която заплашва да покрие страната с кръв и руини. Съжалявам, че професор Морз трябвало да напусне Рим преди да може да разбере повече за тайните планове на йезуитите срещу свободите и самото съществуване на тази страна.“ – пак там, стр. 292.

Двадесет мъже били наети в Балтимор да убият избрания президент на път за Вашингтон. Лидерът на тази банда бил италиански бежанец, бръснар, добре познат в Балтимор. Техният план бил следният: когато г-н Линкълн пристигнал в града, убийците трябвало да се смесят с тълпата, да се приблизят толкова близко до него, колкото е възможно и да го застрелят с пистолетите си. Ако той пътувал в карета, били приготвени ръчни гранати, пълни с детониращ прах, подобен на „озини“, използван в опита за убийство на Луи Наполеон. Тези гранати трябвало да бъдат хвърлени в каретата, и за да бъдат двойно осигурени, пистолетите трябвало да бъдат изпразнени срещу превозното средство в същия момент. За убийците имало кораб, готов да ги приеме в пристанището. Оттам щели да бъдат откарани в Мобайл, в отделения от Алабама щат. – John Smith Dye, The Adder's Den, p. 113.

Един италиански бръснар, добре познат в Балтимор католик, трябвало да го намушка, докато той седял в каретата, когато тръгвала от denomo. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 66.

За щастие, първият заговор на йезуитите да убият Линкълн се провалил, докато се опитвали да отнемат живота му преди дори той да стигне до Белия дом!

Докато пътувал във влака Джон Уилкс Буут изпуснал писмо, написано до него от Чарлс Селби. Малко по-късно писмото било намерено и предадено на президента Линкълн, който след като го прочел, написал думата „убийство“ отгоре му и го оставил в кабинета си, където било намерено след неговата смърт и било представено в съда като вещественно доказателство. – пак там, стр. 131.

Ето един откъс от писмото:

Ейб трябва да умре и то сега. Можете да изберете Вашето оръжие – чашата, ножа, куришума. Чашата ни провали веднъж и може да се случи отново... Вие знаете къде да откриете Вашите приятели. Вашите дегизировки са толкова перфектни и завършени...Нанесете удара заради дома си; нанесете удара заради родината си; изчакайте благоприятния случай, но нанесете удара уверено. – пак там, стр. 132.

Това писмо помогнало за осъждането на г-жа Мари Е. Сърат и някои от другите заговорници в опит за убийството на Линкълн. Те искали да го намушкат. Ако това не успеело, щели да го застрелят и да го взривят. Тези начини се провалили, така че те се опитали да го отровят. „Те“ били емисарите на Рим, йезуитите. Джон Смит Дай, който бил свидетел на тези събития, разказва:

Беше мрачен ден в историята на страната ни, когато въоръжена охрана трябваше да обкръжи хотела [Уилард], където главният магистрат беше наел временно стая, за да предотврати неговото

убийство. И на този ден [4 март 1861], денят на неговото встъпване в длъжност, той беше ескортиран до Пенсилвания Авеню, заобиколен от кавалерия и при най-голяма бдителност от страна на генерал Скот, за да се предотврати неговото публично убийство по пътя за Капитолия, където трябваше да изнесе своята встъпителна реч при източните порти. Това бях ужасни времена... – John Smith Dye, The Adder's Den, p. 135.

Когато си спомните за плановете на Виенския конгрес, Метерних, папата и йезуитите, да унищожат тази страна и нейните свободи, да унищожат протестантизма и да убият президента, какво ви говори това за подлия, покварен, зложелателен характер на йезуитите? Когато си спомните опитите им да отнемат живота на Андрю Джаксън, убийството на Уилям Хенри Харисън, убийството на Захари Тейлър, опитът за убийство на Джеймс Бюканън, опитът за убийство на Ейбрахам Линкълн и впоследствие убийството му, какво ви говори това за Католическата църква? Показва ви, че тяхната фасада на църква е точно това – една фасада. Те се крият зад религиозна маска, за да не бъдат заподозрени за многото гнусотии, които постоянно извършват в тази страна и по целия свят. Нека Бог ни помогне никога да нямаме нищо общо с тази сатанинска организация.

Ейбрахам Линкълн казал:

Толкова много заговори са направени вече срещу моя живот, че е истинско чудо, че всички те са пропаднали, когато имаме предвид, че по-голямата част от тях са били в ръцете на опитните римокатолически убийци, очевидно обучени от йезуитите. Но можем ли да очакваме, че Бог ще прави вечно чудеса, за да запази моя живот? Не вярвам в това. Йезуитите са такива експерти в тези смъртоносни дела, че Хенри IV е казал, че е невъзможно да се избегнат и той станал тяхна жертва, въпреки че направил всичко, което би могъл, за да избави себе си. Моето изплъзване от ръцете им,

поради това, че писмото на папата до Джеф Дейвис изостри милиони кинжали, за да прободат сърцето ми, е повече от чудо. Но точно както Господ не чу дума на ропот от устните на Мойсей, когато Той му каза, че трябваше да умре преди прекосяването на Йордан поради греховете на неговия народ, така аз се моля и се надявам, че Той няма да чуе никакъв ропот от мен, когато аз падна заради народа си. Единствените две услуги, които искам от Господа, са: първо, да умра за свещената кауза, в която съм ангажиран като образцов защитник на правата и свободите на моята страна. Втората услуга, която искам от Бога, е, моят скъп син Роберт, когато съм си отишъл, да бъде един от тези, които ще издигнат знамето на свободата, което ще покрие моя гроб и да го носи с чест и вяност до края на своя живот, както е правил неговият баща, обкръжен от милионите, призвани с него да се борят и умрат за защитата и честта на нашата страна. – Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, pp. 302, 303.

Ейбрахам Линкълн разбирал, че часът му е наближил.

Сред несравнимия успех, когато всички камбани в страната биеха радостно, ни сполетя зло, което потопи страната в смайване и ужас. В петък вечер, на 14 април, президентът Линкълн присъства в залата на театър „Форд“ във Вашингтон. Той седи тихо в сепарето си, слушайки пиесата, когато един мъж влиза през вратата на фоайето, водещо до сепарето и затваря вратата след себе си. Приближава се до президента, изважда от джоба си малък пистолет и го застрелва отзад в тила. Когато президентът пада, безчувствен и смъртно ранен и пистъкът на съпругата му, седяща до него, пронизва всяко ухо, убиецът скача от сепарето от височина почти девет фута, втурва се на сцената гологлав, размахвайки нож, и извиква: „Сик сиемпер тиранус“ (“Винаги така ще убивам тираните“) и изчезва зад страничните сцени. – пак там, стр.307.

Благородният Ейбрахам, истински потомък на бащата на верните, честен във всичко поверено му, смирен като дете, с нежно като на жена сърце, който не можеше да понесе да нарани дори неговите най-ожесточени врагове, който в часа на триумфа бе опечален, за да не бъдат наранени чувствата на неговите врагове поради поражението им, „милостив към всички, незлоблив към никого“, надарен със здрав разум и със сила на интелекта, която му позволяваше да се бори с най-красноречивите опоненти в дебата, развил способности на държавник, с които спечели благодарността на своята страна и възхищението на света, и с благодат и любезност, които привлякоха към него всички щедри сърца, умря от куришума на убиеца!

Но кой беше този убиец? Бут не беше нищо друго освен инструмент на йезуитите. Рим беше този, който насочи ръката му, поквари сърцето му и прокълна душата му. – пак там, стр. 308.

И след двадесет години на постоянни и най-трудни разследвания, се явявам безстрашно днес пред американския народ, за да заявя и да докажа, че президентът Ейбрахам Линкълн беше убит от свещениците и йезуитите на Рим.

В книгата със свидетелствата, дадени в прокуратурата за убийството на Линкълн, публикувана от Бен Питмън и в двата тома от процеса на Джон Сърат, през 1867 г., имаме правното и неопровержимо доказателство, че заговорът на убийците на Линкълн е узрял, ако не и замислен в къщата на Мари Сърат, на улица 561, Вашингтон. Свидетелствата под клетва показват, че там са се състояли общи срещи на свещениците от Вашингтон. Какво разкрива на света присъствието на толкова много свещеници в този дом? Никой, който притежава здрав разум и който знае нещо за свещениците от Рим, не може да се съмнява, че те са били консултантите, съветниците и самата душа на този адски заговор.

Тези свещеници, които са били личните приятели и отецът-изповедник на Бут, Джон Сърат, г-н и г-жа Сърат, не биха могли да бъдат постоянно там, без да знаят какво се случва, особено като знаем, че всеки един от тези свещеници е бил яростен бунтовник в сърцето си. Всеки един от тези свещеници, знаейки, че неговият непогрешим папа е нарекъл Джеф Дейвис свой скъп син, и е взел Южната конфедерация под крилото си, бил склонен да повярва, че най-святото нещо, което човек можел да направи, е да се бори за каузата на Юга, унищожавайки тези, които били нейни врагове. Прочетете историята за убийството на адмирал Колини, Хенри III, Хенри IV и Уилям Такитърн, извършени от наети от йезуитите убийци. Сравнете го с убийството на Ейбрахам Линкълн и ще откриете, че си приличат като две капки вода. Вие ще разберете, че всичко идва от един и същ източник – Рим! – пак там, стр. 309.

Този главен бунтовник [Джеф Дейвис] е могъл да даде парите; но йезуитите сами са можели да избират убийците, да ги обучат и да им покажат корона от слава в небето, ако те биха убили автора на кръвопролитие, известният ренегат и отстъпник – врагът на папата и на църквата – Линкълн.

Кой не вижда уроците, предадени от йезуитите на Бут по време на техните ежедневни срещи в дома на Мари Сърат, след като прочете тези редове, написани от Бут няколко часа преди неговата смърт: „Аз не мога никога да се покая. Бог ме направи инструмент на Неговото наказание.“ Сравнете тези думи с доктрините и принципите, преподавани от съветите, указите на папата и законите на святата инквизиция, и ще откриете, че чувствата и убежденията на Бут изблихват от тези принципи, както реката извира от извора си. И тази благочестива г-ца Сърат, която на следващия ден след убийството на Линкълн каза, без да бъде изобличена, в присъствието на няколко други свидетели: „Смъртта на Ейбрахам Линкълн не е повече от смъртта на който и да било

негър от армията.“ Откъде получи тя това убеждение, ако не от нейната църква? Не беше ли тази църква, която наскоро провъзгласила чрез ...предания римокатолически съдия Тани, в решението си за Дред Скот, че негрите нямат правата, които при белите е задължително да се уважават? Чрез поставяне на президента на едно ниво с най-нископоставения негър, Рим казваше, че той е нямал право дори на живот. – пак там, стр. 310.

Точно след смъртта на Линкълн, Джон Сърат, който бил част от заговора за убийството, избягал в Монреал. От Монреал бил откаран в Ливърпул, Англия и след това в Рим. Когато служител на Съединените щати най-сетне го хванал, той се намирал в личната армия на папата. Заговорник за убийството на Ейбрахам Линкълн бил член на папската лична армия!

Три или четири часа преди Линкълн да бъде убит във Вашингтон, на 14 април 1865 г., това предумишлено убийство беше не само известно за някои, но за него се говореше по улиците и къщите на свещеническия римски град Сейнт Джоузеф, Минесота. Фактът е безспорен, свидетелствата са неоспорими – там няма железопътна линия, нито телеграфни комуникации по-близо от четиридесет или осемдесет мили от Сейнт Джоузеф...

Г-н Линеман, който е римокатолик, ни казва, че все пак той чул за това от мнозина в неговия магазин и по улиците, но не си спомня името на този, който му го е казал... Но ако паметта на г-н Линеман му изневерява по този въпрос, можем да му помогнем и да му кажем с абсолютна точност какво точно е било казано...

... Свещениците от Сейнт Джоузеф често посещавали Вашингтон и вероятно отсядали в дома на г-жа Сърат... Свещениците от Вашингтон ежедневно се срещали с техните другари-бунтовници, свещениците от Сейнт Джоузеф. Те били близки приятели. Нямало

никакви тайни помежду им..Детайлите от убийството, както и денят за неговото извършване, били добре известни между свещениците от Сейнт Джоузеф, когато били заедно с тези от Вашингтон...

Как биха могли да скрият свещениците такова радостно събитие от своя скъп приятел, г-н Линеман? Той бил техният поверителен човек. Той бил техният доставчик; той бил тяхната дясна ръка сред верните от Сейнт Джоузеф...

Свещениците от Рим знаели и разпространили вестта за убийството на Линкълн в своя римокатолически град Свети Джоузеф, Минесота, четири часа преди то да се случи. – пак там, стр. 316.

Има много повече материали по този въпрос.

По време на процеса срещу Джон Сърат, един френски министър на име Руфус Кинг заявил следното: Вярвам, че той – Джон Сърат, е закрилян от духовенството и че убийството е резултат от дълбоко скроен заговор не само срещу живота на президент Линкълн, но срещу съществуването на тази република, понеже както знаем, свещениците и кралете винаги са се противопоставяли на свободата. – Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 185.

Четири души бяха съдени, осъдени и екзекутирани чрез обесване за убийството на Ейбрахам Линкълн. Имената им са Дейви Харълд, Луис Пейн, Джордж Азерот и Мери Е. Сърат. Всички те бяха римокатолици. Когато Линкълн беше убит, бе направен опит за убийството и на Уилям Сюзърд, държавния секретар. Трябвало да има още един опит за убийство на Одисей С. Грант, но се наложило Грант да замине спешно за Ню Джърси, за да бъде до леглото на умиращ роднина. Андрю Джонсън, вицепрезидент на Съединените

щати, трябвало също да бъде убит по това време. Мъжът, нает да го убие, се уплашил и избягал, яздейки на кон и не изпълнил своята част от плана.

Луис Пейн, популярно момче от Флорида, един атлетичен млад гигант, който няколко месеца преди това се присъединил към заговора, се отправил към предната част на резиденцията на държавния секретар, Уилям Сюзърд. Уилям Сюзърд бил болен от три седмици, страдайки от счупена челюст, в резултат на надбягване с неговия отбор и бил под постоянната грижа на медиците.

Пейн позвънил на входната врата и му било отворено от цветнокож иконом. Той казал на последния, че бил изпратен с някои лекарства, които трябвало да предаде в болничната стая. Икономът отказал да му позволи да влезе, казвайки, че имал заповеди да не пуска никого до стаята на г-н Сюзърд. Непознатият [Луис Пейн], след кратка свада, го ударил и изтичал нагоре по стълбите. Той се втурнал в болничната стая, след като повалил и двамата сина на секретаря... После той [Луис Пейн], скочил върху болния човек и го намушкал силно три пъти. Със свръхчовешко усилие, последният се свлякъл от леглото, борейки се с нападателя си, който го оставил свлечен на пода, кървящ от нанесените рани. След жестокото убийство, бруталният престъпник се втурнал по стълбите, викайки със силен глас: „Аз съм луд, аз съм луд“, и най-вероятно е бил такъв. Той бил изцяло под хипнотизиращото влияние на нечестивите хора, под чиито контрол той си позволил да застане. – пак там, стр. 121.

Част от плана било, Майкъл О. Лаулин, един от заговорниците от Балтимор, да убие генерал Грант през тази нощ. Това не било възможно, поради промяна в плановете на генерала.

Що се отнася до Азерот, той се провалил да убие вицепрезидента Джонсън, защото се уплашил и през целия ден яздил навътре в страната... бил намерен няколко дни по-късно у негови роднини, в

околностите на Вашингтон. Направил писмени признания преди да бъде екзекутиран, които потвърдили присъствието на Сърат във Вашингтон в онзи фатален ден като факт, в който се заклели и деветима очевидци. – пак там, стр.122.

И така, имаме заговор не само за убийството на президента, но и чиято цел е била да доведе правителството на Съединените щати до пълен хаос. Не виждаме ли изпълнение на решенията от конгресите във Виена и Верона от 1865 г.? Не виждаме ли намесата на Ордена на йезуитите и на Римокатолическата църква за унищожението на тази велика страна? Това било ужасно време в историята на Съединените щати.

Видяхме вече как Римокатолическата църква посяла семената на разделението между двете големи части на тази страна, разделяйки Севера от Юга по горещия въпрос за робството.

Това разделение беше нейната златна възможност да смаже и едната и другата половина на страната и да царува над кървавите руини и на двете, чрез въвеждане на една покровителствана дългогодишна политика. Тя се надяваше, че частът на нейният върховен триумф над този континент беше настъпил. Тя поръча на императора на Франция да бъде готов с армия в Мексико, за да подкрепи Юга и заповяда на всички римокатолици да се запишат под знамената на робството, като се присъединят към Демократическата партия. – Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 291.

Ейбрахам Линкълн казал на Чарлс Чиникуй:

Аз ще бъда завинаги благодарен за предупредителните думи, които ми отправихте относно опасностите за живота ми от страна на Рим. Знаем, че те не са въображаеми опасности. Ако аз се борех срещу протестантския Юг като нация, не би имало опасност от убийство.

Нациите, които са чели Библията, се бият смело на бойното поле, но не убиват скришом враговете си. Папата и йезуитите, с тяхната адска инквизиция, са единствените организирани сили в света, които прибягват до камата на убиеца, за да убият тези, които не могат да убедят със своите аргументи или да завладеят с меч.

За съжаление, всеки ден чувствам все повече и повече, че не се боря само срещу американци от Юга, а по-скоро се боря срещу папата от Рим, неговите коварни йезуити и техните слепи кръвожадни роби. Докато те се надяват да завладеят Севера, ще ме пощадят; но в деня, когато заповядаме на техните армии, превземем техните градове и ги накараме да се подчинят, тогава, моето усещане е, че йезуитите, които са главните управници на Юга, ще направят това, което почти винаги са правили в миналото. Камата или пистолетът ще свършат това, което силните ръце на бойците не могат да постигнат. Тази гражданска война изглежда не е нищо друго, освен политическа афера за тези, които не виждат така, както аз, тайните извори на тази ужасна драма. Но това е повече религиозна, отколкото гражданска война. Рим е, който иска да управлява и деградира Севера така, както управлява и деградира Юга от първия ден на неговото основаване. Има само много малко лидери от Юга, които не са повече или по-малко под влиянието на йезуитите чрез своите съпруги, семейни връзки и приятели. Няколко члена на семейството на Джеф Дейвис принадлежат към Римската църква...

Но е много сигурно, че ако американският народ можеше да научи това, което аз знам за яростната омраза на римските свещеници към нашите институции, нашите училища, нашите най-свещени права, и нашите толкова скъпо извоювани свободи, те биха ги изгонили още днес измежду нас, или биха ги застреляли като предатели. Но Вие сте единственият, на когото разкривам тези тъжни тайни защото зная, че сте ги научили преди мен. Историята от тези последни хиляда години ни казва, че навсякъде Римската

църква не е кама, която пробожда гърдите на една свободна нация, тя е камък на врата ѝ, за да я омаломощава и да попречи на нейния напредък в пътя на цивилизацията, науката, интелигенцията, щастието и свободата. – пак там, стр. 294.

Линкълн казал още:

Тази война не би била възможна никога без зловецото влияние на йезуитите. На папството дължим това, което сега виждаме на нашата земя, почервеняла от кръвта на нейните най-благородни синове... Изпитвам съжаление към свещениците, епископите и монасите от Рим в Съединените щати, когато хората осъзнаят, че те са до голяма степен отговорни за сълзите и кръвопролитията в тази страна. – пак там, стр. 296.

Вие сте съвършено прав, когато казвате, че е трябвало да отпишем римокатолиците, които са се записвали в нашата армия. След публикуването на писмото [на папата], голяма част от тях са дезертирали и са се превърнали в предатели... Вярно е също, че Мейд остана с нас и спечели кървавата битка в Гетисбърг. Но как би могъл да загуби той, когато беше заобиколен от такива герои като Хауърд, Рейнолдс, Буфорд, Уодсуърт, Кътлър, Слокъм, Сикълс, Хенкок, Барнс и т.н. Но е очевидно, че неговият романизъм надмина патриотизма му след битката. Той остави армията на Лий да се измъкне, когато лесно би могъл да отреже отстъплението му и да го принуди да се предаде, след като беше загубил почти половината от войниците си в последната тридневна касапница.

Когато Мейд трябваше да нареди преследване след битката, един непознат бързо дойде до щабквартирата и този непознат беше дегизиран йезуит. След десет минути разговор с него, Мейд даде такива нареждания за преследването на врага, че той избяга почти недокоснат със загубата на само две оръдия! – пак там, стр. 298.

Линкълн още казал:

Обикновените хора виждат и чуват големите, шумни колела на колите на южната конфедерация: те ги наричат Джеф Дейвис, Лий, Тумбс, Бойрегард, Семъс и т.н... и откровено мислят, че те са движещата сила, главната причина за нашите беди. Но това е грешка. Истинската движеща сила е скрита зад дебелите стени на Ватикана, колежа и училищата на йезуитите, манастирите на монахините и изповедалните на Рим. – пак там, стр. 305.

В изпълнение решенията на конгресите от Виена, Верона и Чиери, Католическата църква разделила Севера и Юга чрез своя агент, Джон С. Калхун. Тя се стремяла да унищожи икономиката чрез Никълъс Бидъл и затова използвала отровна чаша и смъртоносен куршум, за да убие и да се опита да убие общо петима президенти в рамките на двадесет и пет години. Земята на Америка почервеняла от кръвта на хилядите убити млади американци в ужасната Гражданска война. О, ако имахме очи да видим, че Рим никога не се променя! Това, което е направил, той върши и днес! Нека Бог ни помогне да разберем злото на Римското папство, тогава и сега.

Глава Пета **Потъването на Титаник**

Когато мислим за събитията, които са се случили в историята през последните 100 – 200 години, има някои, които се открояват с огромния си ужас, огромна изненада и огромна тъга. От повечето, които ни идват наум, най-опустошителните са разрушаването на Световния търговски център в Ню Йорк и потъването на Титаник.

Най-великите трагедии на последните 200 години могат да бъдат проследени до йезуитите. Сега ще покажем, че йезуитите са планирали

и причинили потъването на Титаник, и ще покажем защо са го направили.

От ранните години на 1830-те Америка не е имала Централна банка. Йезуитите отчаяно искали друга Централна банка в Америка, така че да имат бездънен резервоар, от който да теглят пари за своите многобройни войни и други отвратителни планове по целия свят.

През 1910 г., седем мъже се срещнали на о-в Джекил, близо до брега на Джорджия, за да създадат Централна банка, която нарекли Федерална резервна банка. Сред тези мъже били Нелсън Олдрич и Франк Вандерлип – представители на финансовата империя на Рокфелер; Дж. П. Морган и Пол Уорбърг били представители на банковата династия на Ротшилд в Европа. **Вече видяхме, че фамилията Ротшилд били банковите агенти на папските йезуити, държачи „ключа към богатството на Римокатолическата църква“.**

Фамилията Морган били дружелюбни конкуренти с фамилията Ротшилд и станали социално близки с тях. Лондонската фирма на Морган била спасена от финансова разруха през 1857 г. от Английската банка, над която Ротшилд имал голямо влияние. След това Морган изглежда е служил като финансов агент на Ротшилд и изминал голям път, за да изглежда като истински американец...

*Появяването му [на Рокфелер] на сцената не било приветствано от Морган и те станали яростни конкуренти. В крайна сметка, те решили да сведат до минимум конкуренцията си чрез влизане в съвместни предприятия. Към края те работили заедно, за да създадат национален банков картел, наречен Федерален резерв. – G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 209.*

Тези три финансови фамилии – Ротшилд, Морган и Рокфелер правели

всичко по повелята на Ордена на йезуитите, поради проникването на йезуитите в техните организации. Те вършели всичко, което е необходимо, за да унищожат конституционната свобода в Америка и да доведат папата до господство. Когато погледнем назад към 20 век, виждаме колко успешни са били йезуитите. Те продължили да разпиляват богатствата на Америка и постоянно да нападат нейната велика Конституция и граждански свободи. С всеки изминал ден, силата на папата във Ватикана нараства. Един ден те ще постигнат отново тотална власт.

Построяването на кораба Титаник започнало през 1909 г. в корабостроителница в Белфаст, столицата на Северна Ирландия. Белфаст бил протестантски рай и бил мразен от йезуитите. Първата световна война започнала само няколко години по-късно. Титаник бил един от флотата кораби, собственост на Международната плавателна компания „Бяла звезда“.

Банковото дело не било единственият бизнес, в който Морган имал силен финансов интерес. Използвайки контрола си над националните железопътни линии като финансов лост, той създал Международен плавателен тръст, който включвал двете най-големи немски и едната от двете съществуващи в Англия плавателни компании, „Бяла звезда“. – пак там, стр. 246.

Имало голям брой много богати и влиятелни хора, които до голяма степен показали ясно, че не били благоразположени към системата на Федералния резерв. На Дж. П. Морган било наредено от йезуитите да построи Титаник. Този „непотъващ“ кораб щял да послужи като кораб на смъртта за тези, които се противопоставяли на йезуитския план за система на Федерален резерв.

Тези богати и влиятелни хора можели да блокират създаването на Федерален резерв и техните сили и богатства трябвало да бъдат отнети

от ръцете им. Трябвало да бъдат унищожени по начин, толкова абсурден, че никой да не можел да заподозре, че са убити, и то от йезуитите. Титаник бил средството за тяхното унищожение. За да защитят по-нататък папството и йезуитите от подозрение, на борда били много ирландски, френски и италиански римокатолици, имигриращи към Новия свят. Това били хора, незначителни за йезуитите. Протестанти от Белфаст, които искали да имигрират в Съединените щати също били поканени на борда.

Всички богати и влиятелни мъже, от които йезуитите искали да се отърват били поканени на круиза. Трима от тези най-богати и значими личности били Бенджамин Гугенхайм, Исадор Щраус, собственикът на веригата магазини Маки, и Джон Джейкъб Астор, може би най-богатият мъж в света по онова време. Тяхното общо богатство, отчитайки стойността на долара по онова време, възлизало на повече от 500 милиона долара. Днес това количество пари би струвало почти 11 милиарда долара. Тези трима мъже били поканени и насърчени да се качат на плаващия дворец. Те трябвало да бъдат унищожени, защото йезуитите знаели, че те биха използвали богатството и влиянието си, за да се противопоставят на Федералната резервна банка, както и на различните войни, които йезуитите бяха планирали.

Едуард Смит бил капитанът на Титаник. Той плавал в северноатлантически води повече от 26 години и бил най-опитният капитан в северноатлантическите маршрути. **Работел за йезуита Дж. П. Морган от много години.** Едуард Смит не бил свещеник, но бил йезуит. Йезуитите не са непременно свещеници. Тези, които не са свещеници, служат на ордена чрез професиите си. Всеки би могъл да е йезуит и тяхната идентичност да не бъде известна. Едуард Смит служел на Ордена на йезуитите чрез професията си на морски капитан. Много интересни неща за Титаник се обсъждат на видеокасетата, направена от Нешънъл Джиографик през 1986 г. Видеозаписът е озаглавен „Тайните на Титаник“. Когато Титаник потеглил от Южна Англия на 10 април,

1912 г. Францис Браун, йезуитският началник на Едуард Смит, се качил на Титаник. Този мъж бил най-влиятелният йезуит в цяла Ирландия и докладвал директно на генерала на Ордена в Рим. Видеозаписът декларира:

Един свещеник, отец Франсис Браун, направил тези затрогващи снимки на пътниците, повечето от които са на своето пътуване към вечността. На следващия ден Титаник спрял на своята последна спирка на крайбрежието в Куинстаун, Ирландия. Тук се качили последните пътници, повечето ирландски емигранти, тръгнали да търсят нов дом в Америка. И тук слязъл късметлията, отец Браун... Отец Браун заснел капитан Смит, взирайки се надолу от мостика на Титаник, застанал на ръба на вечността. — The Secrets of the Titanic, National Geographic, video tape, 1986.

Ето го йезуитското коварство в най-чиста форма. Архиепископът [отец Франциск Браун] се качва на Титаник, фотографира жертвите, най-вероятно дава инструкции на капитана, отнасящи се до неговата клетва като йезуит и на следващата сутрин му казва последно сбогом. — Eric J. Phelps, Vatican Assassins, Halycon Unified Services, p. 427.

Браун разяснил на Едуард Смит за последен път какво точно трябвало да направи във водите на Северен Атлантик. Генералът на йезуитите казал на Франциск Браун какво трябвало да се случи; Браун дал инструкции на Смит, а останалото е описано в историята. Едуард Смит вярвал, че генералът на йезуитите

... е богът на [йезуитското] общество, и нищо освен енергията, предадена от неговото докосване не може да съживи техните мъртви тела за живот и действие. Докато той не проговори, те са като змии, увити в своите зимни скривалища, безжизнени и неактивни; но в момента, когато той им дава команда, всеки член се изправя

моментално на краката си, оставяйки недовършено всичко, което може да го е ангажирало, готов да убие всеки, който трябва да бъде убит, и да насочи удара си към този, който трябва да бъде ударен. — R.W. Thompson, The Footprints of the Jesuits, Hunt and Eaton, pp. 72, 73.

На Едуард Смит е била дадена заповед да потопи Титаник и той направил точно това.

По заповед на бога [йезуитския генерал] е законно да се убиват невинните, да се ограбват, да се извършва всяка похотливост, защото той [папата] е богът на живота, на смъртта и на всички неща; и да се изпълни волята му е наши дълг. — W. C. Brownlee, Secret Instructions of the Jesuits, American and Foreign Christian Union, p. 143.

Няма запис в историята за асоциация, чиято организация е стояла непроменена в рамките на три столетия и която да е упражнила толкова голямо влияние върху съдбите на човечеството... Целта оправдава средствата, е любима максима; а неговата единствена цел, както посочихме, е орденът, който заповядва на йезуита да бъде готов да извърши всякакво престъпление. — G. B. Nicolini, The History of the Jesuits, Henry G. Bohn, pp. 495, 496.

Нека си припомним клетвата, която полага всеки, за да стане част от ордена на йезуитите:

Трябва да гледам на себе си като на мъртво тяло, без воля или разум, като малко разпятие, което е обърнато без съпротива според волята на този, който го държи и го използва така, както иска и както му се струва за най-добре. — R. W. Thompson, The Footprints of the Jesuits, Hunt and Eaton, p. 54.

Когато човек положи клетвата на йезуитите, той се обвързва с началника си до деня, в който ще умре. Едуард Смит се превърнал в

човек без воля или разум, готов да извърши всяко престъпление, което Ордент би поискал от него да извърши. Едуард Смит бил призван към мъченичество. На борда на Титаник през тази нощ, Едуард Смит знаел своя дълг. Той бил под клетва.

Корабът бил построен за враговете на йезуитите. След три дни в морето, само с един бинокъл на мостика, Едуард Смит задвижил Титаник с пълна скорост напред, с двадесет и два възела, в една безлунна тъмна нощ през гигантско ледено поле, широко близо осемдесет квадратни мили. Едуард Смит извършил това въпреки поне осемте телеграми, предупреждаващи го да бъде по-внимателен, защото се движел твърде бързо. Нуждаел ли се е Едуард Смит от предупреждение? Та нали плавал през тези води в продължение на двадесет и шест години. Той знаел, че в тази област има айсберги. Но осемте предупреждения не спрели този мъж, който бил под йезуитската клетва и заповед да унищожи Титаник.

Безсмислено било да се предупреждава многократно такъв ветеран като капитан Едуард Смит да намали скоростта в трагичната нощ на Титаник. Факт е, че Смит не послушал никого и не обърнал внимание на предупрежденията. Той получил заповеди от своя бог във Ватикана и нищо не можело да го спре от курса, който поел.

Енциклопедиите обрисуват много трагичен образ на Смит в неговите последни часове. Когато дошло време да даде заповед да се натоварят и спуснат спасителните лодки, Смит се поколебал и един от неговите помощници трябвало да го подкани да издаде заповедта. Изглежда легендарните му умения за лидерство го напуснали; той бил учудващо нерешителен и необичайно предпазлив през тази фатална нощ. Описват ли тези думи един легендарен морски капитан с 26-годишен опит, или тези думи описват човек, който се борил в ума си дали да изпълни своя дълг като морски капитан или да се покори на господаря си, наредил му да потопи кораба?

Съпругата на Джон Джейкъб Астор влязла в лодката и била спасена, но Джон Джейкъб Астор загинал във водите на Северния Атлантик. Няколко достатъчно спасителни лодки, а и много от тях били само наполовина пълни единствено с жени и деца.

За да се предотврати евентуалната помощ на намиращи се наблизителни кораби, сигналните светлини били бели, вместо червени. Белите сигнални светлини показвали, че на кораба имало парти. Една от най-големите трагедии на двадесети век, потъването на Титаник, лежи на съвестта на Ордена на йезуитите. Непотопяемият кораб, плаващият дворец бил създаден, за да стане гробница за богатшите, които се противопоставили на системата на Федералния резерв. До април 1912 г., всички, които се противопоставяли на Федералния резерв били елиминирани. През декември 1913 г., Федералният резерв се появил в Съединените щати. Осем месеца по-късно, йезуитите разполагали с достатъчно средства чрез Федералния резерв да започнат Първата световна война.

Глава Шеста

Първата световна война

Наследникът на австро-унгарският престол, ерцхерцог Франциск Фердинанд и неговата съпруга, били в Сараево на 28 юли 1914 г. Докато откритата им карета си проправяла път през претъпканите улици, се чули изстрели и двамата паднали мъртви.

Жителите на Сараево били предимно сърби. Религиозните им убеждения – на православни християни. От 1054 г. Католическата църква воювала срещу православните християни. Петдесет години преди това убийство, хърватите-католици започнали да изразяват изключително силно своята омраза срещу сърбите, които били съперници на Рим и трябвало да бъдат унищожени.

Папа Пий X, в омразата си към православните християни, продължително подтиквал императора на Австро-Унгария, Франциск Джоузеф, да „накаже сърбите“. След Сараево, на 26 юли 1914 г., барон Ритер, баварският посланик пред светия престол, писал до своето правителство: „Папата одобрява остро отношение на Австрия към Сърбия. Той няма голямо убеждение армиите на Русия и Франция да влязат във война с Германия. Кардиналският държавен секретар не вижда кога Австрия би могла да води война, ако не реши да направи това сега...“. Тук, в истинското му лице, виждаме заместникът на Христос [папата], нежният апостол на мир, светият понтиф, който благочестивите автори представят като наскърбен до смърт поради избухването на войната. – Edmund Paris, The Vatican against Europe, The Wickliffe Press, p. 14

Може да се каже съвсем определено, че през 1914 г. Римокатолическата църква започна серията от адски войни. Това беше времето, когато пролятата кръв, която тя винаги беше вземала от народите, започна да тече като същински поток. – пак там, стр.48.

Папата осъзнал, че ако Австро-Унгария смажела сърбите, тогава православните приятели на сърбите от Русия биха се ядосали. Тогава Германия, Франция и другите биха се присъединили, и ето че Първата световна война щяла да бъде налице. Папството развълнувано очаквало да види как Русия влиза в конфликта. Русия била предимно православна и папството искало православните християни в Русия и по света да бъдат унищожени.

Йезуитите на папството имали и друга причина да бъдат толкова доволни, когато Русия щяла да влезе в конфликта. Било време за отплата. Около 100 години преди Първата световна война да започне, Александър I, руският император, изпъдил йезуитите вън от Русия.

*Руският император, Александър, понастоящем бил принуден да издаде кралски указ през 1816 г., с който да ги изгони [йезуитите] от Санкт Петербург и Москва. Оказвайки се неефективен, той издал друг през 1820 г., с който ги изгонил от цялото руско владение. – R. W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits, Hunt and Eaton*, pp. 245, 246.*

Пет години по-късно, Александър бил отровен. Царят бил нападат от йезуитите. Александър II прекратил всякакви дипломатически връзки с Рим през 1877 г. и дори предложил Конституция.

*Александър II напредвал добре с големите си реформи и с подписа си подкрепил приемането на Конституция от Русия. На следващия ден била хвърлена бомба в неговата карета, която убила и ранила голям брой казаци, придружаващи каретата. Царят, с дълбока съпричастност, слязъл от каретата, за да се погрижи за умиращите мъже, когато втора бомба го разкъсала на парчета. – Arno Gaebeli, *Conflict of the Ages, The Exhorters*, p. 85.*

И най-накрая, през 1917 г. последният цар и неговото семейство били убити. Никога отново омразен владетел от дома на Романови нямало да управлява Русия или пък да защитава Православната църква. Било време за разплата.

*Поради това, свалянето на царската система доведе със себе си неизбежното събаряне на установената Православна църква. За Ватикана, която беше водила война срещу Православната църква от единадесети век, падането на нейният хилядолетен съперник беше твърде добро, за да е истина. – Avro Manhattan, *The Vatican Billions, Chick Publications*, pp. 120, 121.*

Кой бил този, който помогнал и финансирал руските революционери в тяхното превземане на Русия? Кой подкрепял Ленин, Троцки и Сталин,

когато вдигнали революция и предизвикали кръвопролитие в цяла Русия?

Инструментите на този нов съюз между Съветския съюз и Ватикана бяха йезуитите, описани като потомствени врагове на Православната църква. Според сведенията е имало голям брой представители на Ордена на йезуитите в Москва по време на революцията. – James Zatko, Descent into Darkness, University of Notre Dame Press, p. 111.

Сред 1 766 188-те жертви до началото на 1922 г. по данни, получени от съветските документи, близо пет хиляди са свещеници, учители, монахини и т.н. от Православната църква... Почти 100 000 лутерани са изпратени на заточение... Цели села са пометени... Хиляди църкви от различни разклонения са разрушени и този унищожителен списък продължава... – Arno Gaebeli, Conflict of the Ages, The Exhorters, pp. 103-106.

Действителните йезуитски финансисти на Революцията трябва да се търсят в Америка.

Уилям Франклин Сандс, директор на Федералната резервна банка в Ню Йорк, току-що внесе 1000000 долара за болшевиките. – Anthony Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution, Veritas Publishing, pp. 133, 134.

Джейкъб Шиф бил главният йезуит в Америка, натоварен със задачата да поеме американската банкова система и да установи Федерален резерв.

Джейкъб Шиф дойде в Америка в края на 18 век, с поръчението от фамилия Ротшилд, да поеме контрола върху американската банкова система. До края на миналия век, 1900 г., Шиф имаше власт над

цялата банкова общност на Уол Стрийт. – Myron Fagan, The Illuminati and the Council on Foreign Relations, Taped Lecture.

Тъй като Шиф имаше контрол върху Федералната резервна банка, сега той вече имаше източник на пари за финансиране на комунистическата революция в Русия. В броя на Нюйоркския American Journal, от 3 февруари 1949 г., внукът на Шиф, Джон, цитиран от журналиста Чоли Кникербокър, казал, че неговият дядо [Джейкъб Шиф] дал около 20 милиона долара за триумфа на комунизма в Русия. – G. Edward Griffin, The Creature from Jekyll Island, American Opinion Publishing, p. 265.

В днешни пари тези 20 милиона се равняват на 420 милиона долара – пари, в действителност откраднати от американския народ посредством Федералната резервна банка.

Джейкъб Шиф контролирал цялата банкова общност и финансирал правителство, чиито ръководни принципи били в пряко противоречие на Конституцията на Съединените щати. Шиф се престорил, че е американски капиталист. Той живеел в Америка, но единствената му цел била тази на папството: пълно унищожение на Америка. Имало и други цели, които йезуитите се надявали да постигнат с Първата световна война.

Всички велики нации, включително Съединените щати, бяха изтощени от продължителната война, опустошени и оплакващи мъртвите си. Мирът беше общото голямо желание. И така, когато беше предложено от Удроу Уилсън създаване на „Обществото на народите“, което да гарантира мир, всички велики нации се хванаха за тази идея, без дори да спрат и да прочетат дребния шрифт в застрахователните условия. – Myron Fagan, The Illuminati and the Council on Foreign Relations, Taped lecture.

След Първата световна война, бил направен опит да се създаде едно световно правителство и било установено Обществото на народите. Сенатор Хенри Кабот Лодж попречил на Съединените щати да се включат в Обществото на народите. Замисълът на йезуитите за създаване на един световен управляващ орган, чрез който биха могли да управляват света, бил спрян само временно. Тази част от йезуитския план трябвало да изчака още 27 години за повторно изпълнение, когато Втората световна война довела до възникването на ООН.

Преди да разгледаме още една причина за благоволенieto на папството към Първата световна война, нека набързо хвърлим поглед към президент Удроу Уилсън. Уилсън е контролиран и доминиран от полковник Едуард Мандел Хаус. Уилсън казва: Г-н Хаус е втората ми личност. Той е моето независимо Аз. Неговите мисли са в единство с моите. — Charles Seymour, The Intimate Papers of Colonel House, Houghton Mifflin, vol. I, pp. 114-115.

В продължение на седем дълги години полковник Хаус беше другото Аз на Удроу Уилсън... Хаус беше този, който изготви списъка с кандидатите за кабинета, формулира първоначалната политика на администрацията и на практика насочи външните работи на Съединените щати. Всъщност ние имахме двама президенти вместо един... Върховен посланик, той говори на императори и на царе като с равни. Той беше духовният генерал на администрацията. — George Viereck, The Strangest Friendship in History: Woodrow Wilson and Colonel House, Liveright Publishers, pp. 18, 19, 33.

Виерик казва на страница 106-108, че докато Уилсън се кандидатираше за преизбиране през 1916 г. с платформата „не искам да се намесваме във войната“, Хаус преговарял за тайно споразумение с Англия и Франция от името на Удроу Уилсън, Америка да влезе във войната непосредствено след изборите.

Хаус беше също много близък с центровете за пари и власт в Европа. Хаус имаше близки връзки както с Дж. П. Морган, така и със старите bankerски фамилии в Европа. — G. Edward Griffin, The Creature from Jekyll Island, American Opinion Publishing, p. 239.

Едуард Мандел Хаус напълно контролирал Удроу Уилсън. Хаус бил йезуит, който изпълнявал всички желания на Ордена. Той използвал Уилсън като марионетка, за да създаде Обществото на народите за йезуитите. Уилсън не бил нищо повече от инструмент на Рим, за да изпълни неговите заповеди.

Друга причина за Първата световна война била да бъде отмъстено на Германия за нейното противопоставяне на папството и на йезуитите през 1860-те и 1870-те години. Германия била родното място на омразните лутерани. Два пъти по това време канцлерът Ото фон Бисмарк повел Германия (известна като Прусия) към военни победи над контролираните от йезуитите държави Австрия (през 1866 г.) и Франция (1870 г.). Бисмарк също така обявил за невалиден йезуитския Закон за културното наследство през 1872 г. Тези „престъпления“ срещу Рим и йезуитите трябвало да бъдат отплатени подобаващо. Поради това, много хиляди германци били убити в кръвопролитията на Първата световна война.

Германия била и най-засегнатата държава в края на войната. Нациите победителки в Европа използвали Версайския договор, за да ограбят Германия. Договорът наложил такива несправедливи репарации след войната, че когато френският лидер Клеменсо бил попитан от пресата какво са дали лидерите на света чрез договора, той каза: **„Ние гарантирахме още една война в рамките на 20 години.“** Германците се съгласили на условията, защото били слаби и победени, но бързо се възстановили и се опитали да отплатят на своите врагове за дълговете, наложени им след Първата световна война. Тяхната отплата била Втората световна война.

След края на Първата световна война, йезуитите не получили това, което искали. Удроу Уилсън и Едуард Мандел Хаус успели да създадат Лигата на народите, но тя не проработила, защото Съединените щати не се присъединили. Затова била необходима друга война, война толкова опустошителна, че хората щели да призват за обединени нации. Ще разгледаме тази и други причини за Втората световна война в следващата глава.

Глава Седма

Втората световна война

Втората световна война е най-голямата опустошителна война, записана в историята. Стотици хиляди хора загинали в тази война. Повечето хора нямат представа защо се е водила тази война или каква е причината за нея. Войните не се случват просто така. Те са планирани и осъществени от високопоставени в правителствата хора за свои собствени цели. Президентът Франклин Рузвелт е казал: „**В политиката нищо не става случайно. Щом се е случило, можете да се обзаложите, че е било планирано да се случи.**“ Нека разгледаме кой е планирал Втората световна война.

Папите и техните йезуитски агенти в миналото и сега са подбудителите на войни, и докато светът страда в истинска агония, Рим празнува със шампанско. – Jeremiah J. Crowley (a former Catholic priest), Romanism: A Menace to the Nation, Menace Publishing, p. 144.

Папата е замесен във Втората световна война в същата степен, в каквата и Хитлер, и католикът Мусолини и следователно е също толкова виновен за избиването на шестте милиона евреи. Всъщност, папите са подтикнали повечето, ако не и всички европейски войни през вековете. – F. Paul Peterson, Peter's Tomb Recently Discovered in Jerusalem, p. 63. (Quoted in: IsAlberto for Real, Sidney Hunter, Chick

Publications, page 41).

Може да се каже със сигурност, че през 1914 г. Римокатолическата църква започнала серия от адски войни. По това време пролятата кръв, която тя винаги е вземала от народите, започнала да тече като същински поток. – Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, p.48.

Това не са единствените достоверни автори, които приемат папството като подбудител на Втората световна война, както и на другите войни. В светлината на тези изказвания, е противно да слушаме как на неотдавнашната среща, проведена в Асизи, Италия, Йоан Павел II каза: „Никога повече насилие! Никога повече тероризъм!“ Папството е подстрекавало и все още подстрекава войни, а папата има нахалството да прави подобно изявление!

Америка в момента провежда война срещу тероризма. Горните изказвания показват, че папството е отговорно тази война срещу тероризма да стане необходимост.

Джордж Буш обяви в САЩ, на 17 септември 2001 г., че неговата администрация подготвя кръстоносен поход срещу тероризма. В отминалата история кръстоносните походи били религиозни войни, водени от името на папските интереси. Казва ли ни президентът Буш, че неговата война срещу тероризма се води, за да обслужва по-нататъшните интереси на папството?

Адолф Хитлер беше виновен във всякакви жестокости по време на Втората световна война. Беше ли той наистина отговорен за всички тези жестокости, или просто изпълняваше заповеди? Помислете кой дърпаше конците в хитлеристка Германия. Папският нунций в Берлин, монсеньор Пачели и Франц фон Папен, личен шамбелан на папата, защитаваха „съюз с Рим“ и бяха съсредоточени върху

свалянето на Република Ваймар. Германските католици бяха враждебно настроени към нацизма, но бяха информирани, че самият папа бил „благоразположен към Хитлер“. Вследствие на това Католическият център, ос на всички парламентарни мнозинства, гласува пълни права на Хитлер на 30 януари 1933 г.

Тази операция беше незабавно последвана, като в Италия бе сключен Конкордат, който беше най-изгоден за Римската църква. Немските епископи се заклеха във вярност към фюрера и католическите Младежки организации се обединиха с тези на нацистите. — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, page 15.

Ватиканът помогнал на Хитлер да спечели власт и след това му помогнал да консолидира влиянието си в Германия. Това било направено на парти, на което Католическата партия в Германия била „посъветвана“ да гласува за нацистките кандидати.

Католическият вот даде на Хитлер необходимото мнозинство, от което се нуждаеше, за да създаде законно правителство през 1933 г. Освен това Ватиканът поръча на католическите членове на Райхстагския парламент да подкрепят узаконяването, даващо на Хитлер властта да управлява чрез закон. Тази мярка даде на Хитлер диктаторската власт, от която се нуждаеше, за да унищожи немските комунисти. Цялата сделка между Ватикана и Хитлер беше проведена в тайна преди Хитлер да стане канцлер на Германия през януари 1933 г. През юни същата година, Хитлер и Ватиканът подписаха Конкордат, по силата на който, църквата се закле във вярност към нацисткия режим... Скоро след това католикът Франц фон Папен, вторият в командването на Хитлер, представи същността на съюза между Хитлер и Ватикана много изчерпателно с тези думи: „Третият Райх“, каза той „е първата сила, която не само признава, но и поставя в действие висшите принципи на панството.“ — Avro Manhattan, The Vatican Moscow Washington

Alliance, Ozark Books, (quoted in Sydney Hunter, Is Alberto for Real, Chick Publications, pp. 42, 43)

Какво изумително изявление! Фон Папен казва, че жестокостите, които Хитлер извършил през Втората световна война били „принципите“ на папството! Може ли да има съмнение, че папството е също толкова зло, какъвто е бил Хитлер и неговият режим?

Самият Хитлер признава, че си е помогнал да продължи своята идеологическа война с методите на йезуитската контра-реформация... Ние сме свидетели на откритата подкрепа от страна на католицизма на всяка стъпка, предприета от нацистките фашисти, за да наложат авторитарния си режим над всички народи. – Leo H. Lehman, Behind the Dictators, Agora Publishing, pp. 36, 38, 39.

Едно точно описание на историята поставя католико-йезуитската напаст в самото сърце на режима на Хитлер. Католикът фон Папен и Католическата централна партия били тези, които качили Хитлер на власт през 1933 г., и за да покаже своята благодарност, Хитлеровият трети райх станал модел на най-лошите папски принципи. Хитлер бил просто пешка в ръцете на папските йезуити.

Кой подкрепи Хитлер във войната, опустошила Германия? Не забравяйте, Германия беше разпокъсана от Първата световна война и несправедливия Версайски договор. Огромни суми, принадлежащи на вложителите на национална ни банка бяха предоставени на Германия без каквото и да е обезпечение... Миларди от нашите пари бяха изпомпани от Германия чрез борда на Федералния резерв и Федералната резервна банка... На 27 април 1932 г., Федералният резерв изпрати в злато 750 000 долара, принадлежащи на вложителите на Американската банка, на Германия. Седмица по-късно, други 300 000 долара в злато бяха доставени в Германия по същия начин. Около средата на май бяха доставени 12 000 000 долара

злато в Германия от банките на Федералния резерв. Почти всяка седмица има доставки от злато в Германия. — H. S. Kenan, The Federal Reserve Bank, The Noontide Press, 1966, p. 158.

Както видахме в предишната глава, Федералната резервна банка била създадена от йезуитите. Те я използвали, за да финансират полудели кукли на конци като Адолф Хитлер. Кенън заявява, че Федералният резерв финансирал Хитлер и нацистите. Ако Федералната резервна банка е контролирана и ръководена от американци, как е можела да финансира смъртоносен враг като Хитлер, който защитавал всичко, което Конституцията осъжда? В светлината на изявлението на Кенън, Федералната резервна банка не е американска; тя е наш враг, финансираща нашите врагове. Това обяснява факта, че управляваната от йезуитите банка е финансирала марионетката Адолф Хитлер.

От контролираната от йезуитите Германия под управлението на Хитлер, нека се обърнем към Испания и Франциско Франко. Испания преживяла конвулсии към края на 1800-те. Тя се движела напред-назад между римокатолическа монархия и опит за свободно републиканско правителство. И накрая, през 30-те години на миналия век, били открити тела на бебета в няколко манастира в Испания. Лекарите открили, че тези деца са починали в резултат на задушаване. Виждате ли, монахини и свещеници участвали в прелюбодейство и нежеланите бебета били убивани при раждането им. Католиците в Испания, които не знаели нищо за тези ужасни престъпления, били възмутени от откритията и много закони били приети, които възпрепятствали папската власт в Испания. Според бившия йезуит Алберто Ривера:

През 1936 г. избухна нова испанска инквизиция. Беше наречена „Испанската гражданска война“, тайно организирана във Ватикана... Папата отхвърли лидерите на Испанската република и обяви война между Светия престол и Мадрид... Под знамето на Ватикана мюсюлманските сили нахлуха на Канарските острови и

след това нападнаха южна Испания... Когато инквизицията изпълни своите цели, Испания остана в руини, ранена и кървяща, но отново в сигурните ръце на Ватикана. В края на краищата генерал Франко стана римски католически диктатор на Испания. Правителството на Франко бе признато на 3 август 1937 г. от Ватикана, само 20 месеца преди да приключи Гражданската война. — Jack Chick, Alberto pts. 1, 3, 6, Chick publications, pages 12, 21, 28, 29.

Когато Франко марширувал към Мадрид в края на Гражданската война в Испания, след като възстановил католическото правителство и свалил народното правителство, което протестантите създали няколко години преди това, той заявил: „Имам четири колони от войници с мен. Имам и пета колона в Мадрид, която ще предаде града в ръцете ми, когато стигна там.“ — Albert Garner, The Devil’s Masterpiece: The Mystery of Iniquity, Blessed Hope Foundation, pp. 70,71.

На 31 март 1934 г. беше подписан Римският пакт, който обещаваще подкрепа на Мусолини и Хитлер за бунта. „Святата война“ избухна. През 1937 г. в средата на войната, Ватиканът даде признание за превъзходството на правителството на Франко, нейния оръженосец, който по-късно щеше да бъде увенчан със званието „Върховен орден на Христос“. „Блажени оръжията ако са увенчани с евангелски цвят!“ Католическата тирания трябваше скоро да бъде разпространена из страната, превърната в руини. Pax Christi! (Мирът на Христос!) — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, p. 15

Бенито Мусолини бил високо ценен от римляните-йезуити. Той бил техният човек на провидението, който върнал града Ватикан на папството през 1929 г.

Какво се случваше в Европа между двете кланета? В Италия се

състояха тайни преговори между папските агенти и Мусолини, „мъжа на providенцията“. Свещеникът Дон Стюрзо, ръководител на Католическата група, имаше пълни права, гласувани от херцога през ноември 1922 г. След това дойде Латеранския договор, за да запечата обединението на фашизма и папството, завладяването на Етиопия – благословено от духовенството, и на Велики петък 1939 г. – агресията срещу Албания. – пак там, стр. 15.

Според Пий XI, Мусолини прави бърз напредък и с нищожни сили ще завладее всичко по пътя си. Мусолини е прекрасен човек. Чувате ли ме? Прекрасен човек... Бъдещето е негово. – пак там, стр. 69.

Днешен Рим счита фашисткия режим за най близък до неговите догми и интереси. Не само преподобният отец Кашлин хвали Италия на Мусолини като „християнска демокрация“, но Civiltà Cattolica, седалището на йезуитите, признава съвсем честно: “Фашизмът е режимът, който отговаря най-близо на концепциите на Римската църква.” – Pierre Van Paassen, Days of our Years, Hillman- Curl, p. 465.

Прочетохме в един от цитатите, че Хитлер прилагал на практика безмилостните принципи на папството. Сега виждаме, че Мусолини направил същото. Не само трите сили в Европа, с техните католически кукли на конци, били тези, които изпълнявали римските заповеди по време на Втората световна война. Франклин Рузвелт, президент на Съединените щати, също изпълнявал желанията на Рим.

На кардинал Спелмън била предложена безпрецедентна възможност от Рузвелт, която би наложила оставянето на епархията за месеци... Удивителното предложение, което Рузвелт направил, било Спелмън да действа като негов таен агент в четирите краища на света. Работата на главния епископ се състояла в това, да контактува с главите на държавите от Средния изток, Европа, Азия и Африка. Той щял да носи вести на президента... и да действа като очи и уши за Рузвелт.

Президентът му предложил възможност да упражнява повече власт, отколкото някоя друга американска религиозна фигура някога е имала.

Спелмън щеше да се движи като равен сред най-великите личности на световната политическа сцена... Но малцина знаеха онова, което архиепископът в действителност вършеше по време на своите далечни пътувания. Нелегалната му работа повдигна въпроси у дома относно ролята на религиозната фигура, замесена дълбоко в правителствените дела. — John Cooney, The American Pope, Times Books, pp. 124, 125.

Верността на Спелмън принадлежала към папа Пий XII и все пак той бил използван от Франклин Рузвелт като негов личен агент. Относно Рузвелт четем отново:

Рузвелт и Айзенхауер одобриха насилственото репатриране на около 6 милиона православни християни обратно в Русия, много от които бяха измъчвани или убити след като стигнаха там. Двамата руснаци, които писаха за това отвратително решение на американските лидери са Николай Толстой и Александър Солженицин. Американците нарекоха това репатриране „Операция Киелхаул“ по името на военната форма на изтезание, при която затворникът е завързан за кила на кораба, за да бъде жестоко нарязан от малките ракообразни, прикрепени се на дъното на кораба. Тези шест милиона души бяха не само войници, воювали на страната на Германия срещу руснаците, но те бяха също жени и деца...

Въпреки че Чърчил и Рузвелт взеха това невероятно решение да изпратят милиони руснаци на сигурна смърт, генерал Дуайт Айзенхауер беше този, който наложи „Операция Киелхаул“, очевидно без угризения на съвестта. — Ralph Epperson, The Unseen Hand, Publius Press, p. 301.

Рузвелт не само употребил Спелмън като свой агент, но и изпълнил целта на йезуитите да унищожат възможно най-много православни християни. Йезуитите се опитали да унищожат православните християни в Сърбия през Първата световна война и с това репатриране в края на Втората световна война унищожили още повече милиони православни руски християни. Рузвелт, Айзенхауер и Чърчил, изпълнили йезуитския кървав план със значителен успех.

*На йезуитския генерал, граф Халке фон Ледоховски, беше наредено да постигне на общата основа на антикомунизма, известна степен на сътрудничество между германските тайни служби и Орденът на йезуитите... Фон Ледоховски предложил предстоящата война за уреждане на сметки между Русия и Германия като неизбежна... И вестник *Baseler Nachrichten* не се поколебал да пише на 27 март 1942 г.: „Един от въпросите, произтичащи от германската дейност в Русия, която е от първостепенно значение за Ватикана, е въпросът за евангелизирането на Русия.“*

*Това се потвърждава от самия отец Дъклас: „През лятото на 1944г. Хитлер призова всички християнски сили... той упълномощи католически мисионери да отидат в новите източни територии... Не бе забравено, че във Франция кардинал Баудрилард и монсеньор Майол де Луле потърсиха L.V.P. за кръстоносния поход срещу Русия. — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, pp. 240, 241.*

Докато православните християни от Русия били унищожавани от папството, имало подобно клане и в Югославия. Измежду многото книги, написани за това зверство на Втората световна война са и **„Приеми новата вяра...или умри!“** от Едмънд Пари, **„Холокоста на Ватикана“** от Авро Манхатън и **„Разкъсващите вълци“** от Моника Фарел. Всички тези книги дискутират убийството на около един милион православни християни през Втората световна война от жадните за кръв

католици. На корицата на книгата на Фарел четем:

Това е запис за мъченията и убийствата, извършени в Европа през 1941-1943 г. от армия католически дейци, известни като усташи, ръководени от монаси и свещеници с участието дори на монахини. Жертвите страдаха и умряха за делото на освобождението и свободата на съвестта. Най-малкото, което можем да направим, е да прочетем запис за техните страдания и да помним, че това се е случило не в Мрачното средновековие, но в нашата ПРОСВЕТЕНО поколение. – Monica Farrell, Ravening Wolves, Protestant Publications, cover.

Масовото експулсиране или насилственото обръщане на православни християни към римския католицизъм бяха основните цели. Всички мерки, насочени към премахване на сръбското население в Хърватия бяха осъществени под мотото на един от хърватските министри: „Ние ще избием първата третина от сърбите, ще изгоним втората третина и ще насилим последната третина да приеме католическата вяра, с което те ще бъдат абсорбирани от католическия елемент.“ – Lazo M. Kostich, Holocaust in the Independent State of Croatia, Liberty, p. 18.

Папството все още се опитвало да унищожи православните християни в Сърбия в края на 90-те години. Папството използвало Съединените щати като своето лошо момче в този конфликт, за да бомбардира Сърбия. Истинският касап на Балканите са папата и Католическата църква, а не Слободан Милошевич. Те обвиняват погрешния човек за военните престъпления.

Друга йезуитска цел с Втората световна война била да направи нещата толкова лоши за евреите, че да поискат да се върнат в Палестина. Към края на Втората световна война била подписана „Декларацията Балфур“, която дала възможност на евреите да се върнат у дома в

Палестина. Това трябвало да бъде техният постоянен дом. Много евреи обаче постигнали успех в различни части на света и не искали да се завърнат. Когато избухнала Втората световна война и се развихрил еврейският холокост, преследваните евреи копнеели за място, което да нарекат дом и мнозина се завърнали в Палестина. През 1948 г. Израел е обявена за суверенна нация. Според книгата на Коуни „Американският папа“, стр. 187, Франциск Спелман бил решаващият фактор за приемането на Израел за суверенна държава. Защо йезуитите бяха използвали Хитлер, за да унищожава евреите, а след това накараха йезуитския кардинал Франциск Спелман да им осигури дом в Палестина?

Четете внимателно. Ватиканът искал да унищожи евреите в продължение на хиляди години.

Зад циониското знаме трябваше да стои древната месианска надежда за идването на глобална теокрация, както предсказват всички пророци от Сион. Теокрацията трябваше да бъде на Йехова, не на Христос, Той трябваше да бъде Цар. Сянката от създаване на такава теокрация обикаляла вътрешните камари на Католическата църква от най-ранните ѝ години и все още представлява доминиращ страх. В очите на Ватикана, следователно, хилядолетният копнеж за глобална еврейска теокрация представлява смъртоносна заплаха за есхатологичните учения на Католическата църква. Когато са преведени в конкретни политически термини, такива виждания предизвикват не само съперничество, но и непреодолима враждебност. — Avro Manhattan, The Vatican Moscow Washington Alliance, Ozark Books, pp.169, 170.

На пръв поглед, за народа на Израел Палестина изглежда като голяма възможност за евреите да имат своя собствена страна. Все пак, какъв е резултатът от връщането на евреите в Палестина? Откакто им бе даден статут на суверен през 1948 г., евреите участваха в една след друга

опустошителни битки с арабите. Много евреи умряха, както йезуитите се надяваха и знаеха, че ще се случи. Със завръщането на евреите в Палестина, йезуитите се надяваха да причинят такова кръвопролитие в тази част на света, че светът да извика за миротворец, който да дойде в региона. И кой щеше да бъде този миротворец? Папата от Ватикана, разбира се. Йезуитите отдавна искаха да възстановят светската власт на папата. Когато на папата бъде даден тронът на Соломон в Ерусалим, дългоочакваната цел ще бъде изпълнена. Войната срещу тероризма, започнала на 11 септември 2001 г., която Джордж Буш нарече кръстоносен поход, със сигурност може да влоши проблемите в този регион и да доведе до управлението на папата в Ерусалим.

Йезуитите не успели в опитите си да имат световен управителен орган след Първата световна война. Те постигнаха своята зловеща цел след Втората световна война. След нея умореният изстрадал свят бил склонен да приеме международно правителство и се появила Организацията на обединените нации. От основаването на ООН през 1945 г. този т. нар. „мироопазващ“ орган не успял да опази мира по света. Защо? Защото поддържането на мир не е тяхната цел, въпреки че те продължават да твърдят, че това е така. В момента има около 83 различни войни по света. Но този орган със сигурност е бил инструмент за потискане на хората, които обичат свободата. Катанга и Родезия са само два примера за нации, разбити от силите на ООН. ООН работи неуморно за възстановяване светската власт на папството – това е неговата цел от самото начало.

Ще разгледаме още една от целите на папството. Било време за разплата с японците. В края на 1500-те, японците приветствали всички чужденци, които искали да търгуват с тях. Католическите мисионери били приветствани също. След време католическите мисионери станали нетолерантни към всички други вярвания. Започнали борби и преследване и Япония се превърнала в кървава баня за много десетилетия. Най-накрая, през 1639 г. бил издаден указ, в който се казва

За в бъдеще, докато слънцето осветява този свят, нека никой не се осмелява да преплува до Япония, нито дори в качеството на посланик; и тази декларация никога не трябва да бъде отменена дори с цената на смъртно наказание. — Avro Manhattan, Vietnam: Why Did We Go? Chick Publications, p. 153.

За почти 200 години японските пристанища били затворени за йезуитските мисионери, опитали се да превземат Япония за гордия папа. През втората половина на 19-ти век била използвана военна сила срещу островната нация. Това намалило съпротивата ѝ, а ужасният кървав конфликт през Втората световна война в Южния пасифик, завършил с бомбардирането на Хирошима и Нагасаки. Япония завинаги била поставена на колене. Отплатата дошла.

Глава Осма

Убийството на президента Джон Ф. Кенеди

Наскоро беше открито ново доказателство, свързано с убийството на президента Джон Ф. Кенеди, което ще покаже кой всъщност планирал и извършил неговото убийство. Това ново доказателство ще покаже, че докладът на комисията "Уорън", който беше последната дума на правителството по случая на убийството, напълно прикрива това, което действително се е случило. Следващите анализи на убийството ще включат няколко събития и ситуации, които може да не изглеждат да са свързани с това убийство, но ще покажат простиращата се далеч зад него интрига.

Докато се возел в открития автомобил в колоната от коли, президентът Кенеди бил застрелян на Дейли плаза в петък, 22 ноември 1963 г., в 12.30 ч. Тълпите ликували. Голяма била всеобщата радост, когато президентът на Съединените щати минавал през град Далас. Но изведнъж прозвучали изстрели и малко след това, президентът Кенеди

починал в болницата Паркленд Мемориал.

Този случай е обърква хората през последните четири десетилетия и е една от десетте нерешени загадки за последните сто години. Комисията "Уорън" била назначена, за да разследва убийството и стигнала до извода, че един-единствен стрелец, Лий Харви Осуалд, го е извършил. Заявено било, че Осуалд застрелял президента Кенеди от сградата на Градския архив в Далас, намираща се зад неговата кола. Но има доста поразително доказателство, което опровергава доклада на комисията "Уорън" и сочи към мащабно прикриване и заговор зад това убийство. Два дена след смъртта на президента Кенеди, Джак Руби убил Осуалд. Защо? Дали за да не му позволи да проговори?

Кенеди беше убит поради две основни причини. Тези причини са свързани с войната във Виетнам и Федералната резервна банка. Президентът Кенеди изпрати двама свои помощници във Виетнам, МакНамара и Тейлър, за да съберат информация, която го убеди, че Съединените щати трябва да се изтеглят от Виетнам. Техният доклад до президента беше озаглавен „Доклад от мисията на МакНамара–Тейлър в Южен Виетнам“. С този доклад пред себе си, президентът Кенеди имаше това, което искаше. В него се съдържаше същността на решенията, които той трябваше да вземе. Необходимо беше да бъде избран, за да завърши програмите, пуснати в ход през първия му мандат. Трябваше да измъкне Америка въвн от Виетнам. — Col. L. Fletcher Prouty, JFK: The CIA, Vietnam, and The Plot to Assassinate John F. Kennedy, Carol Publishing Group, p. 264.

Флетчър Проут ни казва още:

На 22 ноември 1963 г. правителството на Съединените щати беше превзето от супер силна група, която искаше ескалация на войната в Индокитай и увеличаване на военното присъствие и на бъдещите поколения. — пак там, стр. 264.

Тъй като президентът Кенеди започнал да отслабва американското участие в Югоизточна Азия, тази супер сила планирала убийството му. След убийството на Кенеди, те били убедени, Америка щяла да остане във Виетнам за дълго време.

Коя е тази група? Кой ни искаше във Виетнам и защо? Когато отговорим на тези въпроси, хората стоящи зад убийството на Дж. Ф. Кенеди ще станат известни.

Авро Манхатън е британски журналист, работил в продължение на много години за британска радио-компания. Той е написал поне 15 книги за ролята на Римокатолическата църква в световните дела. В неговата книга **„Виетнам: Защо отидохме?“**, той ни казва:

Политическият и военен произход на войната във Виетнам са били описвани многословно. И все пак нищо не е казано за една от най-значимите сили, допринесли за нейното насърчаване, а именно, ролята, изиграна от религията, която в този случай е играна от Католическата църква и от нейния дипломатически колега, Ватикана. Тяхното активно участие не е просто спекулация. То е исторически факт, толкова истински, колкото и наличието на САЩ или на масивната съпротива на партизаните от азиатския комунизъм. Дейностите на последните две бяха разгледани от много книги, но първата никога не е била разглеждана, дори в обобщена форма. Католическата църква трябва да се разглежда като най-големият подбудител за възникването, ескалацията и провеждането на виетнамския конфликт. От самото начало тази религиозна мотивация помогна за задействането на лавината, която трябваше да предизвика безкрайна агония на азиатския и американския континенти. Платената цена е огромна: хиляди милиарди долари; масово преместване на цялото население; политическа анархия; военно опустошение в безпрецедентен мащаб; позор върху

цивилизацията свят; загуба на стотици хиляди млади азиатски и американски животи. Последно, но не най-маловажно, раните, осакатяването и смъртта на стотици хиляди мъже, жени и деца. Трагедията от Виетнам ще остане в историята като едно от най-злите умишлени дела на съвременния съюз между политиците и организираната религия.

Фактори от политическо, идеологическо, икономическо и военно естество, не са играли никаква роля в разгръщането на войната, но религията на Католическата църква е била една от основните подбудители. От самото начало нейната роля е подценена, ако не и напълно пренебрегната. Конкретни факти обаче не могат да бъдат изтрети толкова лесно и това са фактите, които ние сега ще разгледаме, макар и за набързо. — Avro Manhattan, Vietnam: Why Did We Go?, Chick Publications, 1984, p. 13.

Предисловието на издателя към тази книга, стр. 3 гласи:

Авро Манхатън, световен авторитет по Ватиканската политика, е отмахнал покривалото, скриващо истинската причина нашите момчета да пострадат и да умрат във Виетнам. Той проследява смъртта им до страстното желание на Ватикана да обърне Азия към римокатолицизма. Служителите на Ватикана замислиха и съзаклятничиха за провеждането на Виетнамската война. Американските войници служеха на Ватикана, когато отчаяно се бореха да оцелеят, преодолявайки джунглите, ада на битките, болката, смъртта и унищожението. Всичко бе замислено от ... йезуитите на Ватикана. — пак там, стр.3.

Мнозина, по-специално католиците, може да игнорират фактите, посочени в предишните цитати, но ние трябва да представим фактите такива, каквито са и както са се случили. Когато тази книга говори за Католическата църква, тя не говори за верните църковни членове, които

не знаят нищо за тези неща. Тя говори за управляващите във Ватикана и нейния Орден на йезуитите.

Според Авро Манхатън, войната във Виетнам е била водена, защото Ватиканът искал да създаде в Югоизточна Азия мощна база, която да поеме цяла Югоизточна Азия и след това цяла Азия. Следните цитати са от същата книга:

Хо Ши Мин, преди Втората световна война, започна да лобира за комунистически Виетнам. Той получи помощ от САЩ против японците, но използва тази помощ, за да консолидира своята позиция в планинската област Тонкин. През август 1945 г., той навлезе в Ханой и създаде временно правителство на Демократическа република Виетнам. Майсторски стратег, той сътрудничи в преселването на почти милион католически северно-виетнамци на Юг... След избирането на Йоан 23-ти през 1958 г. и завоя на Ватикана от Студената война към сътрудничество с марксизма, Хо Ши Мин сключи тайна сделка с папа Йоан, която в крайна сметка доведе до пълен контрол на страната от Севера. – пак там, стр. 177.

Президентът Нго Дин Диен от Южен Виетнам, практикуващ католик, управляваше Южен Виетнам с железен юмрук. Той беше искрено убеден в злото на комунизма и уникалността на Католическата църква. Първоначално беше поставен на президентския пост от кардинал Спелман и папа Пий 12-ти. Той превърна президентството в истинска католическа диктатура, безмилостно смазвайки религиозните и политическите си опоненти. Много будистки монаси се самоубиха с огън, изгаряйки себе си живи в знак на протест срещу религиозните преследвания. Неговото дискриминационно преследване на некатолиците, особено будистите, причини разтуряне на правителството и масови дезертърства в армията. Това в крайна сметка доведе до военната намеса на САЩ в Южен Виетнам. В този тероризъм той бе подпомогнат от неговите

двама католически братя, началникът на тайната полиция и архиепископът на Хуе. – пак там, стр. 56.

Кардинал Франсис Спелман, архиепископът на Ню Йорк, беше ключовият човек, който вкара Америка в конфликта. Той успя да убеди САЩ да изберат Дием и да го подкрепят като президент на Южен Виетнам. Той беше издигнат в главен генерал на въоръжените сили на САЩ и ги наричаше „Войниците на Христос“ [имайки предвид войници за Католическата църква] в своите чести посещения на виетнамския военен фронт. – пак там, стр. 71.

Ватиканът беше и с двете воюващи страни в тази виетнамска Гражданска война. Тя контролираше Дием на юг, докато съветваше и сключваше тайни сделки с Хо Ши Мин на север. По този начин, както и да се обърнеше войната, Ватиканът щеше да успее да победи и да има контрол във Виетнам. Опитът на президента Кенеди да сложи край на кръвопролитие то предизвика незатихващ гняв у подбудителите на войната – йезуитите на папството. Президентът Кенеди започна да отклонява американското участие във Виетнам малко преди смъртта си. В деня след бруталното убийство, се случило следното:

В 8:30 сутринта, неделя, на 23 ноември 1963 г., лимузина, возеща директора на ЦРУ, Джон Маккоун, се движеше към Белия дом... Той също беше там, за да участва в подписването на Националния Меморандум 278, класифициран документ, който незабавно промени решението, взето от Джон Кенеди, да се прекрати войната във Виетнам. Ефектът от Меморандум 278 щеше да даде на Централната разузнавателна агенция „карт бляси“ да продължи с мащабната война в Далечния изток... В резултат на това, от 23 ноември, 1963 г., Далечният изток щеше да замести Куба като трън в Американската плът. Той също така щеше да се превърне в съвсем нов източник на наркотици за световните пазари на мафията. – Robert Morrow, First Hand Knowledge, Shapolsky Publishers, p. 249.

В деня след като Кенеди бил убит, решението да се спре американското участие във Виетнам било отменено и планът на Ватикана продължил да действа.

Изявлението на Мороу разкрива още една причина йезуитите да искат да продължат войната. Те бяха спечелили милиарди долари в международната търговия с наркотици. През последните четири века йезуитите бяха участвали в търговията с наркотиците в Далечния изток и със сигурност не искаха да изгубят тази възможност, дори ако това костваше цената на милиони хора!

Тъй като първоначалната мисия на йезуитите била създадена в Пекин през 1601 г., обществото на Исус [йезуитите], държеше ключа към далекоизточната търговия, включително търговията с наркотици. – assorted authors, Dope, Inc.: The Book that Drove Kissinger Crazy, Executive Intelligence Review, p. 117.

Политиците във Вашингтон, контролирани от йезуитите, искали да продължат войната във Виетнам. Те искали да създадат католическа власт в югоизточна Азия и да запазят контрола си върху международния пазар на наркотици, който са имали в продължение на 400 години в Далечния изток. Когато президентът Кенеди застанал на пътя им, трябвало да бъде отстранен. Йезуитите убили Джон Кенеди.

Втората причина за убийството на Кенеди било намерението му да премахне Федералния резерв. Полковник Джеймс Гриц обяснява:

Когато Кенеди призова за завръщане на американската валута към златния стандарт и за премахването на Федералния резерв, той всъщност имаше предвид необложени пари, които не носеха щемпела на Федералния резерв; когато той се осмели да упражни правомощията, предоставени му от Конституцията на САЩ...

Кенеди подписа своята смъртна присъда. Време беше да си отиде. – Colonel James Gritz, Called to Serve: Profiles in Conspiracy from John F. Kennedy to George Bush, Lazarus Publishing, pp 511, 512.

Президентът Кенеди се опитал да разруши системата на Федералния резерв, която е Централната банка на Съединените щати, творение на йезуитите.

Конституцията на Съединените щати дава на Конгреса властта да издава пари. Ако Конгресът на САЩ правеше свои собствени пари както Конституцията предвижда, нямаше да плаща стотици милиарди долари, които сега плаща на банкерите всяка година като национален дълг за пари, които се печатат от нищото. Ето защо Кенеди започнал да издава пари на правителството на САЩ, които са освободени от дълг, за да замени доларите на Федералния резерв, които ние използваме.

В предишните глави видяхме кой е отговорен за създаването на Федералната резервна банка и за противоконституционните операции на тази банка, която краде пари от гражданите на САЩ. Йезуитите, ако си спомните от втора глава, се опитали да убият президента Андрю Джексън заради премахването на Централната банка. За съжаление успяха да убият Кенеди, опитвайки се да сторят същото. Йезуитите използват богатството от Федералния резерв, за да финансират своите убийства.

Джон Кенеди понесъл смъртоносния гняв на йезуитите заради смелостта да действа като президент, а не като тяхна марионетка.

Но вие казвате: „Чакай малко, Кенеди е римокатолик. Той е единственият президент католик, който някога сме имали.“ Точно така. Макар Кенеди да бил католик, той предпочел благоденствието на Съединените щати пред желанията на папството. Той не бил йезуит.

Ето един много интересен раздел от тайните указания на Ордена на йезуитите, написан от основателя им, Игнаций Лойола.

И така, нека всички с такава изкусност да спечелят влияние върху принцове, благородници, магистрати, където и да се намират, за да могат да бъдат готови за нашия знак и повик, дори да пожертват близки роднини и най-близки приятели, когато кажем, че това е в наша полза и за нашето предимство. – W. C. Brownlee, Secret Instructions of the Jesuits, American and Foreign Christian Union, p. 47.

Тук виждаме, че ако Ордена на йезуитите каже, че човек трябва да умре, без значение дали това е най-добрият ти приятел, ако е твой баща или твой брат, те трябва да бъдат убити. **Колко подла, зла и нечестива система е Ордена на йезуитите на Римокатолическата църква!**

Авро Манхатън ни казва:

Кардинал Франсис Спелмън от Ню Йорк беше военният викарий на американските въоръжени сили във Виетнам. Той също беше неофициалната връзка между папата и Джон Фостър Дълес, държавния секретар на САЩ и следователно на брата на секретаря, Алън, който беше ръководител на ЦРУ. – Avro Manhattan, Murder in the Vatican, Ozark Books, pp. 35, 36.

По този начин, чрез кардинал Франсис Спелмън, Римокатолическата църква и йезуитите имаха достъп и контрол над Джон Фостър Дълес, държавния секретар и неговия брат, Алън, който беше началник на Централното разузнавателно управление. Тези два отдела, заедно с ФБР, бяха в ръцете на кардинал Франсис Спелман, главния кардинал на Католическата църква в Ню Йорк. Католическата църква в САЩ може финансово да се изправи срещу всички гигантски тръстове на Америка. От политическа гледна точка тя е станала дори по-издигната в Белия дом, в Сената и в

Конгреса. Тя е сила в Пентагона, таен агент във ФБР и най-незабележимият работещ двигател в Централното разузнавателно управление. – пак там, стр. 271.

Джейн Хил също била свидетел на убийството на Кенеди. В нейната книга, озаглавена **„ДФК: Последният несъгласен свидетел“**, тя заявява, че по време на разговор, нейният приятел, Дж. Б., който бил един от полицаите до колата, в която бил Кенеди, ѝ казал:

„Е, докато Кенеди беше зает да се ръкува с всички доброжелатели на летището, хора от секретните служби на Джонсън дойдоха при ченгетата на мотоциклети и ни дадоха куп инструкции. Най-невероятното нещо което ни казаха беше, че парадният маршрут през Дейли Плаза е променен.“ „Променен? Как?“ – попитала Джейн Хил. *„Първоначално се очакваше преминаването да става по Главната улица – казал Дж. Б., – но те ни казаха да пренебрегнем това. Вместо това ни беше казано да караме малко по Хюстън и да пресечем Елм.“* Жан останала смаяна. *„Ако бяхте останали на Главната улица, Кенеди можеше да бъде напълно извън обхвата на този, който е стрелял по него. Стрелецът зад дървената ограда определено нямаше да има голям шанс да го улучи от там.“* Дж. Б. я погледнал право в лицето. *„Може би затова те са променили маршрута,“* – казал той безцеремонно, – *но това не е всичко. Те ни поръчаха най-безумната ескортна формация, която някога съм виждал. Обикновено колата се загражда от четири мотоциклета, по един на всеки калник. Но този път те казаха на четирима от нас, които бяхме назначени за президентската кола, че няма да има преден ескорт. Трябваше да стоим отзад и да не си позволяваме да отиваме по-напред от задните гуми на колата при никакви обстоятелства. Никога не бях чувал за подобна формация, но те ни казаха, че искали тълпите да имат „неограничена гледка“ към президента. Е, аз предполагам, и някой друг е получил задоволителна неограничена гледка.“* – *Jean Hill, JFK: The Last Dissenting Witness,*

Pelican Publishing, p. 113.

Така че маршрутът на колите през Далас бил променен и обяснената за това причина била, че хората биха имали отлична гледка към президента на Съединените щати. Със сигурност, убийците на йезуитите също!

Други особени неща също се случили. Линдън Джонсън, вицепрезидент на Съединените щати, очевидно имал истински проблем. Продължаваме с разговора на Джейн Хил с нейния приятел от автоколоната.

„За какво говориш? – попитала невинно Джейн, – аз не разбирам.“ „Приятелите ми в колоната разказват, че той започнал да се снишава в колата 30 или 40 секунди преди първите изстрели да са изстреляни. Бих казал, че това е малко странно, нали?“ „О, хайде, Дж. Б.“ – казала Джейн Хил, мислейки, че той се шегувал. Те очевидно не са имали предвид нещо сериозно, нали?“ „Доколкото знам, те бяха напълно сериозни.“ – казал Дж. Б., – един от тях каза на Магуайр, че той видял Джонсън да се снишава още преди колата да завие по улица Хюстън, и той със сигурност не се смееше, когато каза това.“ „Е, може би Джонсън просто е изпуснал нещо на пода и се е навел, за да го вземе. Искам да кажа, че може да има просто обяснение.“ „Може би.“ – казал Дж. Б., – не твърдя, че зная каква е била причината, но този човек каза, че е изглеждало така, като че със сигурност е очаквал куршумите да излетят. Когато чух това, започнах да се чудя за много други неща.“ – пак там, стр. 114-116.

Линдън Джонсън се държал, сякаш е знаел, че куршумите скоро щели да полетят, снишавайки се точно преди изстрелите да прозвучат.

Законът на Тексас забранява хората, които умират в щата, да бъдат преместени без аутопсия. Главните лекари в болница Паркленд Мемориал в Далас били задържани под прицел, докато тялото на Джон Ф. Кенеди било преместено от болницата без аутопсия. Защо? Има

огромно доказателство, че имало повече от един куршум, който убил Дж. Ф. Кенеди. Съществуват много доказателства, че докладът на комисията "Уорън" не е нищо друго, освен лъжа. Има много куршуми, които докторите можели да намерят и които биха отхвърлили идеята, че Лий Харви Осуалд бил единствения стрелец. Ето защо не била позволена аутопсия в Тексас. Ето защо тялото на Кенеди било изпратено до Вашингтон, където можело да бъде направена федерална аутопсия и където можели да изфабрикуват доказателство, за да подкрепят лъжите на комисията "Уорън". Съществувал заговор от йезуитите за убийството на Дж. Ф. Кенеди и те не искали доказателствата да излязат наяве, без значение колко много хора трябвало да бъдат убити в този процес.

Ако наистина е имало няколко куршума, профучали в този ден на Дейли Плаза, тогава със сигурност колата би съдържала доказателства за това. И така било наистина.

Три дни след убийството, Карл Ренас, ръководител на охраната в Диарборнския отдел на фирма „Форд Мотор“, карал лимузината с кръжащи над него хеликоптери, от Вашингтон до Синсинати. Тогава той забелязал няколко дупки от куршуми, най-забележимата от които била тази в хромираната лента на предното стъкло, за която казал, че оттам е дошъл „главният удар“, а не „само част“. Лимузината била закарана до Синсинати от Ренас, където хромираната отливка била сменена. Тайните служби казали на Ренас да „държи устата си затворена“. — Charles Crenshaw, JFK: Conspiracy of Silence, Penguin Books USA, p. 106.

Ренас бил началник на охраната на Диарборнския отдел на „Форд Мотор“. Кой бил началникът на този отдел, който изпратил Ренас да извърши задачата на живота си?

Хенри Форд II казва днес, че първата среща, за която си спомня с Лий

Якока била през ноември 1960 г, когато той повикал младия продавач в кабинета си, за да му даде нареждането на отдела на Форд [в Дарърборн]. — Robert Lacey, Ford, the Men and the Machine, Ballantine Books, p. 531.

Лий Якока бил човекът, който отговарял за отдела на компания „Форд Мотор“ в Диарборн, която изпратила Карл Ренас да отиде във Вашингтон, за да прибере колата, в която се возел Дж. Ф. К., когато бил убит. Якока бил началник на отдела в Диарборн, докато не станал президент на компания „Форд Мотор“ през 1970 г. Якока бил част от прикритието, защото той прикрил доказателства за убийството на Дж.Ф. К. Каква връзка е имал той с Католическата църква? В автобиографията на Якока, той казва:

Отне ми няколко години, за да разбера напълно защо трябваше да правя добра изповед пред свещеник преди да отида на свято причастие, но в моите тийнейджърски години започнах да оценявам важността на това най-неразбрано право на Католическата църква. В по-късните години аз се чувствах напълно подновен след изповед. Дори започнах да присъствам на седмичните молитви, където йезуитите в непосредствено изпитване на съвестта ми, ме накараха да започна да разбирам начина, по който водех живота си. — Iacossa: An Autobiography, Bantam Books, p. 8.

Римокатоликът Лий Якока, началникът на отдела на компания „Форд Мотор“ в Диарборн, бил този, който изпратил Карл Ренас да вземе лимузината, която имала доказателство за няколкото куршума, изстреляни от няколко оръжия, които убили Джон Ф. Кенеди. Не е ли удивително, че много години по-късно, като президент на „Крайслер“, Лий Якока отишъл в Конгреса и поискал финансова помощ? Тъй като католикът Якока бил толкова послушен слуга на своите господари йезуитите, друг послушен католик на име Томас О’Нейли използвал властта си като председател на Камарата, за да получи Лий Якока

всички пари, от които се нуждаел.

Имало много хора, които знаели много за убийството на Кенеди. За съжаление, почти всички те загинали при мистериозни обстоятелства. Имало съгласувани усилия, за да бъде сигурно, че никаква тайна никога нямало да бъде разкрита. Дори Джейн Хил заявила, че са направени няколко опита да бъдат убити тя и децата ѝ.

Джим Марс, автор на книгата „Кръстосън огън: Сценарият, който уби Кенеди“, написа: „През тригодишния период, който последва убийството на президента Кенеди и Лий Харви Осуалд, 18 свидетели загинаха – шестима от оръжие, трима в автомобилни произшествия, двама от самоубийство, един от прерязване на гърлото, един от удар по врата при карате, петима от естествени причини... Математик, нает от лондонският Sunday Times през февруари 1967 г. заключи, че вероятността броят на свидетелите на убийството на Джон Ф. Кенеди да умрат между 22 ноември 1963 г. и тази дата, била 100 000 трилиона към едно... Във времевия период от 22 ноември 1963 г. до август 1993 г. над 115 свидетели са умрели или са били жертва на странни обстоятелства, самоубийства или убийства. — Craig Roberts and John Armstrong, JFK: The DeadWitnesses, Consolidated Press, p. 3.

Кенеди бил един от многото президенти, крале, царе и императори, които отказали да се покорят на йезуитите и били убити заради това. Ролята на папството в ужасните убийства и прикриването на тези престъпления не може да бъде отречена. Видяхме, че Ватиканът имал мотив, хората на ключови позиции да ги изпълнят и хората на ключови позиции да ги прикрият.

Това била една група, една организация, чийто исторически произход се характеризирал с планирането и извършването на такива дела, които имали дълготрайни мотиви, преди, по време и след

престъплението, които имали необходимите интернационални връзки, които имали парите, които биха могли да предизвикат самоубийството на своите членове и които продължаваха да съществуват по време на всички фази на тези убийствени заговори. — Emmett McLoughlin, An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln, Lyle Stuart, Inc.1963, p.161.

Уинстън Чърчил, известният английски министър-председател по време на Втората световна война, веднъж казал:

Повечето мъже понякога се препъват в истината, но отново стават и продължават като че ли нищо не се е случило.

Сега ние разбираме фактите относно едно от най-спорните събития в американската история. Ще се препънете ли в истината тук и ще продължите ли сякаш нищо не се е случило, или ще започнете да анализирате историята и текущите събития в нова светлина?

Глава Девета

Масовото избиване в Уейко

Религиозната група, известна като "Клонка Давидова", живеела в своята комуна, която те наричали "Планината Синай", край Уейко, Тексас. На 19 април 1993 г. агенти на правителството на Съединените щати, атакували техния затворен лагер и убили беззащитни жени и деца, използвайки военни танкове, огнехвъргачки и отровен газ. Близко 100 невинни души изгубили живота си. Това, което прави тази трагедия толкова ужасна е, че хората от "Клонка Давидова" не бяха направили нищо, с което да провокират тази атака от страна на американското правителство.

Хората от "Клонка Давидова" се разбирали добре с хората от околната общност. Те имали определени религиозни вярвания, които ги правели

различни от другите църкви, но тогава и много от т.нар. "стандартни" църкви се различавали една от друга. Техните религиозни различия със сигурност не били извинение за правителството на Съединените щати да унищожи техния дом и живот, и то без съдебен процес. Първата поправка към Конституцията гарантира правото да се покланяме на Бог според както ни диктува собствената ни съвест, но правителството напълно пренебрегна това право при касапницата в Уейко.

Изключително важен момент, който трябва да се разбере, е, че почти всичко, което правителството и медиите съобщиха за тези хора, беше лъжа. Много от т.нар. "експерти" изнесоха свидетелски показания, които накараха по-голямата част от хората да повярват точно обратното на истината. Поради тези широко разпространени лъжи, много малко хора знаят какво в действителност е била "Клонка Давидова", и много малко хора знаят какво точно се случило по време на обсадата в Уейко. Изказаха се лъжи, за да се направи опит да се оправдае по всевъзможни начини намесата на правителството там.

Първата поправка към Конституцията заявява, че правителството не трябва да приема НИКАКЪВ закон, отнасящ се до религията. Конституционните права на "Клонка Давидова", бяха напълно игнорирани. Убийците бяха виновни за най-жестоки престъпления, но напълно се измъкнаха от отговорност.

В утрото преди Великден, миналата година, Шърли Бъртън, говорител на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден получила ужасяващо телефонно обаждане. От другата страна на линията бил религиозен служител от Австралия, който предупредил, че на следващия ден щяла да избухне експлозия от насилие в Уейко, Тексас, в сектата, включваща десетки бивши адвентисти. Мъжът получил предупреждението от родители на член на сектата.

„Родителите току що казаха, че ще има самоубийствено клане“ —

каза Бъртън, добавяйки, че в ума ѝ са образите на 1978-те самоубийци при Джим Джоунс и 900-те негови последователи в Гаяна. Църковните власти предали сведенията на полицията в Уейко и Великден преминал без инциденти. Но мирът имал кървав край в неделя, когато членовете на сектата започнали да стрелят по федералните агенти. — The Washington Post, March 3, 1993.

Думите „култ“ и „секта“ са използвани по всяко време от правителството или от новинарските медии, когато искат да хвърлят подозрение или да дискредитират определена църковна група.

Миналата пролет, служители на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден разбрали от свои колеги в Сидни, че от "Клонка Давидова" планират масово самоубийство за великденската неделя. По същото време, Държавният департамент получил информация от източници в Австралия, че групата на Кореш струпва оръжие и планира самоубийство. Държавата предала информацията на АТФ [Правителственото бюро за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие], което започнало своето разследване през юни [1992]. — Newsweek, March 15, 1993.

И двете статии разкриват разпространението на злонамерени слухове относно "Клонка Давидова". Нищо от това не било вярно. Дейвид Кореш, лидерът на групата, научил, че от АТФ искат да получат пълна информация за него през юни 1992 г. Кореш поканил представители на АТФ да дойдат в комуната и да огледат навсякъде, където пожелаят. Трагично е, но от АТФ отказали да отидат.

Обсадата на комуната започнала на 28 февруари 1993 г. Вместо просто да почукат на входната врата, 100 агенти на АТФ нахлули в комуната, за да арестуват Дейвид Кореш. Кореш често излизал да тича извън комуната и правителството можело да го арестува по това време, но служителите на правителството не били заинтересувани толкова от

арестуването на Кореш. Правителството искало конфронтация. Въпреки че не били заплашени, служителите на АТФ и ФБР открили огън с автоматични оръжия пред входната врата и стените, знаейки, че вътре има невинни жени и деца.

По време на обсадата, четирима агенти на АТФ били убити. Тези четирима агенти, които умрели на 28 февруари, били бодигардове на Бил Клинтън от времето на Демократическата конвенция преди Бил Клинтън да стане президент. Тези четирима агенти били единствените федерални агенти, които умрели в обсадата при Уейко. Видеолентата на Линда Томпсън, озаглавена "**Уейко, голямата лъжа**", показва, че тези агенти не били убити или застреляни от "Клонка Давидова". Лентата показва как агентите влизат в комуната през прозорец на горния етаж. После тя показва друг агент на АТФ отгоре на покрива да стреля по прозореца, през който тези агенти тъкмо влезли. Тези четирима агенти, бодигардове на Бил Клинтън, били убити от техните собствени хора!

Има много въпроси относно трагедията при Уейко, на които никога не е било отговорено. Защо Бил Клинтън е стигнал до такива крайности в Уейко? През 1987 г. имало проблеми в комуната. Имало стрелба между Дейвид Кореш и последователите му и Джордж Роден и неговите последователи. Седем члена на Клонка Давидова по това време, заедно с Дейвид Кореш били арестувани, обвинени и съдени за опит за убийство. Според прокурора по случая, окръжният прокурор на областта Макленън, Вик Фийзъл:

Ние нямахме проблеми. Ние по-скоро се отнасяхме с тях като с човешки същества, отколкото като към група бунтовници. Те бяха изключително любезни хора. След процеса, въпреки че не бяхме съгласни с всичко, в което те вярваха и казаха, мнозина от персонала доста им симпатизираха. — Houston Chronicle, March 1st, 1993

Този акт на правителството представлява цинична демонстрация на

власт, която била посрещната със страх и паника от страна на хората от "Клонка Давидова". Ако федералното правителство се беше обърнало към хората от "Клонка Давидова" и бяха говорили с тях, те щяха да им дадат това, което искаха.

Кореш и друг път е имал сблъсък с федералните власти. На 21 април 1993 г. в телевизионно интервю, Хенри Макмеън, който притежавал магазин за оръжия в Уейко, заявил:

Дейвид Кореш закупи от мен оръжие на стойност най-малко петдесет хиляди долара. През юли 1992 г. служители на АТФ дойдоха в магазина ми и попитаха за Кореш и оръжейните му покупки. Обадих се на Дейвид Кореш, докато агентите на АТФ бяха още в магазина. Кореш ми каза, ако има проблем да им кажа да отидат при него. Предложих да заведа агентите в комуната "Планината Синай", за да видят оръжията, които Кореш беше поръчал, но те отказаха.

Кореш бил изключително отзивчив през 1987 г. и после отново през 1992 г. Очевидно е имало някаква зловеща причина, поради която федералните агенти под ръководството на Бил Клинтън извършили такава жестокост при "Планината Синай". Нека разследваме истинската причина за убийствата в Уейко. Ако Дейвид Кореш беше главната цел на правителството, защо той не беше арестуван по мирен начин, така че да не бъдат отнети толкова много невинни животи? Твърденията, или по-скоро лъжите на АТФ бяха, че Кореш никога не е излизал вън от комуната, където да можел да бъде арестуван. Пол Фата, член на "Клонка Давидова", който бил извън комуната, изпълнявайки поръчки, когато нападението започнало, направил този коментар, публикуван в много медии:

Дейвид Кореш, други и аз, много често тичахме три мили надолу по пътя извън комуната. Защо той не беше арестуван тогава? Ние бяхме извън имота няколко пъти. Защо Кореш не беше арестуван по

време на едно от тези излизания извън комуната или когато е бил в Уейкоу?

Знаели ли са членовете на "Клонка Давидова", че са нападнати от федерални агенти? Дейвид Тибодау, оцелял от нападението в Уейко, бил интервюиран в националната телевизионна програма "Последна афера" на 3 май 1993. Той заявил, че един от членовете на "Клонка Давидова", Уейн Мартин, учил в Харвард за адвокат, се обадил на 911, малко след като федералните агенти нападнали комуната. Той бил пренасочен до друга агенция и човекът казал : „**Здравейте, момчета, как я карате там?**“ Уейн Мартин изкрещял в слушалката: „**Стрелят по нас. Убиват ни. Ще избият всички ни.**“

Тъй като всички обаждания до 911 се записват, изглежда че би било лесно да се потвърди това телефонно обаждане, но както репортерът от "Последна афера", Мари Гарафоло, заяви : „**Този запис се превърна в спорен въпрос, който полицията отказва да предостави на пресата.**“ Нямало абсолютно никакъв отговор на това спешно обаждане до 911. Защо не? Само хората, работещи за властта, която мрази нашите свободи би могла да направи подобно нещо. Йезуитът Бил Клинтън, който положи тържествена клетва, че напълно се подчинява на Конституцията, пренебрегна Конституцията в мерзостта, която се случи в Уейко.

Ето в това виждаме огромната сила на Католическата църква. Именно чрез тези йезуитски нареждания, които държавниците са принудени да изпълняват, не в полза на държавата, към която те принадлежат, но в полза на Църквата, която ги контролира. Тук тези въпроси от най-секретно естество се дискутират и решават. — M.F. Cusack, The Black Pope, Marshall Russell & Co., p. 106.

Трябва да обясним, че името "**Черен папа**" е име или титла, дадена на върховния йезуитски генерал, който вероятно е най-мощният човек в

света. Той остава напълно на заден план и малцина дори знаят за него.

Нека нашето следващо разследване се насочи към обвиненията за физическо или сексуално насилие в комуната "Планината Синай". Джеймс Том, бивш член на "Клонка Давидова", бил нейният най-голям критик. Той заявил, че Дейвид Кореш нанасял побой над неговата дъщеря (на Том) в продължение на 30-40 минути, а Том, който стоял там, не правил нищо да го спре. Ако Дейвид Кореш действително е нанасял побой над неговата дъщеря за 30-40 минути, как един баща би се страхувал толкова много, че да не се намеси и да го спре?

Том заявил, че Кореш бил копие на Чарлс Менсън. Ако Кореш е бил копие на Менсън, защо Том изобщо се е присъединил към него?

Когато на 21 деца беше позволено да напуснат центъра "Планината Кармил", Houston Post обяви: „Децата бяха в добро психическо състояние, освен това бяха много добре образовани.“ Всъщност децата, които напуснали "Планината Синай" изобщо не били малтретирани нито физически, нито психически, морално или психологически.

Дейвид Кореш бе превърнат в демон от онези, които бяха най-виновни за клането; превърнат в абсолютно ненормално чудовище. Боб Рикс, човекът, отговорен за масовото убийство в Уейко заяви, че Дейвид Кореш е класически социопат. Рикс беше отговорен за това, което се случи в Уейкоу. — The (UK) Observer, April 22, 2001

Главният прокурор Джанет Рино го нарекъл „опасен престъпник“. Журналистът от Уорт Нюз, Бил Томпсън, го нарекъл „гнусен масов убиец“, а Бил Клинтън го нарича „опасен, ирационален и вероятно луд“.

Тези хора практикуват това, което Владимир И. Ленин съветва: **„Наречи своя враг това което си ти, и винаги говори точно обратното на това, което е истина.“** Дейвид Кореш бил превърнат в

демон в опита им да оправдаят своето злодеяние.

Друго най-ужасно престъпление на убийците от Уейко е пръскането с отровен газ в комуната срещу жените и малките деца.

Отровният газ е забранен съгласно Парижката конвенция за химическите военни вещества. Съединените щати не могат да го използват във война. Той е незаконен, но те го използваха срещу техните собствени граждани. — The Washington Times, April 23, 1993

Бенджамин Гарет, изпълнителен директор на Службата за контрол върху химическите и биологическите оръжия, заявява, че този вид газ е една от най-жестоките отрови, които правителството би могло да използва срещу малки деца. Снимки от трагедията показаха малки деца, почернели от огъня, с извити назад гръбчета в явно най-ужасна смъртна агония.

Хората, издали заповедта да бъде използван този газ в комуната в Уейко, нарекли Дейвид Кореш с някои ужасни имена. Те също заявили, че са разпръснали този газ в името на децата. Ужасните имена, с които е наречен Кореш се отнасят за тях, за същите тези хора — Бил Клинтън, Джанет Рено и Боб Рикс, които убиха тези деца в Уейко. След толкова много престъпления, извършени в Уейко от хора на високи позиции, ние се обръщаме към последиците от трагедията там. Често едно събитие може да бъде разбрано по-добре от събитията, които се появяват след него. Кой има полза от това? Щяха ли да бъдат приети някакви спорни закони, които да унищожат конституционната свобода? Беше ли това отплата за нещо, извършено в миналото?

Две седмици след избиването в комуната "Планината Синай", Джон Чафа, сенатор от Роуд Айлънд, призова за нов закон, който представлявал национална забрана за притежание на пистолет. Това означавало да бъдат забранени продажбата, притежанието, вноса и

износа на пистолети. Ако предложението на Чафа бѐдело прието като закон, той щял да забие дълбок клин във Втората поправка към Конституцията на Съединените щати, в която се казва: „...**правата на хората да притежават и носят оръжие, не трябва да се нарушават**“. Всеки закон за оръжието, който Конгресът приема, е нарушение на това право. Кой иска да обезоръжи американските граждани? Никой не иска да бѐде диктатор на нация, която притежава 200 милиона оръжия. Когато гражданите на една нация са въоръжени, където правото им да притежават оръжия не е нарушено, процентът на престъпленията е изключително нисък.

Всеки човек в Швейцария е задължен да има оръжие в дома си, включително оръжие за нападение. Престъпленията в Швейцария почти не съществуват. В щатите и градовете на Америка, които позволяват на хората да носят оръжие, процентът на престъпленията е изключително нисък. По времето на Втората световна война Хитлер искал да нахлуе в Швейцария. Швейцарците му казали, че може да изпрати армията си през границата, но нито един от неговите офицери нямало да се завърне. На няколко пъти Хитлер издавал заповеди за нахлуване в Швейцария, но неговите офицери просто не се подчинявали. Швейцария останала неутрална и в безопасност по време на войната. Кой намразил Конституцията от самото начало? От самото създаване на тази страна, йезуитите се опитват да унищожат Конституцията. Те наричат Конституцията "сатанински документ". Великият френски генерал Лафайет веднъж казал:

Смятам, че ако свободата на тази страна – Съединените щати – бѐде унищожена, то ще стане с помощта на тези лукави римокатолически йезуитски свещеници, защото те са най-хитрите, опасни врагове на гражданските и религиозните свободи. Те са предизвикали повечето войни в Европа. — Eric Jon Phelps, Vatican Assassins, Halycon Unified Services, p. 54.

Йезуитите използвали своя човек, Бил Клинтън, за да го накарат да извърши убийствата при Уейко. Те се надявали тогава да могат да прокарат нередни закони, които ефективно биха премахнали впоследствие Втората поправка към Конституцията. Лесно е да се идентифицират йезуитите и техните марионетки в Конгреса на САЩ, защото те са онези, които непрекъснато се опитват да прокарат рестриктивно законодателство за оръжието. Има и друга причина за Уейко, която Бил Клинтън разкри на 19 и 23 април 1993 г. Това изявление е направено в Розовата градина и може да бъде намерено в пресата.

Искам да кажа, както направих и вчера, че много съжалявам за загубата на душите в тази трагедия в Уейко. Много се надявам, че други, които ще бъдат изкушени да се включат в култове и да се ангажират с хора като Дейвид Кореш, ще бъдат възпрепятствани от ужасните сцени, които са видели през последните седем седмици. Надявам се много, че трудните ситуации, пред които федералните агенти бяха изправени там, и с които те непоколебимо се справиха, в други случаи в бъдеще ще бъдат по-добре овладяни и по-добре разбрани поради това, което е било научено сега.

С думите си Клинтън дава едно предупреждение и заплаха към всеки, който би се осмелил да се присъедини към религиозна група, която била т.нар. "култ". За Клинтън и неговите агенти, култът е група, която не е част от нито една основна религиозна организация.

Всяка голяма религиозна организация е била инфилтрирана и превзета от йезуитите. Те искат всички да останат в основния поток, така че да могат по-лесно да бъдат индоктринирани. Всички, останали извън главните църкви биха били по-трудни за промиване на мозъците. Според бившия йезуитски свещеник Алберто Ривера, всички основни църкви били превзети през 1980 г. Д-р Ривера обяснява, че когато бил под крайната клетва на йезуитите, му е било казано, че трябва да бъде даден

таен знак от йезуитите в световен мащаб, когато екуменическото движение успешно ще ликвидира протестантизма, в подготовката за подписването на Споразумение между Ватикана и САЩ.

Знакът трябваше да бъде даден, когато президентът на САЩ щеше да положи клетвата за президент, обърнат с лице към обелиска. За първи път в историята на Съединените щати, заклеването в церемониите беше преместено в Западното крило на Капитолия и президентът Рейгън се обърна към паметника Уошингтън. Това се случи на 20 януари, 1981 г. — Jack Chick, The Godfathers, Alberto Part Three, Chick Publications, page 26.

Уейко е предупреждение да не се присъединяваме към независима църква, където истината за папството и Антихриста биха били разкрити. Бил Клинтън декларира, че Уейко е просто загривка и ще се случи отново с всяка конфронтираща се религиозна група! Звучи ли това като думи на някой, който би защитил конституционните права на американските граждани, или звучи като йезуит, който провежда плановете на папството?

Не забравяйте, че на тайния конгрес в Чиери беше решено, че протестантството трябва да бъде напълно премахнато... Католиците трябва да бъдат изпълнени с омраза към всички еретици [еретик е всеки, който не вярва в католическата религия, всеки който се противопоставя на папата и всеки, който вярва, че папата е антихриста]... Трябва да се борим до смърт с ересите... Те малко се замислят, че йезуитите могат да им запушат устата с цензура и пламъци, и един ден ще бъдат техните господари. — Hector Macpherson, The Jesuits in History, Ozark Book Publishers, Appendix I.

Бил Клинтън бил йезуит, решен да изпълни плана на йезуитите в Чиери. Папа Йоан Павел II го заявил много ясно.

Прозелитиращата дейност на сектите и новите религиозни групи от Америка е сериозна пречка за евангелизирането [това, което той има предвид е, че има независими религиозни групи, които пречат на хода на папството да превземе света]... Успехът на прозелитизма на сектите и новите религиозни групи в Америка не може да бъде игнориран. Той изисква от Църквата на континента задълбочено изследване, което да бъде извършено във всяка нация и на международно ниво... За да се отговори ефективно на предизвикателството на сектите, има нужда от подходяща координация на инициативите сред епархиите, насочени към постигане към по-ефективно сътрудничество чрез общи проекти, което ще доведе до по-добри резултати. — Pope John Paul II, The Challenge of the Sects, Exhortation, Article 73.

Всички тези нови религиозни групи имат едно общо нещо. Те всички вярват, че злата антихристка система на библейското пророчество е папството. Малахи Мартин обсъжда тези групи и казва, че

те са предназначени да претърпят серии от жестоки шокове и мутации, тъй като, волно или неволно, се адаптират към новия глобализъм, плод на по-мощни групи... Няма начин някоя от тях да може да поддържа жизненост и прогресираща сила, освен ако не позволи, или изтърпи нейният провинциализъм да бъде разширен отвъд границите, които традиционно са наблюдавани... Като групи, те трябва да се сблъскат с лоши алтернативи или ще станат напълно и реално глобализирани... Или като групи ще се запазят, намалявайки броя и влиянието си, и накрая ще изгубят своята идентичност като оперативни части в един нов световен ред. — Malachi Martin, The Keys of This Blood, Simon and Schuster, pp. 291, 292.

С други думи, на всеки, който се съобразява с йезуитския план за света, ще бъде позволено да живее, а онези, които не го правят ще преживеят Уейко! Уейко е предупреждение, че йезуитите искат да върнат света в

нова Мрачна епоха, в която целият свят става роб на папата. Ако някой не се подчини на папството, ще бъде третиран като хората в "Планината Синай". Ето една последна мисъл. Ако сте президент на Съединените щати или главен прокурор по времето на клането в Уейко, и не искате да отровите малките деца с отровен газ, бихте ли имали власт да спрете това? Разбира се! Всичко, което трябва да направите е да вдигнете телефона. Фактът, че Бил Клинтън и Джанет Рено не го направили, за да спрат това зверство, е доказателство, че това клане се е случило по тяхно желание.

Глава Десета

Бомбеният атентат в Оклахома сити

Експлозии разрушиха федералната сграда "Алфред Е. Мюра" в Оклахома сити на 19 април 1995 г. В резултат на това загинаха 169 американци, включително няколко малки деца, посещаващи център за дневни грижи в сградата. Правителството на Съединените щати обяви и продължава да твърди, че причината за разрушението на сградата е саморъчно направена бомба, поставена в камион на компанията „Райдър“. В предните глави видяхме, че в трагични ситуации като тази, това, което правителството твърди да се е случило, е напълно невероятно.

Бентън К. Партин, пенсиониран бригаден генерал и 31-годишен ветеран от Военновъздушните сили на Съединените щати, е експерт по взривни вещества. Той изпълнявал длъжността командир на Лабораторията по технология за въоръжение на военновъздушните сили и отговарял за разработването на боеприпаси за въоръжените сили. Той е признат експерт като основна ръководна сила на нашите съвременни, прецизни оръжейни системи.

Генерал Партин направил обширен анализ на взривовете в сградата "Мюра". В своя доклад той заявява:

Невъзможно е разрушението на сградата да е резултат само от такава бомба. За да се причинят такива щети, каквито са налице в сградата "Мюра", трябва да е имало взривни вещества в основите на няколкото поддържащи колони на места, недостъпни откъм улицата, които да допълнят повредите от бомбата в камиона. Вдействителност, внимателното проучване на снимките показва, че срутните основи на колоните разкриват начин на пропадане, причинен от такива взривни вещества, а не от взрива на камиона-бомба...

Взрив във въздуха е много неефективен механизъм за насочване на енергия срещу тежки стоманобетонни греди и колони...

За разлика от това, тежки стоманобетонни конструкции могат да бъдат разрушени ефективно чрез детонация на взривни вещества, поставени в контакт със стоманобетонните греди и колони...

Федералната сграда "Мюра" не е разрушена от една-единствена бомба в камиона. Основният фактор за разрушаването ѝ изглежда са били детонациите от експлозиви, поставени в основите на четирите носещи колони вътре в сградата. Единствената възможна причинена от бомбата в камиона щета е пропадането на таваните зад колони Б4 и Б1. Това дори може и да е причинено от взривното средство, поставено при колона Б3. — Benton K. Partin, Bomb Damage Analysis of Alfred P. Murrah Federal Building, July 30, 1995

По този начин виждаме, че е невъзможно бомбата в камиона да е разрушила сградата "Мюра". Други бомби са били поставени стратегически при основните колони, за да нанесат причинените поражения. Някой, който е имал достъп до сградата "Мюра", който е знаел къде са подсилващите структурни колони, някой, който е имал достъп до чертежите на сградата, е поставил бомбите, разрушили

сградата. Новинарските репортери, които се появиха на мястото малко след срутването ѝ, съобщиха, че сапъори са отстранили бомби, които не са избухнали вътре в сградата.

Бомбите, които експлодирани, не избухнали едновременно. Взривовете на бомбите били записани от два сеизмометъра, единият в музея "Омниплекс", на 4,34 мили североизточно от сградата, а другият – в университета "Оклахома" в Норман, на 16,25 мили югоизточно. И двата от тези сеизмометри са записали две отделни, близо една след друга експлозии, с приблизително еднаква интензивност. Освен тях, няколко достоверни свидетели съобщили за отделни експлозии. Малко след експлозиите сапъорски отряд обезвредил една неизбухнала бомба вътре в сградата. Тук е налице е известен модел.

Когато президентът Кенеди бил убит, обявено било, че един-единствен стрелец, Лий Харви Осуалд, е извършил престъплението. Както видяхме в осма глава, има огромно количество доказателства, които доказват, че е имало няколко стрелци. Лий Харви Осуалд поел вината, а много други се измъкнали. Когато сградата "Мюра" била взривена, обявено било, че главно един човек е отговорен – Тимъти Маквей. Но Бентън Партън, военен експерт по експлозиите, показва, че е невъзможно една бомба, поставена в камион, да е причинила щетите. Други са имали достъп до строителния план и поставили бомбите около колоните. Те били по-лоши от Маквей, но се измъкнали. Кой били наистина отговорните хора за трагедията в Оклахома сити? По време на интервю на живо, помощник-шефът на пожарната команда заявил, че сапъорският отряд е бил в сградата "Мюра" в седем часа през тази сутрин, два часа преди избухването на бомбите. Какво правели те там два часа преди това?

Непосредствено след експлозиите, кметът Рон Норд, д-р Рандъл Хедър, губернатор Франк Кийтинг и многобройни новинарски агенции заявиха, че ФБР и АТП потвърдили, че мощни бомби са били извадени от

сградата. Лъжеха ли губернаторът, кметът и новинарските агенции, или просто не бяха информирани навреме, за да можем ние да разберем истината?

Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия имаше офиси в сградата "Мюра". В деня, в който сградата беше взривена, никой агент на ATF не дойде на работа. Агентите от ATF, които имаха деца в центъра за дневни грижи, не оставиха своите деца през този ден. Нямаше никакви агенти на ATF или техни деца в списъка на жертвите на бомбардирането на Оклахома сити. — Freedom Network News, June/July 1996, pp. 5, 6.

Това е невероятно. Държавна агенция на САЩ, която има офиси в сградата, не съобщава, че служителите ѝ няма да работят през този ден или че няма да доведат децата си в центъра за грижи. Предполагате ли, че те не са знаели какво ще се случи в сградата?

В радиопредаване десет дни след бомбения атентат, [Марк] Босуел интервюира ветерана с 28-годишен стаж в ЦРУ, Джеймс Блек, и помощника му Рон Джаксън по повод техните клетвени декларации, получени от двама служители на министерството на правосъдието, в които заявяват, че са част от „Комитета на десетте“, които са планирали експлозиите в Оклахома. — Martin O. de Brook, Cherith Chronicle, May-July, 1995, page 5

В светлината на това доказателство, това е единствената история, която има смисъл. Както в случая с убийството на Кенеди, така е и с експлозиите в Оклахома сити. Агенти на високо ниво от американското правителство, твърдящи, че обичат Америка и нашите свободи, служели на друг господар, изпълнявайки неговите цели. Както ще видим, имало определена цел за експлозиите в Оклахома сити. Колко страшно е, че толкова много животи били изгубени, само за да се изпълни целта на папството!

Както в случаите с Кенеди, Уейко и Световния търговски център, експлозиите в Оклахома сити оставят много въпроси, които изискват отговори, но нито на един не е бил даден отговор. Обмислете някои от тези въпроси.

1. Защо американският съдия Уейн Али, чийто кабинет бил разположен във Федералната сграда, е бил предупреден няколко седмици предварително от Департамента по правосъдието, да бъде подготвен за неназован терористичен акт, насочен срещу федералната сграда?

2. Защо директорът на университета за геоложки проучвания в Оклахома, д-р Чарлс Манкин, казал на медиите, че според двата независими един от друг сеизмографски записи, е имало два взрива?

3. Защо информацията на Бентън Партън не получила огласяване?

4. Защо администрацията на Клинтън обвинила дясно ориентираните радиопредавания за инцидента и изисквала най-драконовското полицейско законодателство, предложено някога в Съединените щати, толкова бързо след експлозиите? Предложеното законодателство било толкова добре оформено, че е очевидно, че е било подготвено дълго преди унищожението на сградата.

5. Защо в Конгреса като вихрушка влетели законопроекта за вътрешния тероризъм в рамките на дни след експлозиите? Тези закони включвали забраната на почти всички частни огнестрелни оръжия. Помните ли Уейко? В Конгреса били въведени ограничителни мерки малко преди експлозиите в Оклахома сити. Веднага след бомбардирането те били незабавно премахнати.

Законът за противодействие на тероризма от 1995 г. беше придвижван бавно в Конгреса и обект на оживени дебати, като тези

дали би нарушил някои фундаментални граждански свободи, включително правото да се конфронтира нечий обвинител. Сега, след бомбите в Оклахома сити, има няколко по-сигурни законодателни залози във Вашингтон. Демократите и републиканците в четвъртък пуснаха новината, че призовават за бързото прокарване на законопроекта. — *Terror in the Heartland: Terrorism Bill Moves Very Fast, Orlando Sentinel, April 21st, 1995*

Президентът Клинтън предложи на Конгреса в петък да разгледа по-бързо законодателството за борба с тероризма и да избегне политически „безкрайни дразги“ върху подробностите. „*Не трябва да подценяваме или да забавяме въпроса. Конгресът трябва да действа, и то незабавно.*“ Неговият 1,25-милиарден пакет за борбата с тероризма ще разшири прилагането на законовите правомощия за разследване и прилагане на правото и засилените санкции за определени престъпления. Републиканците реагираха благоприятно на предложенията, предложени от Клинтън в сряда, една седмица след бомбения атентат в Оклахома сити. — *Clinton Urges Swift Action on Anti-terrorism Legislation, Orlando Sentinel, April 29th, 1995.*

Целта на бомбения атентат в Оклахома била да се накара Конгреса да приеме законопроекта за борба с тероризма без разисквания. Ако имало дебати, щели да бъдат повдигнати въпроси за конституционните свободи и създаването на полицейска държава. **Йезуитите в Конгреса** предпочели държавната политика да бъде осъществена без обществеността да забележи това, като създали климат на национална истерия, използвайки терористична атака. Законопроектът бил прокаран без никакви разисквания или дискусии. Един от законите, замислени за приемане след атентата в Оклахома сити, бил за пълното премахване на Първата поправка. Това било предложено в законопроекта на Чарлс Шумър, HR 2580. **В този законопроект се предвиждала петгодишна присъда за публично ангажиране в непристойни спекулации и публикуване или предаване по електронен**

път на безпочвени конспиративни теории, отнасящи се за федералното правителство на Съединените щати.

Видяхме, че следствие на бомбения атентат в Оклахома сити били приети от Конгреса много набързо няколко закона за ограничаване на свободата. Атентатът създаде климат на страх в Америка. С тази настройка законите били приети с малко несъгласие. Във време на масова истерия, противоконституционни закони могат бързо да бъдат приети. Хората се нуждаят от утеха и сигурност и не възразяват срещу приемането на такива закони. Подобни закони сериозно разрушават конституционните свободи, които са били крайгълният камък на американския просперитет за повече от 200 години. Удивително е колко бързо обичайно бавният и тромав Конгрес може да действа, когато дневният ред е зададен.

С колко свободи биха се разделили американците, за да се почувстват в безопасност? Не виждаме ли, че властите, управляващи нашето правителство, искат да унищожат Конституцията?

Хората не осъзнават, че правителствената власт е изключително опасна. **През цялата история най-лошият враг на народите са били техните собствени правителства.** Когато конституционните свободи изчезнат, няма нищо, което да ограничи правителството да не прави каквото поиска и като резултат следват смъртоносни преследвания.

За известна част от времето, което идва, американците ще се борят с въпроси, за които се предполагаше, че няма да се доближат до тях по-близо отколкото Йерусалим или Белфаст, или, в най-лошия случай, Манхатън. Но колко могат да направят те, за да направят живота по-запазен от терористични атаки? И за да постигнат това, до каква степен трябва да поискат да се откажат от удобствата, парите и свободите си, които приемат като даденост?
— *Time Magazine, May 1, 1995, page 68,*

Американците просто не осъзнават, че докато се отказват от свободите си, те не увеличават сигурността си, а я намаляват. Те се излагат на голям риск от преследване от страна на правителството. Правителството вече конфискува много частни имоти на цена стотици хиляди долари всяка година без съдебен процес. Човешкият живот вече не е считан за свещен. Помните ли Уейко?

Америка нямаше да бъде толкова важна терористична цел, ако правителството не правеше себе си толкова неприятно за почти всяка държава в света. Преди сто години хората по света обичаха американците и искаха американците да посещават техните страни. Това със сигурност вече не е така.

Бетонът и стоманата могат да помогнат. Но противодействието на тероризма у дома повдига трудния въпрос: Колко трябва да похарчим в брой, и от колко граждански свободи трябва да се откажем? — Newsweek, May 1, 1995, page 56.

В тази статия Брент Скоукрофт, бивш съветник по националната сигурност, каза:

„Толкова лесно е да се направи; нужни са толкова малко хора; материалите са толкова достъпни. Но да се противопоставим на това е толкова скъпо в долари и, което е още по-важно, в граждански свободи.“

Ясно ли е, че тероризмът е бил използван, и все още се използва, за да бъдат накарани американците да се откажат от своите конституционни свободи? Той беше използван успешно в Уейко, Оклахома сити и при Световния търговски център. Не ви ли кара това да се питате какво още ще последва?

Кой е зад кулисите, водещ „американските“ политици да унищожат гражданските свободи в Америка? Кой презира и мрази нашите свободи повече от 200 години? Кой мрази свободите толкова много, че убива хората, които застават на пътя им като пионки в шахматна игра?

Един от папите заявил:

Абсурдните и погрешни доктрини или измами в защита на свободата на съвестта са най-тежката грешка – чумата на всички други, тази от която една държава трябва да се бои най-много. — Pope Pius IX, Encyclical Letter, August 15th, 1854.

Свободата на съвестта е напълно презряна от папството. Свободата на съвестта е гарантирана САМО от Първата поправка на Конституцията на САЩ, Закона за правата. През 1864 г., в своята енциклика Пий IX анатемосва „тези, които зачитат свободата на съвестта и на религиозното поклонение.“ (Pope Pius IX, Encyclical Letter, December 8, 1864.) Той казва, че всеки, който вярва, че човек има право на свобода и се покланя на Бога според това, което диктува собствената му съвест, трябва да бъде анатемосан. Да се анатемоса някой, означава да се прати в пъкъла; да се разглежда като еретик, достоен за проклятие. В съзнанието на папа Пий, Конституцията трябва да гори в пъкъла и всеки, който я обича, също трябва да бъде изгорен.

Свободата на съвестта е прокламирана от Съединените щати като най-свещен принцип, който всеки гражданин трябва да подкрепя... Но свободата на съвестта е обявена от всички папи и съвети на Рим като най-безбожното, нечестиво и дяволско нещо, от което всеки добър католик трябва да се отвращава и да унищожават на всяка цена. — Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, page 284.

Британският телевизионен журналист, Авро Манхатън съобщи:

Ватиканът осъди Декларацията за независимост като „проклятие“... и нарече Конституцията на Съединените щати „сатанински документ“ — Avro Manhattan, The Dollar and the Vatican, Ozark Book Publishers, page 26.

В предговора на своята невероятна книга Самуел Б. Морз написал:

Авторът обещава да покаже, че в момента с пълна сила е задействана акция срещу свободите на тази Република под ръководството на хитрия принц Метерних от Австрия, който, знаейки за невъзможността да се премахне такъв обезпокоителен пример за велика и свободна нация със силата на въоръжените армии, се опита да изпълни своята цел чрез посредничеството на армията на йезуитите — Samuel B. Morse, Foreign Conspiracy Against the United States, Crocker and Brewster, volume 1, p. 4, preface

Самуел Б. Морз разбирал, че йезуитите и Свещеният съюз са се посветили да унищожат свободите на тази велика Република на Съединените американски щати.

Един бивш свещеник написал:

Ние ще управляваме Съединените щати и ще ги поставим в краката на Викария на Исус Христос [папата], за да може той да сложи края на тяхната безбожна образователна система и нечестивите закони на свободата на съвестта, която е обида към Бога и човека. — Charles Chiniquy, Fifty years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 282.

Уилям Джеферсън Клинтън, Бил Клинтън, който посещавал университета в Джорджтаун, един йезуитски колеж във Вашингтон, накарал Конгреса да приеме анти-терористичен законопроект, който се

превърна в директна атака към свободите, на които се радваме като американци. Поставянето на бомбите в Оклахома сити било планирано и извършено от йезуитите и това било известно на правителството на САЩ и президента. Тайните играчи зад всички тях, които искат да унищожат свободите на тази велика Република за последните 200 и повече години, са йезуитите на Римокатолическата църква. Те искат да сложат край на законите, които гарантират нашите свободи като американски граждани. За да постигнат това, те извършили най-големите терористични атентати на американска земя и в американската история преди атаката срещу Световния търговски център, когато го направиха отново. Ще дойдат още атаки. Свободите ни ще бъдат атакувани отново и правата ни ще бъдат отнети. Йезуитите ще продължат да използват много т. нар. „американски“ политици, които са неразделна част от конспирацията на папството да унищожи напълно Конституцията и тази велика република. Те обучават Америка и подготвят хората за тотално превземане.

Глава Единадесета

Нападението над Световния търговски център

Историята за разрушаването на Световния търговски център на 11 септември 2001 г. не започва в този ден. Тя започнала малко след Първата световна война. След войната, йезуитът Едуард Мандел Хаус и Удроу Уилсън създадоха **Обществото на народите**. Когато американският сенатор сър Хенри Кабът Лодж оттеглил Америка от Обществото, йезуитите били бесни. Това никога не трябвало да се случи отново. Така че, през 1921 г. под влиянието на Хаус, била създадена организация в Съединените щати, наречена **Съвет за чуждестранни връзки** (CFR - Council on Foreign Relations). Тази организация привличала хора с власт, богатство и влияние. Тя включвала политици, хора от медиите и големи бизнесмени. Крайната цел на Съвета била да разруши всички национални граници и да се създаде една световна система на управление. Контраадмирал Честър Уорд, член на Съвета в

продължение на 16 години, заявил:

Най-мощната клика в тези елитарни групи има една обща цел – те искат да доведат до отстъпване от суверенитета за национална независимост на Съединените щати – Barry Goldwater, With No Apologies, William Morrow and Company, page 278

Йезуитите винаги са мразили Америка и всичко, заложено като принципи в тази страна, и те работят неуморно да унищожат тази страна.

Голямата цел на Съвета за чуждестранни връзки била да унищожи американския суверенитет и конституционните свободи. За да постигне това, и двете партии, и републиканската и демократичната, трябвало да бъдат контролирани и трябвало да бъде създадена Централна банка, Федерална резервна банка.

Когато нов президент поема поста, има голяма смяна на личния състав, но никаква промяна на политиката. Пример: По времето на републиканеца Никсън, Хенри Кисинджър, член на Съвета за чуждестранни връзки и протеже на Нелсън Рокфелер, контролираше външната политика. Когато демократът Джими Картър беше избран, Кисинджър беше заменен от Збигнев Бжежински, член на Съвета и протеже на Дейвид Рокфелер. – пак там, стр. 279.

Йезуитите са изключително успешни в осъществяване на злокобните конгреси на папството от Виена, Верона и Чиери. Йезуитите, с помощта на Съвета за чуждестранни връзки, контролират най-висшите ешелони в политическата, съдебната, деловата, банковата, медийната и религиозната области в Съединените щати. Техните планове са точно по график. Когато се провалили да вкарат Америка в Обществото на нациите след Първата световна война, те създали Съвета за чуждестранни връзки, който започнал веднага да използва училищата,

колежите, медиите, за да накара американците да приемат втория опит на йезуитите да създадат световно правителство след Втората световна война. Америка била толкова обвързана с условия от тях, че приела да се присъедини към Обединените нации.

Йезуитският Съвет за чуждестранни връзки е изключително опасен за съществуването на Американската република. Няколко патриоти като Честър Уорд и президента Кенеди отхвърлили техните злонамерени планове и се борили с поставената на дневен ред програма. [Кенеди заплатил за своето неподчинение към йезуитите с живота си](#). Някои от предишните членове на Съвета, които били йезуити или техни пионки, за да изпълнят техните домогвания, били Дуайт Д. Айзенхауър, Ричард Никсън, Адлай Стивънсън, Хюбърт Хъмфри и Джордж Макговърн. Настоящи членове на йезуитския Съвет за чуждестранни връзки включват председателя на Федералната резервна банка Алан Грийнспан, конгресмените Невт Гингрич и Ричард Гефард, двамата президенти Джордж Хърбърт Уолкър Буш и неговият син Джордж Уолкър Буш, вицепрезидентът Дик Чейни, държавният секретар Колин Пауъл, съдията от Върховния съд Сандра Дей ОКонър, Джоузеф Либерман и Джон Чафи /Чафи бил човекът, предложил законът за оръжията след Уейко, помните ли?/. Бил Клинтън, разбира се, е член на Съвета за чуждестранни връзки.

Големи компании под контрола на йезуитите и Съвета включват компаниите Ford Motor Company, Boeing Corporation, Pepsi Cola, Heinz Co., Lockheed Martin, Time Warner и Chevron. В медиите, NBC, CBS, N. Y. Times, Washington Post, Newsweek и Time, са само няколко медийни екипи, доминирани от йезуитите. Всички тези организации популяризират йезуитския план за унищожаване на Америка. Някои от водещите медийни лица, които популяризират йезуитския план са Том Брокау, Барбара Уолтърс, Дейвид Бринкли, Джон Чанселър, Катрин Грейъм и Тед Копел, всички те членове на СМВ.

Джон Суинтън, началник на екипа на N. Y. Times, който се счита за доайен в своята професия, направил най-дръзката изповед през 1953 г. , когато в Ню Йорк прес клуб, той заявил:

Няма такова нещо към днешна дата в световната история като независима преса. Знаете това, и аз го зная. Няма нито един от вас, който да се осмелява да пише своето собствено мнение, защото знае, че ако го направи, то никога няма да се появи в печат. На мен ми плащат всяка седмица за това, да пазя откровеното си мнение вън от вестника, за който работя. На други от вас им се плащат подобни заплати за подобни неща и всеки от вас, който би бил толкова глупав, че да напише честно мнението си, би бил изхвърлен вън на улицата да си търси друга работа. Ако аз позволя на честното си мнение да се появи в едно издание на моя вестник, преди да изтекат двадесет и четири часа ще ме изгонят от работа. Работата на журналистите е да унищожават истината; открито да лъжат; да злословят; да угодничат в нозете на мамона, и да продават своята страна и народ заради насъщния си хляб. Знаете това, и аз го зная и каква глупост е тази наздравица за независимата преса? Ние сме инструментите и васалите на богатите хора зад кулисите. Ние сме куклите на конци, те дърпат конците, а ние танцуваме. Нашите таланти, нашите възможности и нашият живот са собственост на другите хора. Ние сме интелектуални проститутки. — Multiple contributors, A U. S. Police Action: Operation Vampire Killer, The American Citizens and Laumen Association, pp. 18,19

Суинтън обяснил толкова добре, че медиите са под контрола на богатите. Преди това показахме, че най-богатите хора в Америка са или йезуити, или под техен контрол. Йезуитите ни казват чрез вестниците, списанията и всяка друга масмедия точно това, което искат от нас да вярваме. Едно от техните най-големи усилия е да накарат хората в света да повярват, че папата е великият човек на мира, когато всъщност папата и неговите йезуити работят постоянно, за да направят папата

върховен диктатор на света, както е било през Тъмните векове. Когато те изпълнят това, ще се възвърне ужасното преследване от папството през Тъмните векове. Американците са залъгвани да се откажат от своите конституционни граждански свободи и от своята страна. **За трагедиите, на които сме свидетели днес, биват обвинявани терористите, но тези терористически организации са били инфилтрирани и контролирани от йезуитите.** Това много ефективно покрива следите на папството в тези трагедии.

Нека сега се завърнем към разрушението на Световния търговски център на 11 септември 2001 г. Заедно с пълното разрушаване на Световния търговски център, умряха хиляди невинни хора. Отрицателното въздействие върху Америка и нейната икономика е опустошително. Множество фирми са ликвидирани в резултат на атентата.

За да се защитим от бъдещи атаки като тази, правителството на Съединените щати направи слаб опит да открие извършителите на тази жестокост в Афганистан. Но тяхното главно усилие в тази война против тероризма е била да отнемат това, което е останало от правата и свободите на американските граждани. Поради някаква необяснима причина, ако гражданските права на американските граждани се отнемат, предполага се, че вече няма да има тероризъм. Тази яростна атака срещу американците идва от Белия дом, Министерството на правосъдието, Конгресът и новинарските медии. Хората от правителството правят тържествени клетви, за да защитават и да са послушни на Конституцията на Съединените щати, но техните клетви се оказват огромна лъжа. Те напълно и изцяло игнорират Конституцията като приемат разрушително законодателство и изпълнителни заповеди.

От началото на своя президентски мандат, Джордж Буш съдействал за изпълнението на йезуитския план. Два месеца след встъпване в длъжност, заобиколен от кардиналите на Рим, президентът посветил

културен център във Вашингтон на най-големия враг, който тази република някога е имала – папата от Рим. Буш заявил, че ще наложи думите и ученията на папата тук, в Америка.

Най-добрият начин да се почете папа Йоан Павел II, наистина един от най-великите мъже, е да се приемат ученията му сериозно, да се слушат думите му и те, заедно с ученията му да се приведат в действие тук, в Америка! — Patricia Zappo, Catholic News Service, March 24, 2001.

Думите и ученията на Йоан Павел II представят плана за унищожение на протестантизма, за унищожението на Конституцията на Съединените щати и възстановяване на неговия трон като универсален монарх. По неговите собствени думи, виждаме, че Джордж Буш изпълнява плана на йезуитите да унищожат Америка.

През 1960 г. Джон Кенеди напусна Вашингтон и отиде в Тексас, за да увери протестантските проповедници, че няма да се подчинява на папата. През 2001 г. Джордж Буш се върна от Тексас във Вашингтон, за да увери група от католически епископи, че ще се подчинява на папата. — Washington Times, April 16, 2001.

Кой провежда политиката във Вашингтон? Ако си мислим, че е президентът на Съединените щати, ние се лъжем.

Папата е владетелят на света. Всички императори, всички царе, всички принцове, всички президенти на света са като тези момчета, които ми служат при олтара. — Priest D. S. Phelan, Western Watchman, June 27, 1912

Трябва ли да се изненадаме, ако Буш и другите момчета, които му служат край олтара, покровителстват програмата на йезуитите? Трябва ли да се изненадаме, когато виждаме как Буш издава изпълнителни

заповеди, които разрушават конституционните свободи? Трябва ли да бъдем изненадани да видим как Конгресът приема закони, които разрушават конституционните свободи?

Това е тревожна информация. Най-висшите ешелони в правителството на Съединените щати, най-висшите ешелони в бизнеса и финансите, и най-висшите ешелони в училищата, коледите и медиите, всички твърдят, че са американци. Всички те твърдят, че работят за напредъка на Америка. Всички те твърдят, че работят за запазването на Конституцията. Всъщност, те са под контрола на йезуитите, най-неумолимите врагове на тази република. Зад една патриотична и религиозна фасада, те тайно водят Америка към разруха. **Измамата е извършвана от най-зловещите врагове — римските йезуити.**

Ето тук се чувства огромната сила на църквата. Именно чрез йезуитите държавниците са принудени да действат не в полза на страната, към която принадлежат, но в полза на църквата, която ги контролира. — M. F. Cusack, The Black Pope, Marshall, Russell, and Co., p. 106

Какво се случило след унищожението на Световния търговски център? Ден, след като центъра бил унищожен, Orlando Sentinel пише:

Експертите обаче казват, че трябва да се свърши много работа. И тя ще включва много повече разходи и планиране, подсилване на ключови съоръжения и, може би, по-високи данъци и лишаване от някои лични свободи. — Tighter Security Means Less Freedom, Orlando Sentinel, Wednesday, September 12th, 2001

Тъй като Съединените щати са изправени пред нова война срещу неизвестни и скрити врагове, изкушението да пожертваме свободите си с надеждата да не пострадаме, е силно. Опасността е, че няма да бъдем нито защитени, нито свободни. Конституционната защита на

неприкосовеността на речта и личния живот, които американците оценяват толкова високо, отразяват баланса между личната свобода и държавната сигурност. Как точно тези граници са очертани, историята учи, е в пряка зависимост от възприеманите заплахи към сигурността на нашата страна...

Изправени сме пред реални заплахи за националната сигурност. Предизвикателството е да посрещнем тези заплахи без да застрашаваме нашите конституционен характер или да подкопаваме свободите, които са източник на нашата сила. — USA Today, Thursday, Sept. 13, 2001

Свобода или безопасност? Мерките против тероризма могат да означават задържане на някои лични свободи. — Orlando Sentinel, Wednesday, September 12th, 2001

В читателския форум на Орландо Сентинел от 12 септември, бил повдигнат въпросът: „От какви лични свободи бихте се отказали, за да се борите срещу тероризма? На другия ден, един човек написал: **"Аз нямам проблем с това, да се откажа от нещо заради по-голямото благо за мен и за моите братя и сестри."** Този човек не осъзнава, че докато правителството узурпира все повече и повече власт, свободите, правата и сигурността намаляват в пряко съотношение. Този човек не осъзнава, че когато правителството има цялата власт, никой не е в безопасност и кърваво преследване ще бъде резултатът. Помните ли Уейко?

Главната цел на трагедията със Световния търговски център е да накара американските граждани да пожелаят да се откажат от свободите си. Нападението над Световния търговски център било необходимо, защото бомбите в Оклахома не били достатъчни да всеят паника сред американските жители, така че повече от желаните т.нар. антитерористични закони да бъдат приети.

Вирджиния Слоун осъзна, че ако терористите искаха да атакуват американските граждански свободи, трябваше да ударят някъде. Привържениците на гражданските свободи очакват подновени призови за национална идентификационна карта... И това означава, че се съхраняват всички събрани данни за лицето – нещото, от което радетелите за граждански свободи се страхуват, тъй като правителството ще проследява всяко лице. Ако системите бъдат поставени в целия град, вие бихте могли да бъдете „засичани“ от камерата, когато се качвате на влага, спирате пред банкомата и влизате в магазина, или в мястото, където работите. — Time Magazine, Sept. 24, 2001.

Едно от плашещите неща относно разпознаването на лицето е, че както е известно, то не е надеждно. Можете да бъдете идентифициран като терорист, защото машината е направила грешка.

Някои от най-големите защитници на правата на личността, по-специално Американският съюз за граждански свободи, досега са мълчаливи по въпроса. Организацията забранява на служителите си публични коментари за възможния отзвук на трагедията във вторник. Вместо това АС даде кратко изявление, призовавайки „нашите лидери да продължат да поддържат принципите на свободата, които са скъпи на нацията, докато преследват тези, които са отговорни за тази опустошителна атака на американска земя.“

Но в действителност, привържениците на свободите са притеснени, че допълнителната охрана ще потъпче високо ценените свободи. Те посочват някои от предложенията, разгледани и отхвърлени от правителството, след бомбения атентат в Оклахома сити през 1995 г...

В проучване на Лос Анджелис Таймс през април 1995 г., непосредствено след атентата, 49 процента от запитаните мислят, че „би било необходимо обикновеният човек да се раздели с някои от своите граждански свободи“, докато 43 процента не са съгласни. В последващо проучване 11 месеца по-късно, се разкрива, че само 30 процента все още мислят, че гражданските свободи трябва да бъдат пожертвани, а 65 процента казват, че не е необходимо. — Orlando Sentinel, September 13, 2001.

Наблюдавана е атака от страна на медиите в статии и изявления, които предлагат да се откажем от определени граждански свободи, точно както йезуитският план изисква. На 26 октомври 2001 г. Джордж Буш подписал неуместно назования **"Американски патриотичен акт от 2001"**, който бил представен пет дни след трагедията. Само шест седмици след като Световният търговски център бил разрушен, този законопроект бил приет. Това е наистина невероятно. На практика е невъзможно един закон да бъде измислен, написан, разискван и приет толкова бързо. Виждате, че те вече са подготвили законопроекта преди трагедията да се случи.

Законопроектът увеличава правата на федералните власти да вземат сведения от телефони, да споделят разузнавателна информация, да проследяват използването на интернет, електронни писма и мобилни телефони и да защитават границите на САЩ. — Bush Signs Sweeping New Laws to Combat Terrorism, Reuters News Service, October 26, 2001.

Лора Мърфи от Американския съюз за граждански свободи заявява в тази статия:

„Ние не можем като нация да позволим твърде основателното обществено безпокойство да имунизира администрацията и Конгреса от техните задължения да защитават законопроекта за правата и

основните ценности, които този документ въплъщава.“

В името на борбата с тероризма правителството отнема конституционните свободи толкова бързо, колкото може. Това ще доведе до ужасно преследване в Съединените щати, което ще бъде много по-лошо от самите физически трагедии.

Законодатели, обезпокоени от някои от административните антитерористични действия, запитват главния прокурор Джон Ашкрофт по този въпрос. [Някои конгресмени] казват, че действията на администрацията са отишли твърде далеч в нарушаването на гражданските свободи. — USA Today, November 26, 2001.

В същия вестник, на същата дата, има карикатура на две деца, украсяващи коледно дърво. Едното пее: „Той те вижда когато спиш, Той знае когато се събуждаш, Той знае дали си бил лош или добър...“. Другото дете казва: „Стига вече с този главен прокурор Ашкрофт!“

В Америка през последните осем години има три страшни трагедии: Уейко, Оклахома сити и Световният търговски център. По всеки случай решението на правителството е било много засилена държавна власт и отнемане на конституционните права и свободи. В този кратък период от осем години, видяхме много сериозно нарушаване на Конституцията, най-великия документ, създаван някога от хората. Срещу конституционните свободи в Америка бушува враждебна война. След унищожаването на Световния търговски център това със сигурност е фокусът на политиците и медиите. **Твърдейки, че са верни американци, агенти на йезуитите в Конгреса и медиите, изпълняват своя план за унищожение на Америка без почти никаква опозиция.** Не забравяйте, че йезуитите са абсолютни противници на американската Конституция и всичко, което тя защитава. Чарлз Чиникуй казва:

Много преди да бъда ръкоположен за свещеник, аз знаех, че моята църква беше най-неумолимият враг на тази република. Моите професори... единодушно ми казваха, че принципите на Римската църква бяха абсолютно противоположни на принципите, които са основополагащите камъни на Конституцията на Съединените американски щати. — Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 283.

Четете внимателно как Чиникуй сравнява различията между двете.

1. Най-свещеният принцип на Конституцията на Съединените щати е равенството на всички граждани пред закона. Но фундаментален принцип на Римската църква е отричане на това равенство.

2. Свободата на съвестта е прокламирана от Съединените щати като най-свещен принцип, който всеки гражданин трябва да подкрепя дори с цената на кръвта си. Но свободата на съвестта е обявена от всички папи и съвети на Рим като най-безбожното, несвято и дяволско нещо, което всеки добър католик трябва да ненавижда и да унищожавя на всяка цена.

3. Американската конституция гарантира абсолютната независимост на гражданската от църковната власт, но Римската църква заявява, че такава независимост е незачитане и бунт срещу Бога.

4. Американската конституция дава на всеки човек свободата да служи на Бога според това, което съвестта му диктува, но Римската църква заявява, че никой човек няма това право и че само папата може да знае и да каже какво един човек трябва да вярва и да прави.

5. Конституцията на Съединените щати отрича правото на който и

да било да наказва някого поради различия в религията, но Римската църква казва, че тя има правото да наказва с конфискуване на богатата, или да наказва със смърт тези, които се различават във вярата от папата.

6. Съединените щати са създали училища навсякъде в своите огромни територии, където те канят хора да пращат своите деца, така че да могат да развиват своя разум и да станат добри и полезни граждани. Но църквата на Рим публично проклина всички тези училища и забранява децата им да ги посещават под страх от отлъчване в този свят и вечни мъки в следващия.

7. Конституцията на Съединените щати е основана на принципа, че хората са основният източник на цялата гражданска власт. Но стотици пъти Римската църква е прокламирала, че този принцип е нечестив и еретически. Тя казва, че цялото правителство трябва да почива върху основите на католическата вяра, като папата е единственият легитимен и непогрешим източник и тълкувател на закона. — пак там, стр. 284.

Видяхме, че президентът на Съединените щати заявява във Washington Times, че той ще се подчинява на папата. Ако е така, той трябва да унищожи Конституцията. След унищожаването на Световния търговски център, Буш очевидно следва папския план до последната буква.

Нищо не е по-ясно от това, че ако принципите на Римската църква надделят тук, нашата Конституция ще падне. Двете не могат да съществуват заедно. Те са в открито и директно противоречие с основополагащата теория на нашето правителство и на всички народни правителства навсякъде. — Richard Thompson, The Papacy and the Civil Power, quoted in Fifty Years in the Church of Rome, p. 285

Ако католиците някога придобият достатъчно числено мнозинство в

тази страна, религиозната свобода е към края си. — The Shepherd of the Valley, official journal of the Bishop of St. Louis, November 23rd, 1851.

Разрушението на Световния търговски център и на сградата "Мюра" в Оклахома сити, били планирани събития с конкретната цел да се създаде терор в Америка, така че американците от страх да предадат своите конституционни права и свободи. Планът на йезуитите работи изключително добре. Имайки контрол над политиците, училищата и колежаите, медиите и големите корпорации, Америка отвътре бива бързо разгромена от врага.

Когато американските войски се готвеха да се бият с екстремистка мюсюлманска фракция в Афганистан, USA Today цитира президента, който казва, че „неговата администрация подготвя кръстоносен поход срещу тероризма.“ — USA Today, September 17, 2001.

Кръстоносен поход? Кръстоносните походи били католически свещени войни, водени по време на Тъмното средновековие срещу мюсюлманските орди, които отказали да предадат Ерусалим на папата. Какво има предвид Джордж Буш като казва „кръстоносен поход“? Алберто Ривера, бивш йезуитски свещеник, в своите серии за кръстоносните походи изяснява, че Ватиканът е създал исляма, за да унищожи християните и евреите, да защити римските католици и да плени Ерусалим за папата. За първите няколко стотин години от своето съществуване, ислямът направил точно това. Когато дошло времето могъщите генерали на ислямските армии да предадат Ерусалим на папата, те, осъзнавайки силата си, отказали да го предадат. Затова папството създало кръстоносните походи, за да изведе ислямските сили от Ерусалим и да утвърди престола на папата в Ерусалим.

Защо сега има кръстоносен поход? Защо Америка се бори с екстремистките ислямски фракции? Има три неща, които йезуитите искат да постигнат в тази ситуация. Както видяхме, Конституцията е

била трън в плътта им от стотици години, която искат да унищожат напълно. Продължавайки да създават терор в Америка, йезуитите искат някой ден да постигнат своята крайна цел. Те също така искат да си отмъстят на ислямските екстремисти, които не им се покорили, като не предали на папата Ерусалим, когато той го искал.

И накрая, войната ще продължи в Близкия изток макар че уморените множества в света призоват за мирно разрешаване на конфликта. Когато настъпи този час, познайте кой ще бъде единственият миротворец, чието присъствие в Ерусалим би донесло дългоочаквания мир?

Поставянето на папата като лидер в този труден регион ще изглежда като единственият отговор защото контролираните преса и медии ще са внушили на хората тази идея. Така папата ще царува в Ерусалим и мисията ще бъде изпълнена.

Нека разгледаме Осама бин Ладен. Бин Ладен бил подпомогнат от Америка по време на афганистанско-съветския конфликт през 80-те години и се борил с Америка по време на балканския конфликт в края на 90-те години. Поразителна информация разкрива делови връзки на Бин Ладен с фамилията Буш, като той е имал контакт с ЦРУ още през юли 2000 г. Осама бин Ладен е пионка, също както Лий Харви Осуалд и Тимъти Маквей били пионки. Той е бил използван като изкупителна жертва за да понесе вината на тези, на които наистина принадлежи — йезуитите на папата.

Милт Бердън, бивш оперативен директор на ЦРУ в Афганистан и съветник в разузнаването на Бин Ладен, бил интервюиран от Дан Ротер на 12 септември 2001 г. Ротер искал Бердън да потвърди, че Бин Ладен е отговорен за разрушаването на Световния търговски център. Бердън заявил:

"Ако го нямаше Осама Бин Ладен, те щяха да си измислят един такъв".

Наскоро Рик Уайлс, говорител на Американски свободни новини, интервюира д-р Корягина, икономически съветник на Владимир Путин, президент на Русия. В интервюто тя обсъди тайните общества, престъпни и религиозни организации, които контролират света. Тя също заяви, че има правителство в сянка, което се опитва да свали Съединените щати и да доведе до световно правителство. Тя предупредила Москва през юли 2001 г., че Съединените щати ще бъдат атакувани. Тя каза, че когато американският народ се събуди за това, което се случва и кой го прави, той ще бъде в състояние на шок:

„Всеки знае за организираната престъпност и за мафията. Също така хората знаят от дълго време за тайните общества и т.н. По време на моето изследване започнах да забелязвам, че тези структури могат да бъдат свързани и сложени заедно. И разбрах, че точно сега имаме престъпно чудовище, хибрид на организираната престъпност, мафията и тайните общества, които се сляха. — излъчено на 6 декември 2001 г.

Ще послушаме ли думите на този известен руски икономист? **Тайните общества обединяват всички тези сили заедно, за да създадат едно световно правителство.** Когато Америка разбере това, тя ще бъде в шок. Д-р Корягина каза всичко, но без да назове тайното общество, предизвикало и осъществило разрушението на Световния търговски център. [Йезуитите от Рим](#).

Глава Дванадесета **Религиозният тероризъм в Америка**

Накъде води йезуитската програма за Америка и за света? За над 200 години, целта е била пълното унищожение на Конституцията на

Съединените щати. Това означава пълно отхвърляне и унищожаване на ценните свободи, гарантирани от този документ. Правото на свободно слово, свободна преса, свобода на религията, правото да се покланяме на Бога според диктовката на собствената ни съвест, правото да се носи оръжие, правото на справедлив процес, правото на лична неприкосновеност и на личен живот ще бъдат отнети. През последните няколко години виждаме как тази война против Конституцията и свободите се води изключително сериозно.

На религиозната арена целта на йезуитите е да изличат всяка следа от протестантизма и другите религии и да възстановят в световен мащаб доминирането на папата. По-нататък ще видим, дали йезуитите ще имат успех в своя зловещ сценарий.

Единственият надежден източник, към който можем да се обърнем за информация за бъдещите събития са пророчествата от Бога.

Библията е предсказала едно след друго събитията, случили се в историята, като събитията са се случили точно така, както Библията е казала, че ще се случат. Със същата безпогрешна точност Библията прогнозира бъдещи събития и показва резултатите, които ще възникнат в резултат от заговора на йезуитите да управляват света. Главата в Библията, която разкрива резултатите от коварството на йезуитите е **Откровение 13**. В нея са споменати два звяра, първият излиза от морето, в стих 1, а вторият излиза от земята, в стих 11. Прочетете тези стихове:

И видях звяр, който излизаше от морето... — Откровение 13:1

И видях друг звяр, който излизаше от земята... — Откровение 13:11

За да разберем тези стихове, ние трябва да определим какво представляват зверовете в библейските пророчества, и какво

представяват морето и земята. Вижте как Библията сама се тълкува.

Книгата на Даниил показва, че звярът представлява царство или, както бихме казали днес, нация или държава.

Тези четири големи звяра, са четирима царе, които ще се издигнат от земята... Той каза така: Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всички царства на света. — Даниил 7:17, 23

И така, виждаме, че **Откровение 13** разглежда две царства, които са станали забележителни в света. Тези две царства са имали своето начало в различни области на света, едното възниква от морето, а другото – от земята.

След това откриваме какво символизира водата в библейското пророчество.

Каза ми още: Водите, които си видял, където седи блудницата, са народи и множества, племена и езици. — Откровение 17:15

Виждаме тук, че първото царство в **Откровение 13** има своето начало в гъсто населена област на света, сред съществуващи нации. Това предполага, че първото царство се е появило в населената зона на Европа. Второто световно царство се издига от земята, което означава, че е възникнало в район на света, където е съществувало малко население. Това предполага, че възникването на второто царство се е случило в Западното полукълбо, където гъстотата на населението била много малка. Ето още информация за първия звяр.

... и имаше седем глави и десет рога, и върху ровете му десет корони, и на главите му богохулни имена. И звярът, който видях, приличаше на леопард, а краката му бяха като крака на мечка, устата му като

*уста на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт.
— Откровение 13:1, 2*

Има повече информация и за втория звяр.

И видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, като агнешки, а говореше като змей. — Откровение 13:11

Нека разгледаме значенията на думите богохулство, дракон и агне в тези стихове. Първото царство извършва богохулство и съществуването и властта му са били дадени от змея. Марк обяснява едно от значенията на богохулството.

А Исус, като видя вярата им, каза на парализика: Синко, прощават ти се греховете. А там имаше някои от книжниците, които седяха и размишляваха в сърцата си: Този защо говори така? Той богохулства. Кой може да прощава грехове, освен единствено Бог? — Марк 2:5-7

Като Божи Син, Исус имаше власт да прощава грехове, и днес Той все още има власт да прощава грехове. Ако един обикновен човек твърди, че може да прости грехове, това е богохулство. Евреите, които отказаха да признаят Исус като Божи Син, заявиха, че Той е извършил богохулство, защото мислеха, че Той е само човек. Първото царство от Откровение 13 извършва богохулство, като твърди, че може да прощава на хората техните грехове. Ето и другото значение на богохулство:

Юдеите му отговориха: Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство и защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог. — Йоан 10:33

Христос бил Бог в човешка плът, но евреите не признали това. Така че, когато Христос твърди, че е едно със Своя Отец, евреите заявяват, че

Той е извършил богохулство. По същия начин, когато човек твърди, че е Бог на земята, това е богохулство, и първото царство в Откровение твърди, че е Бог.

Можете ли да си спомните за царство, появяващо се в Европа, което твърди, че може да прощава грехове и твърди, че е Бог? Стаичката за изповеди на Католическата църква е известна в света като място, където хората отиват, за да изповядват греховете си пред свещеник. Най-ужасни престъпления и най-отвратителни деяния са резултат от признаването на нечии най-съкровени мисли пред друго човешко същество. Библията казва: „**Защото има един Бог и един Ходатай между Бог и човеците, Човекът Исус Христос.**“ (1 Тимотей 2:5). **Католическият свещеник е не повече способен да прости греховете ви, отколкото домашният ви любимец!**

После, разгледайте някои от твърденията, с които папството е заявило, че папата е бог на земята.

*Папата има толкова голямо достойнство и е толкова въздигнат, че той не е обикновен човек, но е като Бог и наместник на Бога. Папата притежава толкова издигнато и върховно достойнство, че, по-точно казано, той не може да бъде поставен в никакъв ранг по достойнството си, а по-скоро е на самия връх на всички рангове по достойнства... Той е също божествен монарх, върховен император и цар на царете. Поради това, папата е коронован с тройна корона, като цар на небето и на земята, и на по-долните области. — Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*, volume 6, pp. 438, 442.*

*Защото ти си пастирят, ти си лекарят, ти си земеделецът; най-сетне, ти си другият Бог на земята. — Christopher Marcellus's Oration in the Fifth Lateran Council, 4th session. J. D. Mansi, *Sacrorum Conciliorum...Collectio*, volume 32, col. 761, translated.*

Папата е върховният съдия на закона на земята... Той е заместникът на Христос, който е не само завинаги свещеник, а също Цар на царете и Господ на господарите. — La Civiltà Cattolica, March 18, 1871, quoted in Leonard Woolsey Bacon, An Inside View of the Vatican Council, American Tract Society, p. 229.

Нека разгледаме някои от имената, присъщи на Христос в Писанията и видим дали те биха могли да се отнесат към папата: Всемогъщ Бог, Създател, Спасител, Христос, Господ, Най-свят, Цар на царете и Преподобен. Какво би могло да бъде по-богохулно от това, един човек да претендира за някоя от тези титли?

Горните цитати са чисто богохулство. Римокатолическата власт е първият звяр от **Откровение 13**. Откровение 13:2 ни казва, че „**Змеят му даде силата си, престола си и голяма власт**“. Кой е змеят, който дава на папството неговата сила и власт? Библията ни казва, че змеят е **Сатана, Дяволът**.

И беше свален големият змей, онази старовременна змия, която се нарича Дявол и Сатана, който мами целия свят; свален беше на земята, свалени бяха и ангелите му заедно с него. — Откровение 12:9

Самият Дявол дал на папството силата си, трона си и голяма власт. Дяволът управлява папството. Дяволът е този, който го води да унищожи свободата по земята. Дяволът е този, който се стреми да спечели почит от земните множества като ги накара да се поклонят пред папата от Рим. Бруталното управление, което папството провеждало през Мрачното средновековие е същото, което Дяволът и папството подготвят днес. Сатанинското правителство има следните характеристики:

1. То се контролира от малцина; диктаторско е.
2. Не дава никаква свобода на своя народ.

3. То обединява църква и държава.
4. Преследва всеки, който не се подчинява.

Това, че папството е първото царство от **Откровение 13**, е извън съмнение. Но кое е второто царство от **Откровение 13**? Знаем, че то възниква в Западното полукълбо и „има два рога като агне, но говори като змей“ (стих 11). Този стих показва, че управлението в началото е подобно на агне, обичащо свободите и справедливостта, но в края заприличва по стил на папското или сатанинското управление.

Библията ни казва, че Христос е Агнето.

На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и казва: Ето Божият Агнец, Който взема греха на света! — Йоан 1:29

Христос е Агнето от библейското пророчество. Второто царство от **Откровение 13**, което възниква в Западното полукълбо, започва с подобно на Христос управление, но накрая действа като змея (Сатана). То започва обратно на папството и завършва точно като него. И понеже христоводното управление е противоположно на сатанинското, тогава второто царство ще има тези характеристики в началото:

1. То е правителство на народа, от народа и за народа.
2. То гарантира определени неотменими права и свободи, като свобода на словото, свобода на религията и т.н.
3. То пази църква и правителство разделени.
4. То защитава своя народ от политическа и особено от религиозна тирания.

Второто царство от **Откровение 13**, което има тези характеристики не може да бъде никое друго, освен Съединените американски щати. Само те възникнаха в Западното полукълбо и стартираха с управление, подобно на агнешкото. Както ясно видяхме в тази книга, йезуитите бяха

използвани, за да унищожат това управление, подобно на агнешкото, и да го направят папско — дяволско. **Откровение 13** предсказва преди 2000 години, че йезуитите ще успеят, защото стих 11 казва, че Америка ще започне с правителство, подобно на агнешкото, но един ден ще започне да „говори като змей“.

Йезуитската инфилтрация на всички нива и отдели в правителството на Съединените щати е причината тази страна да стане тиранична, преследваща сила. Америка с всеки ден говори и се държи все повече и повече като Сатана. **Откровение 13** разкрива появата на папството и на Съединените щати. Тази глава обрисова характеристиките на американското правителство в началото и предсказва окончателното превземане от йезуитите. Тя също ни показва диктаторската сила, която папството имало преди великата Протестантска реформация:

Поклониха се и на звяра, като казваха: Кой е като този звяр и кой може да воюва против него? — Откровение 13:4

По време на Мрачното средновековие, светът се покланял в краката на папата от Рим. С появата на Мартин Лутер и Протестантската реформация, Библията била дадена на хората на техния собствен език като единственото правило за вяра и живот. "Само Библията" — е бил викът на реформаторите. С течение на времето, хиляди хора приели ученията, основаващи се само на Библията.

Книгата Откровение разкрива също времето, когато поклонението на папата още веднъж ще бъде изискано от целия свят със заплаха от смъртно наказание, и Съединените щати ще бъдат силата, която ще накара света да се подчинява на папството.

Той упражняваше цялата власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше оздравяла... И му бе

позволено да вложи дихание в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. — Откровение 13:12, 15

Как ще се поклони светът на папството? Какъв белег разкрива папската власт на земята? Трябва да разберем как Писанията дефинират поклонението. Това, как ще разберем и отговорим на тази вест, определя нашата съдба, както ще ни покажат следващите стихове.

И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца. — Откровение 14: 9, 10

Това е най-строгото предупреждение от Бога в цялата Библия. Следващите стихове ще ни покажат разликата между истинското поклонение на Бога и фалшивото.

Обаче напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди. Вие оставяте Божията заповед и държите човешкото предание [измиване на стомни и чаши; и правите много други неща]. И каза им: Хубаво! Вие осуetyавате Божията заповед, за да спазите своето предание! — Марк 7:7-9

На евреите бяха дадени Десетте заповеди в **Изход 20:2-17**. През вековете евреите замениха заповедите с много традиции, които нарушиха авторитета на Десетте заповеди. Това Христос безпрекословно осъди. Той заяви, че когато Десетте заповеди са поставени настрана и са заменени с човешки традиции, това поклонение е напразно. Истинското поклонение включва почитане на всички Десет заповеди. Фалшивото поклонение почита човешките традиции.

Истинското поклонение почита заповедите на Бога. В Откровение 13 и 14, ние сме изправени пред папската традиция, която е била издигната над Божиите заповеди и тази папска традиция е белегът на папския авторитет в света. Знаете ли някоя папска традиция, която противоречи пряко на една от Десетте заповеди, за която самото папство ни заявява, че е неговият белег за власт на земята? Тази традиция е толкова ниска в очите на небето, че ако някой продължи да се покланя на папската заповед, въпреки че е напълно запознат, че това противоречи на изричната заповед на Бога „**той ще пие от виното на Божия гняв**“ (Откровение 14:10). Сега ще разгледаме няколко изказвания в католическата литература, които ще ни покажат категорично кой е папският белег за власт на земята.

Докажете ми само от Библията, че съм задължен да пазя неделята свято. В Библията няма такъв закон. Това е закон на самата свята Католическа църква. Библията казва „Помни съботния ден, за да го освещаваш.“ Католическата църква казва: „Не. Според божественото ми право, аз премахвам съботния ден и ви заповядвам да пазите свято първия ден от седмицата. И ето! Целият цивилизован свят се кланя в благоговейно послушание на заповедта на святата Католическа църква. — Thomas Enright, CSSR, President, Redemptorist College (Roman Catholic), Kansas City, MO., February 18, 1884.

Спазването на неделята от протестантите е отдаване на почит (въпреки, че са протестанти), на властта на Католическата църква. — Monsignor Louis Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today (1868), p. 213.

Ако протестантите бяха следвали Библията, те би трябвало да почитат Бог в Шабат (събота). В спазването на неделята, те следват заповедта на католическата църква. — Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, replying for the Cardinal in a

letter of February 10, 1920.

Държавата, приемайки закони за задължително освещаване на неделята, несъзнателно признава властта на Католическата църква и изпълнява повече или по-малко вярно нейните предписания. Неделята, като ден от седмицата, отделен за задължително обществено поклонение на Всемогъщия Бог, за да бъде осветен чрез прекратяване на всяка служебна дейност, търговия и светски занимания и чрез упражняване на посвещение, е изцяло творение на Католическата църква. — The American Catholic Quarterly Review, January, 1883, pp. 152, 139.

Протестантите... приемат неделята, а не съботата като ден за обществено поклонение, след като Католическата църква направи тази промяна... Но протестантският ум изглежда не осъзнава, че... при спазване на неделята те приемат авторитета на говорителя на църквата, папата. — Our Sunday Visitor, February 5, 1950.

Добре е да напомним на презвитерианите, баптистите, методистите и всички други християни, че Библията не ги подкрепя никъде в спазването на неделята. Неделята е една институция на Римокатолическата църква и тези, които я спазват, пазят заповед на Католическата църква. — Priest Brady, in an address, reported in the Elizabeth, N.J. "News," March 18, 1903.

Белегът за авторитета на Католическата църква в света е спазването на неделята. Това е традиция, която не се намира в Библията. Тя произлиза от Рим, и когато почитаме неделната традиция, ние отдаваме почит на папството. Неделята директно противоречи на ясното учение на четвъртата заповед, която заявява:

Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да вършиш всичките си дела, а на седмия, който е събота на Господа, Твоят Бог,

да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти. Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето, и всичко що е в тях, а на седмия ден си почива, затова Господ благослови съботния ден и го освети. — Изход 20:8-11

Папството ни казва точно какъв е БЕЛЕГЪТ му. Разбира се, Католическата църква твърди, че промяната (от събота в неделя) е бил неин акт. И че актът е БЕЛЕГ на нейната църковна власт и авторитет в религиозните неща. — С. F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

Неделята е нашият БЕЛЕГ за власт... Църквата е над Библията и тази промяна на пазенето на съботата е доказателство за този факт. — Catholic Record, September 1, 1923 (Ontario)

По техните собствени думи, те ни казват, че почитането на неделята е Белегът на звяра. Спомнете си, че Сатана, Дяволът, дава на Католическата църква своята сила и голяма власт в света. Тъй като папството изпълнява заповедите на Дявола, Дяволът е, който иска светът да нарушава заповедта за Божията събота и да се поклони на папството в неделя. **Откровение 13** и настоящата история ни казват, че някъде нататък във времето, йезуитите ще подбудят друга терористична атака или ще създадат някаква друга криза и вследствие на това ще могат да въведат своето планирано желание — Национален неделен закон. Те използват Уейко, Оклахома сити и разрушаването на Световния търговски център, за да подкопаят скъпоценните конституционни свободи в Америка. Тези три събития бяха всички добре планирани, за да доведат американците да предадат своите спечелени с кръв свободи. Това е развиваща се тенденция, която няма да спре, докато Неделните закони не се приемат в тази страна, а след това и по целия свят. Тези закони ще имат за резултат кървави преследвания,

точно като тези в Мрачното средновековие. Съвсем скоро ще настъпи денят, когато ще има само две групи в целия свят. От едната страна ще бъде голяма част от човечеството, присъединено с йезуитите на Ватикана в директен бунт срещу Бога на Вселената. Другата група ще бъде много по-малка, състояща се от тези, които обичат Бога и пазят всички Негови заповеди. Голямата разделителна линия ще бъде заради Десетте заповеди, и по-специално четвъртата заповед за съботата.

На коя страна ще застанеш ти? Ще се присъединиш ли към папската крайна цел, неделното поклонение, или ще приемеш великия знак на Божията сила за сътворение и изкупление — седмият ден, събота? Неделното поклонение, почит към папството и към йезуитите от Ватикана, ще отведе Америка и после света към опустошение и разруха; докато спазването на съботата, което представлява пълно подчинение на Божиите заповеди, ще доведе до вечен живот с Господ Исус Христос.

Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца. — Откровение 14:10